

**ANNA
SNOEKSTRA**

DUKKESAMLEREN

OVERSAT AF
NIKOLAJ KVISTGAARD JOHANSEN

 HarperCollins

Copyright © HarperCollins Nordic AB, Box 49005, 100 28 Stockholm, 2018

Little Secrets © Anna Elizabeth Snoekstra, 2017

Oversættelse: Nikolaj Kvistgaard Johansen

Omslagsdesign: Lisa Krebs

Omslagsfoto: Trevillion

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental.

Sats: Type-it AS, Trondheim

Tryk: ScandBook UAB, Gargždai, Litauen

ISBN 978-87-7191-349-1 (Boghandel)

ISBN 978-87-7191-351-4 (Web)

Til min søster

Prolog

Da de første røgskyer steg op i natten, havde brandstifteren taget flugten. Gaderne var tomme. Et mat, orange skær skinnede fra domhuset, endnu ikke lyst nok til at udfordre månen eller neonølskiltene over kroen på den anden side af gaden.

Røgen blev hurtigt tættere. Arrige, tykke skyer steg op i bølgger, men de forbigående biler reagerede kun ved at sætte farten op.

Snart voksede orange flammer fra taget og erstattede røgen. Ilden var så blændende nu, at en sammentrukken pupil ikke længere kunne skelne mellem mørkegråt og sort i himlen. Folk kom ud i tide til at overvære vinduerne eksplodere et efter et i en række af tørre knald. Ilden strakte sine arme ud af hvert et vindue og vinkede vanvittigt til den forsamlede flok.

Sirener hylede, men ingen kunne høre dem. Lyden af ilden overtog alting, dens lave, lette brølen som den advarende knurren, en kat udstøder nede fra struben. To piger trådte ud fra kroen, de kom for sent til festen. En løb hen mod flammerne og spurgte, om der var nogen derinde, om nogen havde set noget. Den anden stod stille med anspændte skuldre og hånden for munden.

Da brandmændene ankom, var gaden lige så oplyst, som var det midt på dagen. Menneskemængden havde trukket sig tilbage, de

nærmeste fugtige af sved. Alles øjne var våde. Måske på grund af asken i luften, eller måske fordi rygten allerede var løbet.

Jo, der var nogen derinde.

Del 1

Her er et råd, som du bør følge:

prøv, prøv, prøv igen.

Hvis ikke det lykkes dig første gang,

prøv, prøv, prøv igen.

– ordsprog

1

Laura skyndte sig for at holde trit med Scott og Sophie, mens hendes skoletaske dunkede hende i ryggen.

”Vent på mig!” råbte hun, men det gjorde de aldrig.

Hun var standset op ved mindesmærket uden for det udbrændte domhus. Et stort billede af Ben var omgivet af en masse blomster og legetøj. Blomsterne var alle sammen brune og visne, men der var en lille tøjkat, som ville have passet perfekt i hendes hånd. Ben havde ikke brug for den; han var død. Men da hun var gået hen for at tage den, havde hun kigget op på billedet af ham. Hans anklagende brune øjne stirrede direkte ind i hendes. Så hun havde ladet katten ligge, og tvillingerne havde ikke ventet, og hun havde været nødt til at løbe, så stærkt hun kunne, så de ikke løb fra hende.

Solen gav genskær i tvillingernes blonde hår, så Laura måtte knibe øjnene sammen. De fægtede med kæppe nu. Galoperede og kæmpede op ad gaden, mens de med jævne mellemrum råbte: ”En garde!” De var iført den samme hvide og grønne skoleuniform som Laura, bortset fra at skjorten ikke længere var helt hvid. Den havde samme farve som lys alabast efter at være blevet vasket mindst et par hundrede gange. Den havde tilhørt Sophie engang, og deres storesøster Rose før det, ligesom hendes shorts.

På trods af at alt, hvad hun ejede, var genbrugt, så var Laura

unik. Hun vidste, at hun var det mest nuttede barn i sin børnehaveklasse. Hun havde en pagefrisur med pandehår, som fremhævede hendes store øjne og mørke vipper. Hendes næse var en knap, hendes mund en lille, lyserød tulipan. Hun levede for ih og nær og klap på hovedet.

”Skynd dig, Laura!” råbte Scott.

”Mine ben er ikke lige så store som dine!” råbte hun igen, og hendes små, sorte skolesko klaprede hen over fortovet, mens hun løb.

Så opdagede hun det.

En bi.

Hun standsede skridende op. Den havde form som en jelly bean med ondskabsfulde gule og sorte striber. Bien summede foran hende og blokerede hendes vej, mens den fløj rundt nær en klynge skarpt lugtende blomster. Laura blev overvældet af trangen til at mærke, hvordan den følte. Svampet ville hun vædde med. Hun havde lyst til at klemme sammen om den med tommelen og pegefingeren for at se, om den ville sprænge. Laura var aldrig blevet stukket af en bi før, men det var Casey fra skolen, og han havde givet sig til at græde foran alle de andre. Det gjorde sikkert virkelig ondt.

Meget langsomt listede hun sig rundt om den, gik krabbegang helt ude på kanten af fortovet, indtil der var godt to meter mellem bien og hende.

Da hun vendte sig om, var gaden forladt. Sophie og Scott var løbet om et af hjørnerne og ud af Lauras synsvidde. Hvis hun virkelig tænkte sig om, kunne hun sikkert regne ud hvilken, men hun kunne ikke tænke. Forstadsvejen syntes at vokse sig større og større, og Laura følte, at hun skrumpede og blev mindre og mindre. Langsomt og tungt steg en hulken op i hendes hals. Hun havde lyst til at kalde på sin mor.

”En garde!”

Laura hørte det højt og tydeligt fra sin venstre side. Hun løb mod lyden, lige så hurtigt hun kunne.

Sophie og Scott skiftede til T-shirts og fortsatte så deres fægteleg i baghaven. Laura var ikke inviteret. De gad ikke at lege ”babylege,” selvom Laura fortalte dem, at nu hvor hun var startet i skolen, var hun officielt ikke længere nogen baby. Hun sad på køkkenbænken og lyttede til skrigene og latteren udenfor og stirrede ned på tre tallerkener med kiks, som Rose havde sat til deres eftermiddagste.

Laura kunne høre Scott råbe så højt, at det trængte gennem glasset. ”Du er død!”

Hun så Sophie mime en dramatisk og voldsom død. Det var en åndssvag leg; hun gad alligevel ikke være med. Mens de var distraherede, rakte Laura hurtigt frem, tog to kiks fra hver af deres tallerkener og stoppede dem i munden.

Hun tyggede glad, mens hun svingede med benene og sparkede til bænken. Huset fyldtes af den bankende lyd. Hun vidste, at hun var uartig. Hvis hendes mor var hjemme, ville hun komme i store problemer. Men hun blev ved med at sparke og prøvede at lave nogle små, brune pletter, hun kunne bebrejde enten Sophie eller Scott for. Hun havde ikke besluttet sig endnu.

Roses værelsesdør gik op, og Laura holdt op med at sparke. Hendes storesøster stampe ned ad gangen. Nogle dage flettede Rose Lauras hår eller sminkede hende og fortalte hende, hvor smuk hun var. *Ligesom en lille dukke*, sagde hun så. Laura håbede, at det var en af de dage, men den arrige stampen af Roses fødder fortalte hende, at det var det ikke.

”Hvordan gik det i skolen?” Rose trak køleskabslågen op og stak hovedet ind, som om hun forsøgte at absorbere al kulden.

”Det gik godt. Nina sagde, at hun kunne klatre op i det store

træ, men det kunne hun ikke, og hun faldt ned og brækkede numsen.”

Rose stak hovedet ud og kiggede på Laura med en dåse cola i hånden. Hendes mundvige trak lidt opad, som om hun skulle til at grine.

”Seriøst?”

”Jeps!” Laura begyndte at fnise, og så grinede Rose også. Laura kunne godt lide at få Rose til at le. Rose var den smukkeste pige, Laura kendte, selv når hun surmulede, hvilket hun gjorde næsten altid. Når hun lo, lignede hun en prinsesse.

”Stakkels pige,” sagde Rose. Hun holdt op med at grine og hvilede colaen mod panden.

Laura sagde ikke noget. Nina var slet ikke faldet ned fra træet. I virkeligheden var hun nået hele vejen op til toppen, og så havde hun pralet med det hele eftermiddagen.

”Hvad var den bankelyd lige før?”

”Ved jeg ikke. Kan vi flette mit hår, Posey?”

”Du ved godt, jeg ikke kan lide, at du kalder mig det.”

”Und’gyld,” sagde hun. Nogle gange lod hun, som om hun stadig var en baby, og så kunne Rose bedre lide hende, men denne gang kiggede Rose ikke engang på hende. I stedet åbnede hun dåsen og tog en slurk. Laura kiggede på billederne på Roses arm. De gik hele vejen fra hendes albue til hendes skulder og lignede kuglepen, men var der for evigt. Laura syntes, de var smukke. Rose kiggede op på uret og stønnede.

”Jeg kommer for sent. Fuck.” Rose bankede dåsen i bænken, så små, brune bobler kom ud.

Laura gispede. Hun vidste ikke helt præcist, hvad det ord betød, men hun vidste, at det var et af de slemmeste.

”Jeg sladrer!”

Rose var ligeglåd; hun gik bare direkte ud af køkkenet og tilbage

til sit værelse for at gøre sig klar. Hun ville helt sikkert ikke flette Lauras hår.

Laura sprang ned fra sin skammel. ”Jeg løber hjemmefra. Du kan ikke stoppe mig!”

Hun løb hen til hoveddøren og åbnede den og smækkede den i. Så listede hun ganske stille væk, så Rose ville tro, at hun var forsvundet.

Laura besluttede sig for at gemme sig under sengen. Hun ormede sig ned på gulvet og trak kassen med vintertøj ind foran sig. Hvis hun blev der længe nok, ville nogen bemærke, at hun var væk. De ville lede efter hende, men ikke finde hende. At kunne gemme sig var en af fordelene ved at være lille. Efter lidt tid begyndte hun at kede sig. Der lugtede mystisk hernede, ligesom det par tennissokker hun havde på til idræt hele ugen. Hun trak sig selv ud igen. Nu var hun blevet træt af den leg. Mens hun sad i skrædderstilling midt på sit værelse og overvejede, om det var tøjskildpadden eller den pjuskede hunds tur til at blive leget med, bemærkede hun en skygge gå forbi hendes vindue. Nogen var på vej hen til hoveddøren. Måske kom hendes mor tidligt hjem!

Hun pilede ud i entréen og åbnede døren, men der var slet ikke nogen. En bølge af skuffelse skyllede ind over hende. Så kiggede hun ned. Nogen havde lagt en gave til hende! Hun knælede for at kigge på den og spekulerede over, om det var en gave fra Bens spøgelse. For at takke hende for ikke at have taget hans lille kat.

2

De denimshorts og tanktoppen, Rose brugte på sit arbejde, lå sammenkrøllet i hjørnet af hendes værelse. De trængte til at blive vasket, men hun havde ikke orket det i dag. Da hun trak det krøllede tøj på, kunne hun lugte sveden og øllet i stoffet. Når hendes vagt var ovre, ville hun stinke.

Rose stak sin mobil ned i baglommen. Det kløede i hendes fingre efter den. Hele dagen havde hun opdateret sin e-mail igen og igen og igen. Det var svært at være tålmodig.

Hun fandt sine sko inde under sengen. De var nye, efter at sålerne i de gamle var blevet revet løs fra kanvasset. De havde kun været holdt sammen af et par tråde, og så var hun faldet over et ølanker, så de blev revet op som en mund, og hendes fod stak ud i midten som en tunge. De nye her var billige, hvide lærredssko, som allerede så beskidte ud. De havde gnedet hendes hæle ømskindede i går aftes. Hun krympede sig en smule, da hun trak dem på. Forhåbentlig ville stoffet hurtigt blive blødere, eller hendes fødder mere hårdhudede.

Rose bandt sit hår i en hestehale, mens hun gik ned ad gangen, vred rutinemæssigt håndleddene rundt. Først bemærkede hun ikke Laura, som sad på gulvet med ryggen til Rose. Det lignede hende

ikke at være stille. Hun var kun stille, når hun gemte sig under sengen.

Hun vidste, at hun ville komme for sent, men alligevel stoppede hun. Laura så så lillebitte ud, når hun var stille. Hendes skuldre var smalle, som hun sad foroverbøjet i skrædderstilling. Da hun bevægede sig nærmere, opdagede Rose, at hun snakkede meget, meget lavmælt med en mærkværdig, skinger stemme.

”Nej, jeg vil gerne have chokolade. Tak. Guf, guf, guf.”

”Hvad laver du?”

Laura kiggede op på hende. ”Skulle du spørge fra nogen?”

Rose knælede ned ved siden af Laura for at se, hvad hun havde i hænderne. Det var en gammeldags dukke med ansigt og hænder af porcelæn og en stofkrop. Den lignede overhovedet ikke Lauras andet legetøj. Mærkeligt nok bemærkede hun, at den lignede Laura på en prik med store, brune øjne og brunt pagehår, der gik den lige til kæben.

”Hvorfor har du klippet dens hår? Du har ødelagt den,” sagde hun.

”Nej, jeg har ej.”

”Jo, du har.”

”Nej!”

”Jo. Du klippede dens hår, så den ligner dig.”

”Nej! Det gjorde den, som gav mig den. De lagde den ude på trappestenen. Det er en gave til mig.”

Rose rørte ved den bløde hud under Lauras hage, så hun kiggede op.

”Lyver du? Jeg bliver ikke sur.”

Laura holdt dukken foran sig og snakkede igen med den skingre stemme. ”Posey er bare jaloux. Du er min, kun min!”

En sær fornemmelse krøb ind i Rose nu, som om noget ikke var helt rigtigt. Hun overvejede at tage dukken fra hende, men Laura så

ud til at være så glad for at lege med sin lille tvilling. Hun drillede bare, besluttede hun. Selvfølgelig var der ikke nogen, der havde givet den til Laura. Hun måtte have lånt den fra en pige i skolen.

Rose lod Laura lege i fred og forlod huset. Hun trak insektdøren i bag sig og stak fingeren gennem det ødelagte net for at vippe låsen ned. Indretningen var ubrugelig. Hun kunne huske, dengang hun og hendes mor installerede den for flere år siden af sikkerhedsårsager. I dag ville den ikke have en chance for at holde indbrudstyve ude; den kunne knap nok beskytte dem mod spyfluer.

Døren var ligesom alt andet i hendes liv, i denne by. Efter bil-fabrikken lukkede, havde Colmstock hurtigt mistet sin eksistens-berettigelse. Engang havde den været hyggelig. Den største by på egnen, og da den lå lige ud til Melton Highway, blev den betragtet som et fint sted at gøre holdt på vej til storbyen. Lille nok til at have et stærkt lokalsamfund, men stor nok til at man kunne gå ned ad gaden uden at kende hvert et menneske, man passerede.

I disse dage var alting i Colmstock ødelagt og grimt. Folk var ikke så venlige længere. For mange beboere havde byttet en drink i venners lag ud med en meth-vane. Kriminalitetsraterne var steget, beskæftigelsen faldet, men befolkningsantallet forblev det samme. Det var, som om alle følte en loyalitet over for stedet. Det gjorde Rose dog godt nok ikke. Hun skulle væk. Bare tanken om det fik hende til at smile. Tanken om at hun ikke skulle bo her længere, at hun kunne få et helt andet liv. Da det gik op for hende, at hun gik langsommere, tvang hun sig selv til at holde op med at drømme. Hendes nye liv ville starte snart, men lige nu var hun på vej til at komme for sent på arbejde.

Rose satte kurs mod Union Street og viftede en hånd foran ansigtet for at holde fluerne væk. Selvom solen skinnede, følte hun sig ikke tryk ved at gå alene. Der var en langt hurtigere rute, men det krævede at hun skulle gå forbi graverne. Det nægtede hun at

gøre, uanset hvad tid på dagen det var, så hun var nødt til at gå i en stor bue udenom. Hun fiskede mobilen op af lommen og opdaterede sin e-mail igen. Intet. Hendes hjerte sank. De havde sagt, de ville kontakte hende i dag. Hun kunne ikke bære at skulle vente længere. Hun havde aldrig været så klar til noget andet.

Lige siden hun var barn, havde hun haft lyst til at være journalist. Der havde været mange forhindringer på vejen, og lukningen af den lokale avis, *The Colmstock Echo*, var den værste. Dernæst havde hun fået en e-mail om, at hun var gået videre til andensorteringen til en traineestilling for *Sage Review*, en landsdækkende avis. En uge senere fik hun besked om, at hun var gået videre til tredjesorteringen. Alligevel havde hun ikke tilladt sig selv at blive for begejstret. Det var bare for godt, for fantastisk til at ske for hende. Og for bare otte dage siden var hun så blevet en af de to sidste. Det var bare hende og et andet håbefuldt menneske derude, som opdaterede deres e-mails i dag.

Hendes veninde, Mia, var overbevist om, at hun ville få den. Rose havde grinet og lavet en vittighed om, om hun havde set det i sin krystalkugle, men hun havde faktisk troet på hende. Inderst inde vidste Rose, at hun ville få den traineestilling af den enkle grund, at ingen kunne ønske den lige så meget som hende. Det var simpelthen ikke muligt.

Hun hastede forbi søen, der var omgivet af tørt, knæhøjt græs, hjemsted for slanger og myg. Den stank af brakvand. Ved siden af stod et forladt gyngestativ, der var blevet overtaget af insisterende, vildtvoksende ukrudt. Nogen havde skåret gyngerne ned for nogle år siden og ladet stativet stå tilbage. Hun spekulerede over, om gyngerne var blevet hængt op igen i baghaven i et af husene i nærheden, eller om nogle unger i stedet havde moret sig med at ødelægge dem.

Rose drejede og satte farten op, så gummisålerne på hendes nye

sko klappede mod den klæbrige asfalt, og hun anstrengte sig for ikke at tænke på dengang for længe siden, hvor vandet stadig var blåt, og hun havde spist picnic sammen med sin mor ved den sø. Hendes mor, som havde siddet tavs ved siden af sin nye mand, Rob James, da han fortalte Rose, at det var på tide, hun flyttede ud. Det var okay, fordi traineestillingen var inde i byen, og logi var en del af pakken, men hun var stadig blevet såret.

Hun krydsede gaden mod Union Street, varsom med at hoppe over den tudse, som lå fladmast på vejen. Heromkring slingrede folk over i den modsatte vejbane bare for at mase dem. Der lå de så, flade som pandekager, dækket af myrer, indtil de blev stive og hårde som tørt læder i den bagende sol.

Hovedgaden i Colmstock var tre karréer lang. Der var kun et lyskryds, og længere henne en fodgængerovergang foran den lave, røde murstenskirke. Ikke langt fra hvor hun stod, lå en pub. Hun kunne se hundevæddeløbet på skærmene gennem et af de snavsede vinduer, som ofte var plettet af blod fra barslagsmål, når det var lukketid. Der var en kinesisk takeawaybiks med et skærende rødt, oplyst skilt klemt inde mellem den indiske restaurant og antikvitetshandleren, som begge var lukket for år tilbage.

Længere nede lå grundskolen og Colmstock rådhus. Fra hvor Rose stod og ventede på lyset, så hun kunne krydse vejen, kunne hun næsten se det udbrændte domhus. Det lå mellem biblioteket, som havde undgået ildebranden, og købmanden, som ikke havde. Foran trappen op til domhuset var mindesmærket for den dreng, der var død derinde, Ben Riley. Billedet af ham var falmet, afbleget af den konstante sol. Bygningen var afspærret med plasticbånd. Barrikaderne burde være stillet op, men var ikke blevet det endnu.

Rose stirrede på de forkullede rester. Nu hvor alle dokumenterne inde i domhuset var blevet til aske, og computerne til smeltede klodser af plastic og kabler, betød det så, at de planlagte hørin-

ger ikke ville finde sted? Betød det, at folk, som ville have været kriminelle, nu ikke var det? Ville loven blive sat på pause, indtil de byggede stedet op igen? Selv herfra kunne hun lugte det. Det brændte træ, mursten og plasticen, der stegte i solen. Der var gået tre uger, og lugten var ikke forsvundet. Måske var det bare sådan, Colmstock lugtede fra nu af.

Hendes lomme summede. Hun tvang sig selv til ikke at ryste på hånden, da hun fandt sin mobil frem. Hun forventede halvt, at det var en åndssvag besked fra Mia eller en spam-mail. Men det var det ikke. Hun åbnede beskeden fra *Sage Review*, allerede med en trækning i mundvigene, parat til at smile, parat til at undertrykke et skrig af begejstring.

Kære ms. Blakey

Tak for din ansøgning til *Sage Reviews* traineeprogram. Desværre

Rose læste ikke resten. Hun kunne ikke.

Hendes mund havde ikke forstået det endnu. Hun smilede stadig et mærkeligt, hult smil, da hun krydsede vejen på vej til Eamons Gæstgiveri.

3

Ligesom mange af forretningerne på Union Street havde Eamons Gæstgiveri engang været en af de mere prægtige bygninger i Colmstock. Den var større end de andre og mere imponant med sin brede trappesten og dobbelte vinduer. Enhver overdådighed, som stedet engang havde besiddet, var dog for længst væk nu. Den havde trængt til en omgang maling for cirka 20 år siden. Nu var bygningens facade smuldrende og beskidt. I vinduerne var der neon-ølskilte. Foster's. VB. XXXX Gold.

Indenfor spillede Bruce Springsteen på repeat. Lugten var tung af gammel luft og øl. Belysningen var altid dæmpet, sikkert i et forsøg på at skjule forfaldet. Men nok så meget mørke kunne ikke skjule det faktum, at alt var sådan lidt klistret. Det var sådan et sted, som havde et par værelser til leje bagi, men ingen ville nogensinde sove der, hvis de ikke var pilhamrende fulde.

Baren var halvt fyldt op af forretningsfolk og strissere, som brændte deres lønsedler af og sad tungt på de mørke træstole. Stedet var populært hos lovens håndhævere. Politistationen inde ved siden af dækkede også de mindre byer i omegnen udover Colmstock, men fyrene brød sig ikke om at drikke mere end et stenkast fra stationen. Når man så, hvad de så en gang imellem, så føltes selv de ti skridt til Eamons som for langt at gå for en øl. Den anden

pub længere nede ad vejen var det sted, man tog hen, hvis man ville skilte med, at man ikke brød sig om at være i selskab med strissere. Men stadig, enhver som drak i offentligheden frem for at blive hjemme med en pose krystal og en glaspibe blev betragtet som et aktiv, uanset hvor de så valgte at gøre det.

Under et falmet sort og hvidt portræt af familien Eamon, husets oprindelige beboere, var den L-formede bar, hvor Rose sludrede med Mia. De havde arbejdet sammen på kroen i årevis og tilbragt hundredvis af timer med at lave, præcis hvad de lavede nu: læne sig mod baren, drikke cola og tage pis på hinanden.

Laura var ikke den eneste, som syntes, at Rose lignede en prinsesse. Kriminalassistent Frank Ghirardello holdt i hvert fald særligt øje med hende ud af øjenkrogen, mens han drak sin øl. Selv med tatoveringen op ad hendes triceps så hun lige så uskyldig og perfekt ud som en filmstjerne. Den første tår kølig rav skænket af Rose var det nærmeste, han kom på himlen. Frank havde været lun på Rose lige siden hendes allerførste vagt på kroen. Hun havde skænket ham en øl med 15 centimeters skum. Med det blik, hun havde sendt ham, havde han i det øjeblik været overbevist om, at hun var den eneste ene. Altså havde han taget øllen, givet hende drikkepenge og forsøgt at synke glasset, selvom han havde fået skum i hele ansigtet for hver slurk. Frank havde aldrig drukket meget, men i løbet af de sidste par år havde han nærmest udviklet et mindre alkoholproblem bare for at være nær Rose.

Omkring ham diskuterede hans gruppe deres teorier om den seneste sag, som i deres hoveder allerede havde erstattet Ben Riley. Ikke Frank. Et eller andet røvhul af en pyro havde spredt uro hele året. I starten havde det været små brande, en busk eller en postkasse, som røg og ulmede. De havde sagt, at det bare var teenagere, der kedede sig, selvom det aldrig havde været synderligt sandsynligt. High schoolen var lukket i år på grund af for få ele-

ver og en klassestørrelse på det kvarte af, hvad det var engang. De fleste af teenagerne arbejdede enten på kyllingefarmen eller havde adopteret piben på fuld tid. Dem på meth begik stadig forbrydelser, hovedsageligt overfald og røverier, men ingen af dem lod til at have tålmodigheden til at sætte ild til noget bare for fornøjelsen ved at se det brænde.

Og så i sidste måned var det pludselig eskaleret. Psykopaten havde været for skydeglad med sin lighter og brændt en halv karré ned på Union Street. Ben havde kun været 13 år, og han var, hvad de kaldte "særlig." "Hjerneskadet" var den rigtige betegnelse. Knægten opførte sig mere som et lille barn end som en teenager, men han var hele Colmstocks yndling. Altid smilende. Hans forældre ejede købmandsbutikken, og nogle gange legede han i skuret bag domhuset inde ved siden af. Han havde gjort det til sin egen lille hule. Stakkels dreng anede ikke, at røgen betød flygt.

Først havde han været overbevist om, at det var mr. Riley, drengens far. Manden havde modtaget en formue fra forsikringsselskabet, og Frank mistænkte ham for ikke at være bleg for at sætte ild til sin egen søn for den slags penge. Men han havde et lufttæt alibi. Frank havde tjekket det, og det kunne umuligt være løgn.

Rundt om ham pjattede de andre fyre nu. Så var det nok. Ingen burde grine nu. Han brød ind i samtalen.

"Nogen fremskridt?" Han kiggede på Steve Cunningham, der var byrådsformand. Han vidste, hvad svaret ville være, men han spurgte alligevel Steve, hver gang han så ham. De var nødt til at rive brandtomten af domhuset ned; der var snart gået en hel måned. Resten af gruppen holdt op med at snakke og kiggede på Steve.

"Ikke endnu," sagde Steve, og selv i den svage belysning kunne Frank se ham blive rød oven på månen. "Vi er stadig ved at få styr på finanserne. Det skal nok komme."

"Okay," svarede han.

”Jeg giver næste runde,” sagde Steve og rejste sig. ”Frank?”

”Ellers tak, mate.” Han vidste, at det ikke var Steves skyld, men han kunne godt lide at have nogen at skyde skylden på. Det sorte vrage følte personligt for ham. Det var et tegn, der udstillede hans fiasko for hele byen.

Frank havde set en masse skidt. Selvfølgelig havde han det. Men at se mrs. Riley og fortælle hende, at branden var for voldsom, at han ikke kunne gå derind, at han ikke kunne redde hendes søn. Udtrykket i hendes ansigt, da hun blev tvunget til at stå stille og se sit barn brænde. Det ville han aldrig glemme.

Han ignorerede sine venner igen og betragtede Rose skænke Steves omgang, hvorefter han vendte tilbage til sin avis. Hun snakkede lavmælt med Mia Rezek, hvis far, Elias, selv havde været betjent, før han fik et slagtilfælde for fem år siden. De to opførte sig, som om de hang ud derhjemme og ikke på arbejdet. Rose glattede sit hår med hånden. Bevægelsen var så simpel, så afslappet, men fik alligevel hans strube til at snøre sig sammen. Gud, hvor havde han lyst til hende. Det var næsten ikke til at bære.

Han lænede sig tilbage i sin stol. Der var tilpas stille på kroen til, at han kunne høre, hvad hun sagde.

”Saturn står stadig i Vandmanden, så intet er umuligt,” læste Rose. ”Noget uventet vil overraske dig i dag.” Hun holdt en latter tilbage med et fnys. ”Pas på, singlepiger.”

”Det står der ikke,” hørte han Mia sige. Så dæmpede de stemmerne.

Da han løftede hovedet, så Frank, at de kiggede over mod hans bord. Han tømte hurtigt bundsjatten i sit glas og satte kurs mod dem.

”De damer, hvad kigger I på mig for? Kan I lide, hvad I ser?”

Han spændte sin biceps for Rose, men hun kiggede ikke engang på ham. Hun var allerede i gang med at skænke hans øl. Mia havde

dog bemærket det, og hun smilede. Han lagde mærke til medynken i hendes øjne og hadede det.

”Du behøver ikke spilde kræfterne, Frankie,” sagde hun og lænede albuerne mod baren. ”Rose er på vej væk herfra.”

”Jeg har stadig et par uger, ikke?” spurgte han. Han håbede, at hun eller Mia ville give ham nyt om den stilling, som Rose håbede på at få. De snakkede om det, som om det allerede var afgjort, men det troede han nu ikke. Det håbede han i hvert fald ikke. Hans liv ville være så tomt uden hende.

Da han kiggede på Rose, så han hendes hånd ryste ganske let, så hun spildte en dråbe ale på håndleddet. Hun gned det af i sin buksebag og rakte ham øllen.

”Noget i den stil,” sagde hun. Han skulle lige til at udspørge hende nærmere, udfritte hende, som var hun en forbryder i hans forhørslokale, men Mia afbrød.

”Lad mig se her.” Hun greb hans tomme glas fra baren og stirrede indgående ned i skummet.

”Kan du se noget om mit kærlighedsliv dernede?” sagde han og kiggede igen på Rose. Hendes smil til ham var tyndt. Han burde stoppe; det vidste han. Han burde invitere hende ud rigtigt i stedet for at blive ved med at komme med de her lamme, åbenlyse vittigheder. Han var over 30 nu, og han opførte sig som en liderlig teenager. Det var pinligt.

”Altså,” sagde Mia og snurrede glasset rundt. ”Jeg kan se en masse positivitet her. Det fortæller mig, at intet er umuligt. At noget uventet er på vej. Noget, som vil overraske dig.”

De udvekslede et blik, uvidende om at han var med på spøgen. Det spillede ingen rolle; han greb muligheden.

”Er det en invitation til en dobbeltdate? Jeg tror godt, jeg kunne overbevise Bazza.”

Franks partner, Bazza, en nyudklækket kriminalassistent, var en

flot fyr. Han var høj, han havde muskler, og engang havde han været en af deres bedste fodboldspillere, et par år efter Frank. Frank elskede ham som en bror, men selv han vidste, at fyren var mere labrador end mand. Hans øjne lyste glædestrålende op, hver gang Frank nævnte frokost, han så mistroisk på fremmede, og han var lige så loyal, som han var tomhjernet. Frank var temmelig sikker på, at hvis han bad manden om at sætte sig, så ville han sætte sig, også uden at tænke over det.

De vendte sig og kiggede på ham, netop som Bazza bøvsede og derefter klukkede for sig selv.

”Det tænker vi lige over,” sagde Rose, og Frank smilede, som om det bare havde været en joke, hvorefter han vendte sig om, før han afslørede sit sårede ansigtsudtryk. Han var nødt til at få sig et par nosser og invitere pigen ud på en rigtig date. Ellers ville hun forlade byen, og så ville det være det.

Bag sig hørte han Mia sige: ”Altså, jeg synes egentlig, Baz er ret lækker.”

Han spændte i skuldrene og håbede af al magt, at Rose ikke ville erklære sig enig.

Gudskelov hørte han: ”Han er en idiot.”

”Ja, præcis.”

De lo dæmpet, og han satte sig ned til sit bord igen, taknemmelig over, at det ikke var ham, de grinede af. Så tog han en slurk af sin øl. Han kunne se det for sig: Mia sammen med Bazza og ham med Rose, grillfester på fridagene; Bazza passede grillen; Mia hakkede salat; Rose hentede en øl til ham og sad på hans knæ, mens han drak den.

4

Rose hev ankeret ned at ligge. Det var tungt og sled i leddene i hendes arme og strammede senerne i hendes hals. Hun lod det falde de sidste par centimeter, bare for at nyde det voldsomme dunk, da det ramte betongulvet. Det vinduesløse lagerrum bagerst i kroen lugtede fugtigt. Mast sammen i det lille rum var ølankre, en stor fryser fyldt med frossent kød og fritter, og et par kasser fyldt med støvede ølglas.

Foroverbøjet og med numsen i vejret skubbede hun ankeret rundt om det trange hjørne og ind i baggangen med små muse-skridt. Hun så latterlig ud. Hvis Frank kunne se hende nu, ville han måske holde op med at kigge på hende, som om hun var en lækkerbiskken. Eller måske ville han tænde på det. Den tanke fik hende til at ranke sig. Hun hadede at være genstand for mænds blikke. Det fik hende til at føle, at hun ikke ejede sin egen krop. Som om de ved at stirre op og ned ad hende tog hendes kød i besiddelse. Hvis der ikke var så fandens fugtigt, ville hun gå med lange bukser og rullekravesweatere og aldrig nogensinde barbere sine ben.

Hun var ved at få vabler. For hvert et skridt hun tog, skrabede hendes hæle mod det ru stof og skar sig gennem endnu et lag hud. Hun begyndte at jamre sig, da hun lidt efter lidt sparkede ankeret hen ad gangen. Hun gik forbi pletten på gulvtæppet, hvor Mark

Jones havde brækket sin øl op, og revnen i væggen, som syntes at vokse sig en lille smule større hver dag. Hun forsøgte at minde sig selv om, at hun nogle gange ikke hadede sit arbejde over alt andet i verden. Rolige aftener, hvor hun kunne pjatte med Mia, var sjove. Men lige nu havde hun bare lyst til at hive sit eget hår ud. Hver eneste aften, år efter år, det samme helvede af identiske vagter. Den eneste forskel var, at gæsterne blev ældre.

Følelseløsheden fra tidligere var svundet nu. Hendes mave krummede sig sammen af skam og skuffelse over e-mailen fra *Sage Review*. Hun havde ikke fortalt det til Mia endnu; det kunne hun ikke. Hvis hun gjorde det, så ville det være virkeligt. Mia ville spørge hende, hvad hun ville lave, hvor hun ville bo, og hun havde ikke svarene. I stedet holdt hun sin krop i bevægelse og blev ved med at trække vejret. Rose havde skrevet om alt, hvad hun kunne komme i tanke om. Hun havde skrevet om finanskrisen og dens betydning for byen; hun havde skrevet om jagten på brandstifteren, der havde slået stakkels Ben Riley ihjel og brændt domhuset ned. Hun havde skrevet filmanmeldelser, kendis-sladder og værst af alt forsøgt sig med en akavet videoserie på YouTube.

Uanset emnet var afslagene altid ens. ”Tak for din henvendelse ...” begyndte de, og allerede der vidste hun, hvad der kom. Folk sagde altid, at det eneste menneske, som stod i vejen for ens succes, var en selv. Det vidste hun godt; det gjorde hun virkelig. Rose havde bare brug for en god historie, noget virkelig unikt. Hvis hun bare havde en fantastisk historie, kunne de ikke sige nej.

Traineestillingen havde været som skabt til hende; kvalifikationerne havde passeret præcis til hende. Det havde været så perfekt, så fuldstændig rigtigt.

Hjørnet af ankeret hamrede mod væggen og fik et indrammet billede til at falde på gulvet.

”Fuck.” Hun havde ikke været opmærksom nok. Hun kunne ikke håndtere det her. Nu var der en stor revne i glasset over fotografiet af familien Eamon; manden med sine krigsmedaljer, konen med sit anstrengte smil, den lille krølhårede pige med sin krølhårede dukke og drengen med sin flæsedede skjorte. Rose hængte det tilbage på væggen igen.

Følelsen i hendes mave var nu ved at blive til smerte, og hun måtte anstrenge sig for at undertrykke den. Det var som et surt opstød, der tvang sig op i en giftig stråle fra hendes mavesæk og op i hendes strube.

Hun stak hovedet ind i køkkenet. ”Er det okay, hvis jeg holder pause nu?”

”Fint,” sagde manageren Jean uden at vende sig om, i færd med at hakke et bjerg af blege tomater.

Nogle gange holdt hun sin pause oppe ved baren og forsøgte at spise noget, som Jean havde lavet, mens hun fortsatte med at snakke med Mia og hvem der ellers sad der. Men hvis hun skulle komme igennem dagen i dag, var hun nødt til at have et par minutter for sig selv. Hun hev førstehjælpskassen ned fra hylden og gik tilbage ud i gangen. Hun skubbede en af motelværelsesdørene op og satte sig i fodenden af sengen. Forsigtigt trak hun sine sko af og undersøgte sin hæl. Huden var brændende rød. En vabel voksede frem, en blød, hvid pude bulnede ud for at beskytte hendes skadede hud. Forsigtigt strøg hun fingeren hen over den og skælvede, da hun rørte ved den sarte, nye hud.

Efter at have åbnet førstehjælpskassen, rodede hun gennem de gammeldags antiseptiske midler og bandagerne, som stadig var pakket ind, til hun fandt en æske plastre i bunden. Hun trak et op og satte det på huden, strakte det hen over vablen og trykkede det mod huden på den anden side. Den handling, at putte et plaster på, mindede hende om at være et lille barn. Om at blive passet på, vide

at der var nogen, som kunne fikse alting. Hendes strube snørede sig sammen, og hun kunne ikke holde det tilbage. Med en hånd over munden for at dæmpe lyden begyndte hun at græde. Forfærdelige, smertefulde hulk steg op gennem hende.

Hun pressede øjnene sammen og forsøgte at tvinge sig selv til at holde op, men forgæves. Hun var så træt, alt for træt. Hendes øjne blev varme og fulde af tårer, der brændte ned ad hendes kinder. At græde var lettere end ikke at græde.

Hun rejste sig for at lukke døren, så de ikke skulle kunne høre hende ved baren. Gennem sine blanke øjne så hun nogen. En mand, der stod der i gangen og stirrede på hende. Hun forsøgte at fatte sig og tørrede kinderne med hænderne.

”Undskyld,” sagde han, og mærkeligt nok så han også ud, som om han kunne give sig til at græde. Hun stod der, stadig med hånden på dørhåndtaget, og stirrede på ham uden at vide, hvad hun skulle sige, utroligt bevidst om sit fortrukne ansigt og den tåre, der sneglede sig ned over hendes våde kinder. Hans øjne flakkede væk fra hendes, og det prikkede i hendes ansigt af ydmygelse.

Hun trak døren i og satte sig ned på sengen igen. Med blikket rettet mod den lukkede dør tog hun nogle dybe indåndinger. Overraskelsen over at se ham havde i det mindste fået gråden til at standse, men nu hamrede hjertet i brystet på hende. Hun gned hænderne over sit ansigt og spekulerede over, hvem den fyr var. Hun havde aldrig set ham før. Det skete ikke ofte i Colmstock. Ikke bare det. Han lignede ikke de andre mænd i byen. Hans ansigt var så usædvanligt, hun var ikke sikker på, hvad hans etnicitet var, og han var iført en T-shirt med et band-logo på og blå, tætsiddende jeans, der så spritnye ud. Helt bestemt ikke den sædvanlige uniform for mændene heromkring. Hun krøb hen til døren igen, åbnede den et par centimeter og kiggede ud, sikker på at han stadig ville stå derude. Men nej. Hun bemærkede dog et *Forstyr ikke*-skilt, der hang fra

dørhåndtaget til det andet motelværelse. De havde selvfølgelig en gæst.

Efter at have lukket døren gik hun ud på badeværelset for at pjaske lidt koldt vand i ansigtet. Hun havde fået afslag før; hun burde efterhånden vide, hvordan hun skulle håndtere det. Hvis hun kunne klare sig igennem resten af sin vagt, kunne hun finde ud af alt det andet i morgen. Det var alt, hvad hun skulle fokusere på nu, at få afsluttet denne vagt. Hun stod stille og fokuserede på følelsen af sine bare fødder mod tæppet. Så puttede hun hurtigt og effektivt plasteret på sin anden hæl, bed tænderne sammen og trak skoene på igen.

Tilbage i køkkenet vendte Jean en bøf på grillen. Den sydede og røg. Det kradsede i Roses næse ved den bidende lugt af noget brændt, men hun sagde intet. Hun ville aldrig fortælle Jean, hvordan man lavede mad, og ikke bare fordi hun var hendes chef. Ingen ville sige et ord til Jean, selv hvis deres kød var så sort og gummiagtigt som et bildæk, hvilket ofte var tilfældet. Selvom hun nærmede sig de 60, turde ingen tirre hende. Man ville få det at vide, hvis hun ikke brød sig om en.

Rose kunne stadig huske den eneste gang, nogen havde vovet at fornærme en af Jeans steaks. En af Steve Cunninghams idiotiske venner havde krævet pengene tilbage. Han havde fortalt Jean, at hun burde tage tilbage til sit lejrball og grille kænguruer. Den mand fik aldrig sine penge igen, og han blev forment adgang til Eamons for altid. Det ville Rose også have garanteret, hvis hun havde fået chancen, dog havde Jean aldrig brug for hjælp. Selv i dag kom hendes blod i kog, når hun tænkte på fyren. Steve var heldig; han havde undskyldt adskillige gange til Jean, og Rose kunne fornemme, at han mente det, så til sidst fik han lov at komme tilbage.

”Har vi en gæst?” spurgte Rose, mens hun bøjede sig ned for at installere det ølanker, hun havde hentet tidligere.

”Jep. William Rai.” Man kunne høre på Jeans stemme, at hun røg en pakke om dagen.

”Hvordan er han?” kaldte Mia inde fra baren.

”Stille.”

Rose tørrede sine våde hænder i sine shorts og gik ind bag baren. Hun satte et krus under ølhanen og begyndte at hælde skummet ud, glad for at slippe væk fra stanken af brændt kød.

”Har du set ham endnu?” spurgte Mia dæmpet.

”Ja,” sagde Rose. Hans øjne havde set så blanke ud, men det måtte vel bare have været lyset.

”Og?”

”Hvad? Tror du, han er din eneste ene?” jokede hun.

Mia trak på skuldrene. ”Man ved aldrig.”

Rose smilede og lænede sig tilbage og betragtede det hvide, cremede skum flyde over krusets kant, mens det langsomt blev til øl.

”Jeg gætter så på, at du ikke har hørt fra *Sage* endnu?” sagde Mia og kiggede varsomt på hende.

Rose slukkede ølhanen. ”Nej.”

”Ingen stress – en dag mere gør ingen forskel.”

Rose kiggede op på Mia og smilede spagt. Hun ville gerne fortælle hende det, det ville hun virkelig, men hun var bange for, at hun så ville begynde at græde igen foran alle deres gæster. Netop som hun åbnede munden for at spørge, om de kunne snakke om det senere, blev kroen tavs. Det var den pludselige, højlydte tavshed, som følte fuldstændig unaturlig. Mia og Rose kiggede sig omkring.

Det var gæsten. Will. Han stod stille i døråbningen, og hvert et par øjne i baren var rettet mod ham. Rose havde haft ret for – denne mand var ikke fra Colmstock. Han mødte blikkene uden at virke hverken usikker eller ubehageligt til mode og satte sig så ned ved

bordet i den anden ende. Betjentene vendte tilbage til deres øl, og snakken gik igen.

”Wow. Han er ikke dårlig,” sagde Mia dæmpet.

”Du tager ham bare,” svarede hun Mia. Hun kunne mærke ydmygelsen krybe tilbage. Han syntes sikkert, hun var en total freak, sådan at sidde og græde med døren åben. Forhåbentlig ville han ikke blive længe.

Rose så Mia gribe en plasticmenu fra bunken. Hun gik rask hen til Wills bord og lagde menukortet ned foran ham. Mia satte hånden på hoften, og selv uden at kunne se hendes ansigt, kunne Rose se, at hun flirtede. Pigen var ikke ligefrem diskret. Will smilede til hende, kun høfligt bemærkede Rose, og pegede så på noget på kortet. Han vidste endnu ikke, at han ikke skulle bestille Jeans mad. Hans blik flakkede fra Mia, og han kiggede direkte på Rose, så hun et øjeblik ikke kunne trække vejret. Hun vendte sig bort og gjorde sig travl med at vaske glas.

Da hans mad var klar, havde Mia pause. Hun sad ved baren og spiste, hvad hun normalt fik at spise om aftenen: en burgerbolle smurt med tomat sauce og intet andet.

”Servering,” kaldte Jean.

Mia så undskyldende på Rose med munden fuld. ”Jeg fror ik’, han er vild med mig.”

Rose kiggede sig omkring og prøvede at regne ud, hvordan hun kunne undgå endnu et møde med den fremmede. Måske kunne hun bede Jean om at gøre det? Men så ville hun kræve at få at vide hvorfor, og det ville være endnu værre at fortælle hende det.

Altså greb hun tallerkenen med fingrene under den og tomle over og marcherede hen mod ham. Da hun kiggede ned, så hun, at han åbenbart havde bestilt en burger uden bøf, bare slatten salat, blege tomater og ost i en hvid bolle. Han lænede sig tilbage i sin stol, mens han læste en bog, men hun kunne ikke se tit-

len. Da hun trådte ind og skyggede for lyset, kiggede han op på hende.

”Værsgo,” sagde hun.

Han lænede sig frem. ”Tak.” Han tøvede. ”Jeg ville spørge ... er du okay? Før ...”

”Jeg har det fint,” vrissede hun. ”Hvorfor skulle jeg ikke det?”

Så kiggede hun ham lige i øjnene, udfordrede ham til at nævne, hvad han havde set. Det gjorde han ikke.

”Ville bare tjekke,” sagde han og smilede halvt, så der opstod små rynker omkring hans mørke øjne.

Ved lukketid, da alle stolene stod på bordene, gulvet var vasket og ved at tørre, Springsteen sang om drømme og hemmeligheder og mørke i udkanten af byen, sad Mia og Rose ved baren og drak øl. Deres ømme fødder var lykkelige over ikke at stå på et hårdt betongulv længere. Bag dem stod Jean og talte pengene i kassen.

”Hvor længe bliver vores gæst?” spurgte Rose og forsøgte at lyde afslappet.

”Han har betalt for en uge,” mumlede Jean, mens hun skrev nogle tal ned på en bestillingsseddel.

”Er du lun på ham?” spurgte Mia.

”Næ, det modsatte. Han virkede som et pikhoved. Virkelig patroniserende.”

Lyden af noget der bankede på vinduet, afbrød dem. Det var Frank, som slog knoerne mod ruden. Han vinkede godnat, og hans brune øjne var så håbefulde, at han nærmere lignede et lille, forpjusket gadekryds, der tiggede om madrester, end en politimand i trediverne. De vinkede igen.

”Den mand skal lære at skrue lidt ned,” sagde Jean lettere misbilligende.

Rose svarede ikke.

”Han er en fin fyr,” sagde Mia, pressede lidt på.

”Det er ikke det,” sagde Rose. ”Det nytter bare ikke noget. Jeg kommer ikke til at bo her.” Hun tog en slurk. Mia betragtede hende nøje.

”Du har hørt fra *Sage*, har du ikke?”

Rose kiggede ikke på hende; hun kunne ikke.

”Jeg var så sikker på, at du ville få den,” sagde Mia.

Rose mærkede noget varmt mod sin hånd og kiggede ned. Jean havde lagt sin vejrbitte håndflade oven på Roses fingre.

”Du er en fighter. Det skal nok lykkes for dig. Det kommer måske til at tage tid, men det skal nok ske.”

For første gang den aften løsnede spændingerne i Roses strube sig.

Jean trak hånden til sig og lagde to konvolutter mellem dem på baren.

”Patroniserende eller ej, så giver vores gæst gode drikkepenge.”

Luften føltes køligere, da Mia og Rose trådte ud fra verandaen udenfor. Cikaderne summede højlydt. På trods af alt havde Rose en sejrsmånefølelse i kroppen. Hun havde gjort det. Hun var kommet igennem sin vagt og kunne nu tage hjem og sørge, mens hun stadig havde et hjem. Hun kiggede tilbage mod kroen, mens de gik mod Mias bil, og spekulerede endnu en gang over deres gæst, Will. Han måtte være beslægtet med nogen, hernede på familiebesøg. Hun kunne ikke komme i tanke om andre årsager til, at nogen skulle bo i denne by en hel uge.

”Åh.” Mia standsede op ved siden af hende.

”Hvad?”

Mia løb hen til sin skrammede, gamle Auster og hev en parkeringsbøde fra forruden. Hun kiggede på sit ur.

”Jeg var kun tre minutter for sent på den!”

De kiggede sig omkring. Gaden var tom. Inde i bilen holdt Mia bøden op til lyset.

”Det er mere, end jeg lige har tjent på den her vagt.”

Rose tog sin konvolut fra sin taske og lagde den på instrumentbrættet.

”Det skal du ikke,” sagde Mia, men Rose kunne allerede høre lettelsen i hendes stemme.

”Det ved jeg godt.”

De snakkede ikke, mens Mia kørte. Radioen spillede en rædselsfuld ny popsang, som Rose havde hørt alt for mange gange, men hun vidste bedre end at pille ved anlægget i Mias bil. Hun stirrede ud ad vinduet, mens hun længtes efter søvnens glemsel. Hun trak hælene ud af skoene. I morgen, besluttede hun, ville hun slet ikke have sko på. Kroen havde lukket om tirsdagen, så måske behøvede hun ikke engang at stå ud af sengen.

Bilen kørte forbi graverne. I starten var det bare et par telte sat op rundt omkring en nedslidt, gammel hytte, som havde været der i en evighed. Nu var det et rigtigt samfund. Folk levede i biler, bygninger var blevet konstrueret. Nogle folk sov bare under stjernerne. Det var varmt nok. De holdt sig for sig selv, så politiet generede dem vist ikke, også selvom de alle smykkede sig med manglende tænder og rasende meth-misbrug. I starten havde Rose ikke vidst, hvorfor de blev kaldt graverne, men for nogle år siden fandt hun så ud af, at de gravede efter opaler og solgte dem på det sorte marked. Det var sådan, de overlevede. Hendes mave trak sig sammen af frygt, og hun kiggede ned på sine hænder. Der ville hun aldrig havne.

”Nå, men jeg hørte den bedste sladder i dag.” Mia kunne ikke holde ud at sidde for længe i stilhed. Uanset hvor udkørt hun var, virkede Mia altid til at få det bedre af at snakke. ”Måske kan du

skrive din næste artikel om det? Der skal vel være fordele ved at arbejde på en strisserbar.”

I modsætning til Mia længtes Rose tit efter ensomhed. Hun behøvede heller ikke at svare. Mia virkede normalt ganske tilfreds med bare at lytte til lyden af sin egen stemme, der kvidrede løs.

”Åbenbart er der nogen, der har lagt porcelænsdukker på folks dørtrin, og dukkerne ligner de små piger, som bor i huset. Er det ikke vildt?”

Rose drejede brat hovedet.

”Betjentene er bange for, at det betyder noget. At det måske er en pædofil, der udvælger sine ofre.”

Rose tabte kæben.

”Hvad?” spurgte Mia.

Rose rodede sin taske igennem for at finde sin mobil, mens hun for sit indre så Laura, der sov kind mod kind med sin bittelille porcelænsvilling.

5

”Hjælp! Stop det!” hylede barnet.

Frank havde forsøgt at spørge pænt. Nu hev han dukken ud af den lille piges hænder. Da han drømte om at blive politibetjent, havde han aldrig troet, at det ville være en del af jobbet at slås med små børn om deres legetøj.

”Hun er min!” skreg Laura, netop som Frank gav dukken et ordentligt træk, så den fløj ud af ungens jerngreb.

Laura stirrede op på ham, mere arrig end ked af det, og sparkede ham så lige over skinnebenet.

”Laura!” råbte Rose til den lille møgunge, da hun løb ud af rummet og smækkede døren til sit værelse.

Frank gned sit skinneben. Hun havde ramt ham lige på knoglen. Ærligt talt dunkede det.

”Beklager,” sagde Rose og kiggede op og ned ad ham. Han holdt op med at gnide sit ben og smilede.

”Det gør ingenting,” sagde han. Han burde have gættet, at Roses søster ville være sådan. Den sødeste unge, man kunne forestille sig, men en rigtig, lille fighter. Når hun blev stor, ville hun knuse nogle hjerter. Det var helt sikkert.

Frank kunne se bekymringen i Roses øjne, og hvis han skulle

være ærlig, kunne han godt lide det. Sådan havde Rose aldrig kigget på ham før, som om han havde noget at give, som om han kunne beskytte hende. Ben Rileys mor og brandstifteren føltes milevidt væk nu.

”Hvad tror du?” spurgte hun.

”Om hvad?” spurgte Bazza. Frank formåede at vinde kampen om ikke at bande lavmælt. Den fyr kunne være en komplet idiot nogle gange.

Han lagde en hånd på Roses bløde arm. Hver eneste del af ham ønskede at lade sin hånd glide op og ned ad hendes arm, mærke hendes varme, perfekte hud. Han spekulerede over, om hele hendes krop havde samme lyse honningfarve, eller om de dele af hende, som ikke fik solen at se, stadig var flødefarvede. Han kunne mærke sine bukser stramme ganske let til.

”Jeg tror virkelig ikke, der er noget at bekymre sig om,” sagde han og gav slip på hende, før det udartede sig til mere. Han var her som en professionel.

”Det var ikke, hvad du sagde på stationen i går,” indskød Bazza fra ved siden af.

”Hold kæft, Baz,” sagde han dæmpet, og hans voksende erektion blev øjeblikkeligt punkteret. Han smilede undskyldende til Rose. ”Du har fortalt din mor om det, ikke?”

”Jo, men hun har dobbeltvagt i dag.”

”Vi giver dig besked, hvis der er nogen udvikling i sagen, men hvis du bliver bekymret over noget som helst, så ringer du bare til mig, og så kommer jeg med lynets hast.”

”Hvad var det, vi sagde om at dele politioplysninger?” sagde Frank til Bazza, mens de gik tilbage til bilen. Himlen over dem var over-

skyet, men det var stadig varmt og slimet. Halvmåner af sved lurede i begge armhuler.

”Beklager,” mumlede Bazza.

Normalt ville det have været alt, men ikke denne morgen. ”Det er ikke okay. Du har været betjent længe nok nu, mate. Du burde vide bedre.”

Fyren var højere end ham og langt bredere, men Frank havde aldrig følt sig truet af ham. Lige nu sendte han Frank sit rundryggede, sårede blik, som en knægt, der er blevet taget i at stjæle fra kagedåsen. Frank stirrede ham ind i øjnene, som var han ikke andet end en lort på hans skosnude. Bazza stak læben ud og satte sig ind i bilen for at surmule. Godt. Lad ham sidde der og skumle og tænke over, hvad det vil sige at bære et politiskilt.

Frank vendte sig om for at kigge på den lille, hvide murstensbygning en sidste gang. Græsset var ikke blevet slået længe. Op ad siden af huset voksede monstrøse, krogede buske rundt om rester af ødelagte møbler og et gammelt hundehus.

For andre mennesker lignede det sikkert noget af en skændsel. Ikke for Frank. Dette var Roses hus, og han havde fået lov at komme indenfor. Han kunne dufte hende overalt. Han havde troet, at den rene, krydrede aroma var unik for hende, men det måtte have været det rengøringsmiddel, hun brugte, for hele hendes hus havde haft samme lugt. Det var himmelsk. Nu kunne han forestille sig, hvordan hun levede, når hun ikke var på arbejde. Alting i det hus, selv brødristeren, havde en særlig erotisk kvalitet. Han ønskede bare, at han havde fået et kig på hendes soveværelse.

Gud, hvor han trængte til en drink lige nu. Bare for at få ro på. Dagen var først lige begyndt, og allerede følte det som alt for meget. Han var sulten efter det blik i Roses øjne. Det blik, der sagde, at han kunne beskytte hende fra denne verdens snavs. Det fik ham til at føle sig højere og bredere, og han kunne beskytte

hende, hvis hun bare lod ham gøre det. Han kunne beskytte hende fra hvad som helst. Hun ville aldrig behøve at skænke en øl mere.

Selvom hans mund allerede løb i vand, forviste han tanken om øl fra hovedet og åbnede så bagagerummet for at finde en bevispose. Han rystede den for at fylde den med luft og tog så dukken ud fra under armen. Gud, hvor var den uhyggelig at se på. Han havde ingen anelse om, hvorfor den pige havde kæmpet så hårdt for at beholde den. Han var en voksen mand, og den gav ham seriøse myrekryb. Dens øjne var store og glasagtige, og dens hår føltes for blødt. Han håbede sateme ikke, at det var ægte menneskehår. Frank var vant til konetæskere og narkomisbrugere; han var vant til, at fyren med blodige knoer var ham, der slog. De her dukker var noget helt andet. Mere end noget andet var det bizart. Det var ikke bare, at han ikke vidste, hvem krybet var. Han anede ikke, hvad i alverden han havde gang i, og endnu mindre hvorfor. For fanden, i dette øjeblik ville han foretrække endnu en brandstifter frem for denne sag. Det var i det mindste politiarbejde efter bogen. At lægge anonyme, små gaver til børn var ikke noget, de havde gennemgået under uddannelsen.

Han pressede den forfærdelige tingest ned i bevisposen. Plastikken strakte sig over dens ansigt, og dens åbne mund gabte op, som om den forsøgte at trække vejret. Frank forsøgte at lade være med at tænke på, hvor meget den lignede et kvalt barn. Uvilkårligt fik han kuldegysninger, da han smækkede bagklappen i.

6

Rose fik ikke lejlighed til at tænke, mens hun gjorde børnene klar til at tage i skole.

”Sko på,” sagde hun til Laura, da hun gik forbi hendes værelse. Den lille pige sad på sengen i strømpesokker med armene over kors. Hun var stadig vred over, at Frank havde taget hendes dukke fra hende.

I køkkenet forsøgte Sophie at smøre peanutbutter på brød, men formåede på en eller anden måde at få det meste af det på hænderne, kinderne og bænken. Deres mor havde for nylig givet hende den nye pligt at smøre deres madpakker, men Rose endte altid med at gøre det. Hun puffede Sophie af vejen med hofte; det var hurtigere bare at gøre det selv.

Det stykke brød, som Sophie havde forsøgt at smøre, var hullet, hvor hun havde trykket for hårdt med kniven. Rose foldede det på midten og tog en stor bid, mens hun lagde seks skiver hvidt brød ud på række. Hun tyggede og nød den salte knasen, mens hun sirligt smurte hvert stykke. Peanutbutteren skulle nå helt ud til alle hjørner; det vidste hun fra dengang, hun selv var barn. Hun fortærede sin egen massakrerede sandwich, mens hun sirligt skar hver af de tre sandwicher i to ens trekanter. Bag sig hørte hun skinger fnisen.

”Hvad laver I?” sagde hun og vendte sig mod tvillingerne.

Sophie lå på gulvet, og Scott stod bøjet over hende. De stoppede og kiggede på hende, og Sophie tørrede sin våde kind.

”Han var sulten,” sagde Sophie, og de brød igen ud i latter.

”Spiste du peanutbutter af hendes ansigt?”

”Måske,” sagde Scott.

”Klamt! Skynd jer!”

Hun pakkede hurtigt sandwicherne ind i husholdningsfilm og smed dem så ned i skoletaskerne, som var blevet smidt ved siden af døren i går eftermiddags. Hun huskede, at Bazza havde snublet over dem, da han og Frank var kommet i morges. Tanken fik hende til at gyse. Hun hadede tanken om, at de havde set, hvor hun boede. Når de stod der, syntes pletterne på tæppet og krummerne på bænken bare endnu større.

Hun greb Lauras taske og gik ind på Lauras tilsyneladende tomme værelse. Rose vidste bedre.

”I må ikke gå uden hende!” råbte hun, da hun hørte tvillingerne åbne hoveddøren.

”Men hun tager en evighed om det.”

Rose lagde rygsækken på gulvet og knælede ned foran sengen, mens hun samlede de små, godt brugte sko op fra tæppet.

”Må jeg få en fod?” spurgte hun blidt, og en af Lauras små strømpefodder stak ud fra under sengen. Hun trak skoen på og lukkede forsigtigt spændet.

”Er du sur på mig?” spurgte hun.

Det var intet svar, men endnu en skoløs fod blev stukket ud fra under sengen. Rose tog den i hånden.

”Fair nok,” sagde hun, mens hun stak den hvide sok ned i skoen. Det nyttede ikke noget at forklare det over for Laura. Rose foretrak, at hendes søster var vred på hende frem for bange for den person, som havde valgt at give hende den mystiske gave.

Hun holdt fast i Lauras ankler med hænderne og trak hende

blidt ud fra under sengen. Laura ignorerede, hvad der skete, og stirrede op i loftet med fugtige, rødspættede kinder efter al den arrige gråd og stadig med våde øjenvipper.

Rose tog hende under armen, hev hende op at stå og kyssede hende oven på hovedet. ”Smut du med dig.”

Tvillingerne bragede og stormede ud af huset, mens Laura traskede stille bag dem. Rose blev tit trist over at se sine søskende gå i skole. Laura sakkede altid bagud. Ligesom Rose selv. Hun lukkede døren ud til varmen og støjen, og huset blev fuldkommen stille bortset fra køleskabets dæmpede summen.

Rose traskede hen over tæppet til sit værelse. Hun stillede sig i døråbningen uden at gå ind. Hendes kuffert lå i hjørnet af værelset. Den stod åben, og alt hendes bedste tøj lå sammenfoldet deri. Hun havde pakket. Rent faktisk pakket. Så sikker havde hun været på at få den traineestilling. Hun var sådan et fjols.

Der var ingen grund til at pakke ud. Traineestilling eller ej, hendes mor og Rob havde fortalt hende, at hun skulle flytte ud, før Rob kom hjem fra sin seneste tur. Det var om mindre end en uge. En del af hende troede, at hvis hun bare fortalte sin mor, hvad der var sket, hvis hun bad om lidt mere tid, så ville hendes mor bøje sig.

I virkeligheden var hun dog holdt op med at tænke på dette sted som sit hjem for længe siden. Hun var begyndt at kigge efter en lejlighed, men bare tanken om det gjorde hende udmattet. Hendes søvn havde været hul og aldrig dykket langt ned under bevidsthedens overflade. Frank havde lovet at komme forbi som det første om morgenen, da hun panisk havde ringet til ham fra Mias bil i går aften. Da hun endelig nåede hjem, havde hun stiltfærdigt trukket dukken ud af Lauras sovende hænder og sat den på den højeste hylde, hvor den stirrede på hende med sine glasøjne. Mærkværdigheden af det, hendes egen manglende evne til at forstå impli-

kationerne, betød, at uanset hvor træt hun følte sig i knoglerne, så summede hendes tanker videre. Hun havde hørt sin mor stå op klokken fem for at tage på arbejde. Hørt hendes bløde fodtrin ned ad gangen, hendes suk, knap nok hørbart, fra det mørke køkken. Hun havde ikke bevæget sig. Hun havde ligget ubevægelig mellem sine klamme lagener og lyttet, mens hendes mors bil bakkede ud af indkørslen, og forlygterne oplyste hendes værelse. Så drev hendes tanker mod drømme, og hun faldt i søvn uden overhovedet at opdage det. Kort efter blev hun vækket brat af Lauras skrig.

Da hun sprang ud af sengen, indså hun, at skrigene ikke var af vrede, ikke frygt. Laura havde fundet dukken til sidst og blev næsten mast i forsøget på at klatre op ad bogreolen. Hun havde den kun i et kvarters tid, før Frank og Bazza dukkede op.

Rose stod stadig i døråbningen, da fastnettelefonen ringede. Hun løb ud i køkkenet og greb røret.

”Rose?” Det var hendes mor, og hun lød forpustet. ”Jeg har lige fået din besked. Har politiet været i huset? Er alle okay?”

”Ja, alt er okay. De kom bare, fordi nogen lagde en dukke til Laura.”

Der var stilhed på linjen, og Rose gjorde sig klar.

”Ringede du til politiet på grund af en dukke?” Panikken var fuldstændig forduftet fra hendes stemme nu.

”Politiet var bekymrede, mor. De siger, at en masse børn har fået dukker og ...”

”Rose.” Hendes mors stemme var dæmpet nu. Rose forestillede sig hende i personalerummet på kyllingefabrikken, stadig med hårnettet på og kroppen vendt væk fra resten af arbejdernes udslåede ører. ”Vi snakker om det, når jeg kommer hjem.”

Linjen gik død. Rose hamrede røret på igen. Hendes mor lyttede aldrig til hende længere. Rose ignorerede peanutbutteren, som var smurt ud over køkkenbordet og gik tilbage til sit værelse og smed

sig på sengen. Hun vendte sig væk fra kufferten og pressede øjenlågene sammen. Lagenerne under hende føltes klistrede efter den rastløse nat.

Rose vidste godt, hvad hendes mor ville sige til hende, når hun kom hjem. Hun vidste også, hvordan hendes mor ville kigge på hende, som om hun var et irritationsmoment, som om hun bare var endnu en frustration på en allerede lang liste. Sådan havde det ikke altid været.

Det var mindre end en måned efter rygtet startede om, at Auster Automotive Factory ville lukke, at hendes mor var begyndt at se Rob. Han var langturschauffør og lignede også en. Rob var en mand, hendes mor aldrig ville have brudt sig om før i tiden. Men når en fast løn blev en sjældenhed i byen, blev Rob en god fangst. Dengang var Rose fuldstændig ligeglad. Hun var ligeglad, da han flyttede ind, og endda også da de bekendtgjorde, at hendes mor ventede tvillinger. Rose var 17 år, næsten færdig med high school og dum nok til at være begejstret for fremtiden. Tanken om at hun ikke ville få et stipendium, og at hun uden opsparing eller økonomisk støtte ikke ville flytte fra byen i den nærmeste fremtid, havde ikke engang strejft hendes tanker. Lige siden dengang havde hun levet på lånt tid.

Hun trak gardinerne for og tændte ventilatoren. Hun kunne lugte den harske stank af sin egen sved, og det gjorde hende endnu mere frustreret. At ringe til politiet havde været det helt rigtige at gøre, og nu var hendes mor vred på hende.

Igen dukkede mindet om sidste gang, hun havde set Rob, op til overfladen. Hun var kommet ud af sit værelse, hvor hun praktisk talt boede nu om stunder, og hendes mor og Rob havde siddet i stuen. De havde bedt hende om at sætte sig ned. Rob havde rent faktisk sagt ordene: *vores hjem*, da han havde fortalt hende, at det var på tide, hun flyttede ud. Rose var ikke længere en del af det

”vores,” selvom hun havde boet i huset i 17 år mere end ham. Hendes mor havde ikke sagt noget, men hun havde nikket undervejs og havde ikke set Rose i øjnene.

Ventilatoren summede og pustede kold luft mod hendes svedige hals og fik håret til at blafre omkring hendes ansigt. Pudsen føltes blød mod hendes kind. Hun lukkede øjnene, svælgede i stilheden og mørket og forsøgte at lade sig opløse i det. At glemme sit liv, bare et øjeblik. Men det kunne hun ikke. Hver gang hendes sind føltes klart, så hun det porcelænsansigt for sig. Eller Wills ansigtsudtryk, da han så hende græde. Eller værst af alt, hun så for sig, hvordan hun gjorde krav på sit eget lille stykke jord ved gravernes lejr. Hun åbnede øjnene. Der var for indelukket herinde. Hun satte sig op og skubbede vinduet op for at lukke lidt luft ind. Fuck det. Bare fordi hendes liv var deprimerende, betød det ikke, at hun også skulle være det. Hun ville komme til bunds i det her. Det var jo i øvrigt ikke, fordi hun havde noget valg. Hun var nødt til at gøre noget.

Hun trådte i et par sandaler og lagde sin mobil og notesbog i lommen. Hun forlod huset og smækkede netdøren i bag sig. Luften var tung af fugtighed. Til lyden af sine klappende fødder mod vejen gik hun frisk ned ad gaden. Trætheden løftede sig fra hende som et tæppe. Det var godt at komme udenfor. Morgenen var ved at blive varm, men i det mindste var der bevægelse i luften. At sidde derhjemme i det hus, hvor hun voksede op, men hvor hun ikke længere følte sig velkommen, var ikke ligefrem nogen trøst. Længere væk hørte hun ekkoer af børn, der råbte og legede. De var nok kommet for sent af sted til skole, eller også pjækkede de. Det gjorde hun og Mia nogle gange, huskede hun, dengang der var en high school i Colmstock. Alting var så anderledes dengang, det var svært at tro, at det var det samme sted. De havde haft en hel gruppe af venner. De havde alle sammen, bortset fra Rose, planlagt deres fremtid ned

til mindste detalje. De ville dimittere fra high school og så finde arbejde på bilfabrikken. Det var ikke noget dårligt arbejde, og lønnen var god. High school havde virket som deres sidste chance for frihed.

På vej forbi den ovale fodboldbane huskede Rose, hvordan den engang havde set ud. Den havde været perfekt grøn, og en aften havde de lavet ringe i græsset med en af deres fædres pickups. Rose og Mia havde mistet kontakten med deres venner virkelig hurtigt efter deres sidste år. To af dem havde giftet sig med hinanden og var nu på tredje barn, Mias kæreste havde begået selvmord, og en af dem, Lucie, var flyttet ud af byen kun for at komme tilbage til Colmstock tre år senere, gravid og alene. Rose havde prøvet at ringe til hende, men hun havde aldrig ringet tilbage, og så var der ikke sket mere. Nu hvor hun kiggede ud over banen, hvor det døde, gule græs voksede i klumper, virkede det utroligt, at det overhovedet kunne være det samme sted. Tribunerne var dækket af graffiti, og sæderne var ødelagte. Men hun kunne næsten stadig mærke vinden i håret, stadig høre Mia og Lucies begejstrede hyl give ekko i ørerne.

Colmstock havde engang været en driftig landbrugsegn, men efter Første Verdenskrig var der mere end to tredjedele af de unge mænd, som rejste ud, der ikke kom tilbage. Byen var tæt på at blive forladt dengang, og Rose ønskede, at det var sket. Det ville have sparet dem alle for masser af skuffelser. Men den var ikke blevet forladt, for sidst i 1930'erne opdagede man tilfældigvis aflejringer af olieskifer. Resten af landet var stadig ved at rejse sig efter Depressionen, så folk flokkedes til den lille by langt ude i ingenting for at arbejde i minerne. Bilfabrikken blev bygget på samme tidspunkt, og Colmstock var blevet en utroligt velhavende by. Man kunne se, hvilke bygninger der stammede fra den periode: prægtige, hvide facader, som nu var knækkede og vejrbitte.

Minen lukkede i 80'erne. Noget med at billigere alternativer blev opdaget, men Rose kunne ikke helt huske, hvad det var. Mineindgangen var der stadig. En bred, sort mund, der førte ned i intetheden. Den lå ikke så langt fra søen ved Roses hus. Dengang hun og Mia havde kedet sig som børn, sneg de sig tit under hegnet rundt om den og udfordrede hinanden til at springe ned.

Rådhuset var en af de store, hvide bygninger, men vigtigere endnu var det et af de få steder i byen med aircondition. En gammel, krumrygget kvinde med colaflasketykke brilleglas sad på en bænk ude foran; hun smilede håbefuldt til Rose, som nikkede til hende. Denne kvinde hang ofte ud rundt omkring, og hvis man ikke var hurtig, kunne man blive fanget og bruge hele dagen på at lytte til hende ævle løs om sin kat. Rose trådte indenfor, og hendes hud prikkede af kulde. Det var en herlig fornemmelse. Hun stod foran opslagstavlen med lukkede øjne og mærkede sit blod køle af.

Det var her, den lokale avis havde haft kontor. *The Colmstock Echo*. Rose havde været praktikant der, da hun gik i high school. Alt ved det havde føltes så rigtigt. At gå ud og finde den sande historie. Lugten af blæk på trykkedagen. Hun var begyndt at arbejde der, samme dag som hun fik afslag på sin ansøgning om universitetsstipendium. Det havde kun varet i seks måneder, og hun havde arbejdet på Eamons om aftenen, men Rose havde haft det fint. Hun havde næsten været glad. Der gik ikke lang tid, før de ikke havde råd til at betale hende, men hun blev alligevel på posten. De fleste andre ansatte var forsvundet, så Rose var blevet assisterende redaktør. Til sidst mistede de den sidste finansiering. Da havde Rose gjort noget dumt. Noget dumt og tankeløst, som i den grad havde forseglet hendes lorteskæbne. Tanken om at avisen skulle lukke, og at livet skulle dreje sig om Eamons, den var ikke til at udholde. Så med store drømme havde hun taget et lille lån i banken. Hun havde

været overbevist om, at hvis de bare kunne hænge på, indtil de fandt nogle annoncører, så kunne hun redde *The Echo*. Det havde ikke gjort nogen forskel; avisen havde knap nok kørt en måned mere. Roses lån var vokset støt, og nu formåede hun ikke engang at betale renterne hver måned.

”Rose?”

Steve Cunningham stillede sig hen ved siden af hende.

”Jeg syntes nok, det var dig,” sagde han med et smil. ”Hvordan går det?”

”Fint.” Hun følte sig taget på fersk gerning; hun havde ikke lyst til at forklare ham, at hun ikke havde noget sted at bo. Han kiggede op på opslagstavlen, men spurgte hende ikke om det.

”Der er stille heromkring,” sagde hun, og det var sandt. De var de eneste mennesker i korridoren.

Han trak på skuldrene. ”Jeg er vant til det.”

Steve så forfærdelig ud; han var bleg, hvilket fik randene under hans øjne til at se dybe og lilla ud, men hans smil var ægte. Hun havde altid mistænkt Steve for at beundre hende, ikke på den klamme, dårlige vittigheder-måde ligesom nogle af de andre sjuffer, men som om han rent faktisk syntes, at hun var mere end bare en bagdel.

Da der lød et sus fra døren, falmede smilet øjeblikkeligt fra hans ansigt. Hun fulgte hans blik. Mr. Riley åbnede bygningens hoveddør for sin kone og styrede hende så indenfor med hånden på hendes lænd. Rose kiggede hurtigt væk. Siden branden var familien Riley næsten blevet berømt i byen, en kilde til tavshed og bortvendte blikke, hvor de end gik. Deres sorg fulgte parret som en kappe.

”Hej,” sagde Steve og gik hen mod dem med hånden fremstrakt. ”Godt at se jer begge.”

Han eskorterede dem forbi Rose og ind i et af rummene på den

anden side af trappen. Rose så dem gå og forsøgte at forestille sig, hvordan det ville føles at miste både ens barn og ens forretning på samme tid.

Hun sank og kiggede op på tavlen igen, på mærkværdig vis taknemmelig over, at hun med garanti ikke var den mest ulykkelige person i byen. Hun ledte efter værelser til leje mellem de sjusket fotokopierede plakater, som reklamerede for brugte biler og babyvugger til salg. Der var to annoncer efter lejere. Den ene var så langt ude af byen, at hun ikke anede, hvordan hun skulle komme på arbejde, og den anden var et delt værelse, men hun skrev begge numre ned i sin notesbog. Ingen af delene var attraktive, men de var begge bedre end at sove under stjernerne sammen med graverne.

Mens hun stod og regnede ud, hvor høj den månedlige husleje var i forhold til hendes indkomst, fornemmede hun bevægelse bag sig. Intet rørte hende, men hårene på hendes arme prikkede og rejste sig. Da hun vendte sig om, så hun en mand på vej op ad trappen. Will. Uden at tænke gav hun sig til at følge efter ham. Hun ville gerne vide mere om ham, forstå hvad en som ham, en med nyt tøj og ingen åbenlys tilknytning til byen, lavede her i Colmstock.

Rose ventede, til han nåede helt op ad trappen og drejede ned ad korridoren, før hun selv lydløst begyndte at gå op ad den. Da hun nåede toppen, var han forsvundet. Han måtte være gået ind på et af kontorerne. Rose kiggede ind i et. En kvinde sad mut bag en computer, og barrierer slangede sig gennem rummet, klar til en lang kø, men ingen stod og ventede. Kvinden rettede sig op, da hun så Rose, men Rose smilede bare til hende og gik videre. Det næste rum var de offentlige arkiver. Meningen var, at man meldte sig ved stationen og så fik en vagt til at finde de rette dokumenter. Rose havde lavet research til artikler her et par gange. Der sad ingen bag skranken nu. Da hun kiggede på logbogen, så hun, at den sidste

gæst havde været der for mere end seks måneder siden. Der havde været fyringer på rådhuset omtrent samtidig.

Hun skulle til at vende rundt, da hun hørte den knirkende lyd af en arkivskuffe, der gik op. Hun lænede sig ind over skranken og kiggede ind i arkivet. Der stod Will og rodede en skuffe igennem, som om han havde al mulig ret til at være der.

”Hey!” sagde hun. ”Hvad laver du?”

Han kiggede op på hende og smilede. ”Hej,” sagde han. ”Du er servitricen fra Eamons, ikke?”

Som om han ikke kunne huske, hun var. Hun kneb øjnene sammen. ”Du ved godt, du ikke har lov til bare at kigge i alt det her selv?”

Han trak på skuldrene. ”Har du tænkt dig at hjælpe mig?”

”Nej,” sagde hun. ”Jeg arbejder her altså ikke.”

Han svarede ikke, men begyndte at bladre gennem dokumenterne igen.

Hun gik om på den anden side af skranken. ”Hvad leder du efter?” spurgte hun.

Han stoppede op, vendte sig denne gang helt om og fikserede hende med et direkte blik. Uvilkårligt tog hun et skridt bagud.

”Hvis du ikke arbejder her,” sagde han og smilede ikke længere, ”kan jeg ikke se, hvad det rager dig.”

Han stirrede på hende og ventede på, at hun skulle gå. Og det gjorde hun. Mens hun vendte sig om for at gå ud af rummet, spekulerede hun over, hvorfor hun gjorde det. Hun lod aldrig nogen sinde folk tale sådan til hende. Hvis de gjorde, skulle hun nok bede dem om at skride ad helvede til. Men noget ved den måde, han havde kigget på hende på, stregheden i hans stemme, havde fået hende til at vakle.

Hun var næsten hjemme og afspillede mødet i sit hoved igen og igen, da hun huskede, hvorfor hun overhovedet var taget ud.

Hun fandt notesbogen frem og bladrede om til den side, hvor hun havde skrevet telefonnumrene og priserne ned for lejemålene. Med et ønske om at hun havde været mere opmærksom i matematiktimerne, dividerede hun den månedlige leje med 4,3 og lavede så et gennemsnitligt overslag af sin ugeløn. Så smækkede hun notesbogen sammen og mærkede den alt for velkendte klump stige op i halsen. Det ville aldrig hænge sammen. Hun ville være nødt til at få endnu et job ligesom de fleste folk her i byen.

På vej ind gennem hoveddøren så hun det for sig. De eneste andre jobs heromkring var på kyllingefabrikken. Hun var desperat efter ikke at arbejde der. Hendes mors job der var at klippe næb af. Rose kunne huske, hvordan hun havde set ud efter sin første arbejdsdag. Hun var kommet hjem så bleg, at hun så helt syg ud.

Rose havde hældt et glas vand op til hende og spurgt hende, hvad der var sket. Hun havde ikke haft lyst til at vide det, slet ikke, men hun ville gerne trøste sin mor. Hendes mor fortalte hende om, hvordan hun havde skullet bruge en beskidt saks til at klippe spidsen af kyllingernes næb af, så de ikke hakkede hinanden i burene.

”De lyde, de laver,” sagde hun. ”De lider.”

Hun skulle ordne 100 om dagen; hvis hun ikke nåede målet, ville hun blive skåret i lønnen. Rose havde sagt til hende, at hun ikke skulle gå tilbage dertil, at hun var sikker på, at hun kunne få et andet job. Men hendes mor var gået tilbage dertil. Det var fem år siden.

Rose satte sig ned i fodenden af sin seng og kiggede på sin kuffert. Hvis hun arbejdede på den fabrik, ville hun opgive håbet om nogensinde at slippe væk fra byen. Der ville ikke være tid. Langsomt lukkede hun låget af kufferten med foden og skubbede den ind under sengen, stadig med hendes gode tøj foldet sammen deri. Hun ville bede sin mor om en måned, bare en måned, og på den tid ville hun gøre sin drøm til virkelighed. Hun ville slippe væk herfra.

7

”Så Frank var ikke bekymret?” spurgte Mia, mens de lagde håndklæder ned på gulvtæppet på hendes værelse.

”Det sagde han, han ikke var, men Baz sagde, at han var. Men det var jo bare et stykke legetøj, ikke? Det kan ikke være noget superslemmt,” sagde Rose.

”Hvordan tog Laura det at skulle af med den?”

Rose smilede. ”Jeg ved ikke, om hun nogensinde tilgiver mig.”

”Jeg er sikker på, at de vil give hende den igen, når det viser sig at være ingenting.”

”Det håber jeg ikke – jeg tror ikke, jeg kunne sove med den klamme tingest i huset.”

De satte sig ned på de grove, grå håndklæder, og trådene føltes ru mod deres bare ben.

”Hvis jeg fortæller dig noget, lader du så være med at le?” spurgte Mia, som rørte i den voks, de havde varmet op i mikroovnen. De to sad på håndklæderne i undertøj med en halvtom flaske Bundaberg-rom mellem sig.

”Måske, men fortæl mig det alligevel.”

”Min tante Bell har sagt, at hun vil give mig sine gamle tarotkort.”

Rose udstødte et latterfnys. ”Skal du være spåkone?”

”Nej!” Mia slog hende venskabeligt. ”Jeg ved det ikke. Det er sikkert åndssvagt. Jeg synes bare, det er interessant.”

”Det er ikke åndssvagt! Du burde gøre det. Du er god til den slags. Dine ølskumslæsninger fordobler vores drikkepenge.”

Mia smilede ned i voksskålen.

”Måske kunne vi komme i kontakt med spøgelserne af familien Eamon?” sagde Rose og prikkede Mia i siden.

”Det er tarotkort, ikke et Ouija-bræt!”

”Kommer det ikke ud på et?”

Mia åbnede munden for at give igen, men opdagede så Roses smil.

”Men alvorligt talt,” sagde Rose. ”Jeg tror godt, du kunne lægge tarotkort og sådan og få nogle fjolser til at betale kassen. Storbyfolk elsker det pis, og jeg har ikke råd til at betale huslejen alene.”

”Storbyen?” spurgte Mia. ”Jeg troede, du ved, uden traineestillingen ...” Hun gik i stå.

Rose lænede sig ind mod sengen. ”Jeg finder ud af det,” fortalte hun. ”Jeg har allerede sendt en masse jobansøgninger. Bare til usle vikarjobs og telemarketing, men der må dukke noget op, ikke? Og så snart jeg har slået mig ned, så kan du komme. Vi kan stadig gøre det.”

”Cool. Okay, er du klar?”

”Klar.”

De flyttede sig, så deres bare ben var flettet sammen. Det var altid lettere at gøre det ved en anden. Engang da Rose var omkring 14 år, havde hun været for bange for at hive voksstrimlen af og havde ladet den sidde i hele 20 minutter. Da hun endelig opøvede modet til at gøre det, havde det gjort satans ondt. Strimlen havde trukket et lag hud af. I den følgende uge havde Rose et hævet, lyse-

rødt rektangel på læggen, der var så øm, at hun knap nok kunne røre den.

De havde gjort det her sammen i en evighed, fordi de syntes, det var lettere, hvis det var en anden, som hev strimlen af. Nogle gange var Rose bange for, om deres venskab var lidt hæmmende. Hun elskede Mia, men det var, som om de begge blev teenagere igen, når de var sammen. Som om ingen af dem rigtig kunne blive voksen, så længe den anden var der.

Mia rørte i voksen med en flad træpind og øsede så en klat op. Den føltes varm og dejlig mod Roses lår og lugtede af honning. Hun glattede en strimmel ned over det. De tog begge en slurk rom og nød den brændende fornemmelse i halsen.

De nikkede til hinanden, og Mia hev Roses strimmel af, i præcis samme øjeblik som Rose hev Mias af.

”Jeg glemmer altid, hvor ondt det gør,” sagde Rose.

De to begge endnu en slurk.

Da de var færdige, havde de begge skinnende, hårløse ben. De var også lettere berusede. De lå på gulvet og fnes, mens de stirrede på sprækkerne i Roses loft. Langsomt holdt de op med at fnise, og deres vejrtrækning blev regelmæssig.

”Min mor kommer snart hjem,” sagde Rose og kunne høre det forestående skænderi i sit hoved. ”Jeg vil spørge hende, om jeg kan blive et par uger endnu. Hun bliver ikke glad.”

Mia løftede sig op på albuen.

”En af *Fredag den 13.*-filmene er i fjernsynet i aften. Har du lyst til at komme over?”

De besluttede sig for at smutte forbi tanken for at købe snacks. Rose var i humør til virkelig at proppe sig. Hun var træt af at lægge planer og bekymre sig. At se en lortefilm og spise sukker lød som den rene fryd.

Rose rullede vinduet ned, og de skruede op for radioen og lod tøjepopsangen brage løs. På vej rundt om et hjørne bremsede Mia hårdt op foran nogle børn, der gik over vejen.

”Paptallerkenbørn ser sig aldrig for,” sagde hun og rystede på hovedet.

En af ungerne rakte tunge ad dem gennem sin maske. Mia syntes ligesom de fleste andre mennesker, at de var nuttede. Rose fandt dem forurologende. Der var omkring ti af dem, både drenge og piger fra den lokale grundskole. De vandrede omkring sammen, nogle gange endda om aftenen, iført de åndssvage masker, de havde lavet i skolen. Paptallerkener med udskårne huller til øjne og mund og fjollede næser og øjenbryn malet på. De gik konstant rundt med dem, snore bundet stramt om deres hoveder.

”Så klamt,” sagde Rose.

”Det synes du bare, fordi de fik dig!”

”Hold din kæft!”

Det var sandt. Børnene legede en leg, hvor de gemte sig om hjørnerne og sprang frem og råbte *bøh* til folk. En dag havde de skræmt Rose så meget, at hun rent faktisk skreg. Mia forstod ikke, hvordan Rose kunne hade de stakkels børn. I virkeligheden burde hun hade deres forældre for at sparke deres børn ud om aftenen, mens de selv drak sig i hegnet.

Mia kørte lidt for hurtigt ind til pumperne; bremserne hylede, da hun standsede.

”Ups!” sagde hun. ”Normalt er jeg en god beruset bilist.”

Rose lo, og de steg ud af bilen og smækkede med dørene. Mia lod nøglen sidde i tændingen, så popsangen kunne spille videre. Hun nynnede med, mens hun skruede låget til tanken af og trak så en 10-dollar-seddel op af lommen og knipsede den hen til Rose. Den syntes at svæve i luften et øjeblik, før den dalede ned i Roses hånd.

”Tak.”

Skumringen hang tungt omkring hende. Luften bar på dagens varme og føltes klæbrig mod hendes bare hud. På vej hen mod tankstationen åndede hun ind: friskhed blandet med den skarpe dunst af benzin og varm cement. De automatiske døre åbnede for hende, og gåsehud voksede frem på hendes arme, da hun gik ind i det ventilerede rum.

Som sædvanlig var der kø ved kassen. Siden købmanden var brændt ned, havde tankstationen klaret sig fantastisk. Selvfølgelig var stedet en kæde, så overskuddet blev kanaliseret direkte ud af byen. Sikkert til et andet land. Rose fiskede to store pakker majs-chips ned fra hylderne, et glas stærk salsa og en ekstrastor plade mælkechokolade. Med bundtet i hænderne greb hun en stor plasticop og satte den på risten under slushice-colaautomaten. Hun så de skinnende, brune iskrystaller fylde koppen. Hun burde nok have valgt enten noget krydret eller noget sødt. De ville sikkert begge få kvalme senere, men nå ja.

”Pumpe fire,” sagde hun til ekspedienten, da hun nåede frem til kassen, ”og de her.” Hun satte pakkerne ned på disken sammen med slushice-colaen, hun akavet havde balanceret på armen.

”Skal du slå dig løs i aften?” spurgte en stemme bag hende. Bazza. Han smilede til hende og studerede udvalget af snacks.

”Jah,” sagde hun og lagde Mias seddel og fjøede selv en til med et jag af skyldfølelse, som hun altid fik, når hun brugte penge unødigt.

”Hvordan har din søster det?” spurgte han.

”Gnaven, men fint.”

”Frank gav mig en røvfuld, fordi jeg fortalte dig, at vi var bekymrede på stationen.” Han lo, men hun bemærkede en bitter tone i hans stemme.

Hun smilede til ham og tog så imod sine byttepenge og varer fra ekspedienten.

”Jeg er glad for, du sagde det,” sagde hun og ventede, mens han fandt sit kreditkort og betalte for sin mælk, brød og chokoladekiks. Nu hvor Frank ikke var her, kunne hun måske få lidt flere oplysninger ud af ham.

”Nå,” sagde hun henkastet, ”hvor mange andre familier har så fået dukker?”

Han overvejede det, mens han stak kortet tilbage i sin pung. ”Riley, Hane og Cunningham ... Så bare tre.”

Rose forventede næsten, at han ville tælle på fingrene, den idiot. Han havde lige oplyst navnene på familierne, og hun havde ikke engang spurgt. De gik sammen ud af tankstationen, Bazza holdt sin plasticpose i den ene hånd og svingede en stor flaske mælk i den anden.

”Er du sammen med Mia?” spurgte han og kiggede hen mod hendes bil. Rose skulle lige til at fnise, for der var en tydelig iver i hans stemme, da hun så Mia tabe kæben, da hun så dem. Det tog Rose hele tre sekunder at fatte, hvor dumt hun opførte sig. Mia var mere end en smule bedugget, og de stank sikkert begge to af rom. Bazza var ikke i tjeneste, men han var stadig strisser. Rose havde været så fokuseret på at indsamle oplysninger, at hun ikke engang havde overvejet det.

”Jeg kommer hen og siger hej,” fortsatte han.

”Undskyld, jeg glemte, vi havde travlt. Vi ses senere!” sagde hun og løb tilbage til bilen, trak sin sele på og vinkede til Bazza. De kørte meget forsigtigt ud fra tanken og drejede så hurtigt om hjørnet. Mias hus lå kun to gader væk.

Rose havde mødt Mia den første dag i børnehaven. Hun havde vandret rundt ved frokosttid og ledt efter et godt sted at spise sin madpakke alene. Selv som femårig havde hun ikke været særlig selskabelig, så det kom ikke naturligt til hende at møde nye menne-

sker. Med sin madkasse i hånden og skoletasken som en mærkelig, fremmed vægt på ryggen havde hun udset sig en lille, blomstrende busk. Hvis hun satte sig bag den, var hun sikker på, at ingen ville forstyrre hende. Men da hun gik rundt om den, så hun, at der allerede sad en lille pige bag busken. Hun knælede på jorden og holdt armen op i en mærkelig vinkel og stirrede på den.

Hvad laver du? havde Rose spurgt.

Mia havde smilet. *Se*, havde hun sagt.

Rose havde sat sig ned på knæene og set på Mias arm. Der sad en lillebitte rød mariehøne på hendes håndled.

Feer, havde Mia hvisket.

Nej, det er mariehøner, havde Rose sagt.

Mia rystede gravalvorligt på hovedet og kiggede på Rose, som om hun var det mest fjollede menneske i hele verden. *Mariehøner er feer. Vidste du ikke det?*

Rose havde kigget fra mariehønen til Mia. *Virkelig?*

Ja, og hvis man sidder her længe nok, så kravler de rundt overalt på en, sagde Mia. *Jeg gjorde det også i morges. Det her er deres fe-hus.*

Altså havde Rose sat sig. I starten havde de siddet i stilhed og betragtet de smukke, små, røde biller sky begive sig op på Rose. Det kildede en lille smule. Til sidst begyndte de at snakke, og da de fandt ud af, at Mia ikke havde nogen mor, og Rose ikke havde nogen far, besluttede de sig for at blive bedste venner.

”Du bliver nødt til at made mig,” kaldte Mia fra sofaen. Hun lå på ryggen med armene over hovedet og øjnene lukkede.

Mias hus var endnu mindre og mere usselt end Roses, selvom der altid var pænt og ryddeligt. Stedet lignede lidt en husvogn uden hjul. Hendes køkkenskabe og det lille bord var dækket af laminat med en påtrykt træoverflade. Sofaen, der også fungerede som Mias seng, var klemmt inde i den lille stue, husets største opholdsrum. Til

venstre var der to døre. En til badeværelset og den anden til Mias fars værelse. Begge var lukkede.

Rose tog to skåle ud af skabet. Hun åbnede chipsposerne, så plasticen lavede høje pibelyde, og smed en chips hen mod Mia. Hun åbnede munden på vid gab, men den ramte ved siden af og landede på hendes pande. Rose tømte resten ned i skålene.

Den knirkende lyd af madrasfjedre i bevægelse kom fra rummet ved siden af.

”Han må være vågen. Straks tilbage.” Mia gled ned ad sofaen, mens hun knasede chipsen, og gik så ind på hans værelse. Rose kunne høre hende snakke lavmælt derinde, hendes stemme blid og kærlig.

Rose satte skålene på sofabordet og satte sig ned på sofaen, hvor hun stadig kunne mærke varmen fra Mias krop mod sine baglår. Hun tændte fjernsynet og åbnede chokoladen. Hun kastede en firkant ind i munden og havde lyst til at lukke øjnene, så godt smagte den kraftige sødme. Hun havde glemt at spise frokost i dag og var glubende sulten.

”Den starter nu!” kaldte hun. En pige gik rundt i sin lejlighed, mens uhyggelig musik spillede i baggrunden. Rose vidste, at hun sikkert ville dø inden for de næste fem minutter, men hun kunne stadig ikke lade være med at være jaloux over, at pigen havde sit eget sted. Hun havde en smart, japansk udseende morgenkåbe og kunne vandre rundt i den og lave te, lige når hun havde lyst.

Mia løb ind igen og satte sig på sofaen. ”Hvad er jeg gået glip af?”

På skærmen sprang en kat ind gennem vinduet, og de hoppede begge to. Leende slængede de sig så i sofaen igen, mens de rakte slushice-colaen frem og tilbage mellem sig. Kort efter dukkede morderen op. Han havde en sæk over hovedet. De forsøgte ikke at skrigte højlydt og genere Mias far.

”Skal han ikke have en hockeymaske på?”

”Jeg tror, det kommer senere.”

Rose syntes alligevel også, at sækken var mere uhyggelig.

”Hockeymasken ville få ham til at ligne et paptallerkenbarn.”

”Nååå,” drillede Mia.

”Hvorfor er det nu, at han gør det der?” spurgte Rose, da der var reklamepause. Hun var ikke sikker på, om hun nogensinde havde set den første.

”Dræber alle?”

”Jah.”

Mia lænede sig tilbage og strakte fødderne ud på sofaordet. Hendes tånegle var lakeret mørklilla. ”Noget med, at nogle teenagere dyrkede sex i stedet for at passe på ham, da han var lille.”

”Så åndssvagt,” stønnede Rose. Af en eller anden grund var det langt mere fascinerende, hvis man gav en masse-morder en god grund til at gøre det. Hun spekulerede over, hvilken grund ham, der lagde dukker på børns dørtrin, havde. Det var bare sådan en bizar ting at gøre. Mia hvinede ved siden af hende; Rose havde ikke engang set på fjernsynet. Hun gjorde sig det behageligt og lagde sine bare fødder ind under sig selv.

Halvvejs igennem havde volden mistet sin chokeffekt. De var begge søvnige og dækket af krummer, og deres maver brokkede sig. De lå begge ned nu, Rose med hovedet i Mias skød.

”Jeg burde gå,” sagde hun.

”Jah, jeg kører dig.”

”Okay.”

Ingen af dem bevægede sig.

Da Rose kom hjem, vidste hun, at hun var taget for sent af sted. Hun burde ikke være taget over til Mia. Hun burde have været her,

da hendes mor kom hjem, i stedet for at lade hendes mors vrede ulme endnu mere.

”Hej,” sagde hun.

Hendes mor kiggede bare udmattet på hende fra sin plads foran fjernsynet.

”Hør her,” fortsatte hun, ”jeg ved godt, det lyder, som om jeg overreagerede i morges ...”

”Jeg gider ikke snakke om det, Rose. Jeg har haft en lang dag.”

”Undskyld,” tog hun sig selv i at sige. Hun trak vejret ind; det her ville blive en vanskelig samtale.

”Nå, men jeg ved, at Rob kommer hjem i næste uge ...” begyndte hun.

”Du har ikke tænkt dig at bede mig om mere tid, har du?”

Hendes mors blik gjorde svaret tydeligt, og ikke bare det, det gjorde det også tydeligt, at hendes ulykkelighed og hendes smerte bare var endnu en byrde. Noget, der skulle udholdes ligesom lyden af hvinende kyllinger.

”Nej,” sagde hun og gik ud af rummet.

Del 2

Den dag, du opgiver dine drømme,
opgiver du også dig selv.
– Ukendt

8

Rose bandt sit hår op i en knold oven på hovedet, pustede et par løse strå af vejen og tændte så computeren. Det var en gammel pc, ventilatoren snurrede højlydt og varmt, og den tog hele fem minutter om at starte op. Hun var bange for, at den en dag slet ikke ville starte, og så vidste hun ikke, hvad hun skulle gøre. Man kunne ikke ligefrem sende håndskrevne artikler til aviserne. Det ville garanteret ikke blive anset som professionelt.

Hun havde sovet bedre i nat, måske fordi der var for meget at tænke over, for meget at bekymre sig over, til overhovedet at tage sig af. Hendes udmattelse var stærkere end hendes vrede og frustration, så da hun gik i seng, faldt hun i søvn næsten med det samme og vågnede op med en klæbrig mund. Hun havde ikke engang børstet tænder. Men resten havde givet hende en ny følelse af beslutsomhed, noget, som ikke engang de to afslag, hun havde fået på de job, hun havde ansøgt i går, kunne ryste af.

Hun tog en slurk cola, og det kolde jag af sødme trængte den søvnige varme i baggrunden.

Da hendes computer endelig var tændt, forbandt hun den med sin telefons Bluetooth. Hun prøvede på at bruge så få af Robs ressourcer som muligt. Hun købte sin egen mad, havde sit eget internetabonnement og brugte aldrig fastnettelefonen. Det var ikke

bare, fordi hun ikke ville skyldte ham noget. Hun hadede også tanken om at røre ved noget, han brugte; hun afskyede alt ved ham. Ikke at det spillede nogen særlig rolle længere.

Hele morgenen havde hun afspillet aftenens samtale med sin mor. Rose ville ønske, at hun i det allermindste havde gjort det klart, at det ikke havde været dumt af hende at ringe til politiet. Hun skulle bare nævne ordet *pædofil*, og så ville hun garanteret kunne fremmane den åndeløse, paniske stemmeføring hos sin mor. Den forestilling gjorde noget mærkværdigt ved folk, særligt forældre. Alle var enige om, at pædofile var planetens værste afskum, dog virkede folk også underligt betagede af dem. Historierne om dem blev altid i nyhederne længst, forside efter forside af foruroligende historier med kvalmende detaljer. Måske nød folk at føle sig forfærdede.

Skærmen lyste op, og hun følte sig allerede helt opstemt. Hun havde nærmest øjeblikkeligt afvist ideen om at skrive om dukkerne. Dukker på børns dørtrin kunne ikke ligefrem kaldes en historie.

Men det betød måske ingenting.

Hun åbnede et blankt Word-dokument og indtastede titlen, bare for at se hvordan det ville se ud: *Porcelænsrædslen i Colmstock*.

Alle elskede et godt mysterium. Hendes fingre fløj hurtigt hen over tastaturet, mens hun forsøgte at forme sandheden i den mærkværdige situation til noget mere skrækindjagende. Forsøgte at gøre det til en historie.

Det var ikke noget, som overhovedet ville have en chance i *The Sage Review*, men måske ville den kunne få en plads i *The Star*. Hun og Mia havde kun læst det blad for sjovs skyld, og fordi det havde de mest latterlige horoskoper. Tabloidavisen var altid fyldt med platte, sensationalistiske artikler, for eksempel om hvordan en

mand i forstaden havde fået sin kone til at sluge en levende slange hel som del af et voodoo ritual, eller om hvordan en mor var afhængig af at spise sine børns limstifter, mellem fuldsidesreklamer for slankepiller.

Det var sjovt at skrive noget dramatisk og saftigt. Da det var tid til at tage på arbejde, havde hun e-mailet artiklen til *The Star*. Normalt brugte hun mindst et par uger på en artikel, men denne holdt hun kort og præcis. Hvis de ikke kunne lide den, så kunne de rende hende i røven.

PORCELÆNSRÆDSLEN I COLMSTOCK

Af Rose Blakey

Mystiske dukker skræmmer landsbybørn

Mysterier er sjældne i landsbyen Colmstock, der så godt som forsvandt fra landkortet, da Auster Automotive Factory lukkede. Nu har beboerne i denne glemte by fået endnu flere problemer på halsen, da en bizar sag er opstået, og politiet er på bar bund.

Adskillige familier har gjort et skræmmende fund, hvor en gammeldags porcelænsdukke er blevet lagt på deres dørtrin. Mest rædselsvækkende er det, at dukkerne er perfekte kopier af deres små døtre. Hår og øjenfarve af disse uønskede gaver passer nøjagtigt på de skræmte, små piger.

Lokalpolitiet har forsøgt at berolige ofrene. Men disse familier gør måske ret i at frygte for deres yngste døtres sikkerhed. Insiderkilder har afsløret, at politiet efterforsker mulige forbindelser til børnemisbrugere og pædofile, og at dukkerne er en markering af dette anonyme sexmonsters potentielle bytte.

Da den udpinte by Colmstock har begrænsede ressourcer til

rådighed, frygter borgerne, at gerningsmanden måske ikke vil blive fanget, før det er for sent.

Rose lænede sig ind i den brede fryser i kroens lagerrum. Hun gned sit bagehoved og redte håret med fingrene, så det løsnede sig fra hendes svedige nakke. Hun lod det dingle foran ansigtet som et slør.

Dagen i dag havde været usædvanligt varm, luftfugtigheden havde gjort luften til en kvælende og trykkende byrde, mens hun gik på arbejde, og hendes sko bankede mod hendes indbundne hæle. Det havde virket, som om vejen sydede. Hendes hoved var fyldt med dukker, selvom hun, så snart hun begyndte at gå, indså, at det var vanvittigt, hvad hun havde skrevet. Det gav ikke engang nogen mening.

Fryseren stank. Det var, som om noget var kreperet derinde, frosset, så tøet, rådnet en smule og så frosset igen. Alligevel gjorde den kolde luft mod hendes hud det hele værd. Det føltes som små, isnende nålestik mod hendes ansigt og hals. Hun ville gladelig blive herinde hele dagen, men Jean ville hurtigt bemærke hendes fravær og komme for at finde ud af, hvorfor hun dovnede den. Så rakte hun ind i fryseren og hev en klump frosset kød ud, pakket ind i plastic. Den var klemt fast derinde, og lyden af iskrystallerne, der hvinede mod hinanden, da den skræbede mod siden af fryseren, fik hende til at gyse. Den var tung; hun holdt den i et fast greb under en skælvende arm, mens hun smækkede fryserlåget i med den anden.

Kødet begyndte at klæbe til hendes underarme, da hun gik op ad korridoren. Hun passerede Wills værelse. Lyset var tændt derinde, men *Forstyr ikke*-skiltet hang stadig på hans dør. Rose lagde kød-klumpen ned på køkkenbordet.

”Tak,” sagde Jean fra komfuret; hendes hvide skjorte var våd af

sved. Rose kunne slet ikke forestille sig at lave mad på så varm en dag.

”Se, hvor hun stråler.” Jean pegede med hagen mod baren, og et smil spillede på hendes læber.

Mia flirtede ustyrligt med Bazza. Hun lænede sig mod ølhanerne og snoede helt bogstaveligt sit hår om fingrene. Det var næsten grinagtigt, men Bazza åd det råt.

”Jeg giver dem et par minutter,” sagde hun til Jean og gik hen til skraldespanden. Den var ikke helt fuld endnu, men Rose havde ikke rigtig lyst til at gå tilbage til baren. Det var kun et spørgsmål om tid, før Frank spurgte til traineestillingen, og så ville hun være nødt til at fortælle ham, at hun ikke havde fået den. Hun ville ikke ynkes, ikke af ham eller nogen andre. Og desuden, jo længere man lod skraldespanden være, des mere sandsynligt var det, at der ville sive ildelugtende skraldesaft ned ad korridoren. Hun bandt en knude på den sorte skraldepose og hev den op fra spanden; den var allerede tung.

Med posen i en hånd så langt væk fra kroppen som muligt gik hun hastigt ned ad korridoren. Bagdøren til Eamons, på den anden side af øllageret, blev holdt åben med en mursten. Sådan lod de den altid stå, når pubben var åben. Folk gik nogle gange om i baggården for at ryge en cigaret, og også, ganske sjældent, for at snave. Rose kunne ikke forestille sig noget mindre romantisk. Betonunderlaget var knækket og ujævnt, og den store metalcontainer stank, selv når den var tom. Skrumlet var sikkert aldrig blevet rensset. Den lugtede af sødt, rådne affald og gav hende brækfornelser. Der var intet lys herude bortset fra gadelamperne foran facaden og lyset, der sivede ud ad den åbne dør og ned ad de fire betontrappetrin. Rose lod posen glide ned ved siden af sig, hvorefter hun samlede den op og kylede den op i containeren. Hun hørte den ramme bunden med et tungt dunk som en pose mel eller et lig. Rose fik lyst til

at le. Det ville være fantastisk for hendes karriere, hvis hun fandt et lig herude, men desværre for hende var det ikke sket endnu. Jean havde dog fortalt hende, at hun engang havde fundet en død kat der. Hun sagde, at da hun samlede den op, var den stiv som en pind. Rose klaskede hænderne sammen og gik ind igen.

Da hun passerede Wills dør, overvældede hendes nysgerrighed hende. Hun bankede på, mens hun spekulerede over, om han overhovedet var derinde. De knirkende madrassjedre fortalte hende, at det var han. Hun overvejede at flygte. Det var for sent. Han åbnede døren på klem og smilede svagt, da han så hende.

”Rengøring,” sagde hun sarkastisk og forsøgte at kigge ham over skulderen og ind i rummet.

”Det behøves ikke nu, ellers tak.” Han smilede og gjorde antræk til at smække døren i ansigtet på hende.

”Er du sikker?” sagde hun, før han kunne nå det.

”Ja.” Hans smil blev bredere. ”Altså, jeg kan ikke bestemme mig for, om du forsøger at være virkelig hjælpsom, eller om jeg har gjort noget for at pisse dig af.”

Hun blinkede. Normalt var hun den konfrontative.

”Forsøger bare at være hjælpsom,” sagde hun og sendte ham et kæmpe, falsk smil, hvorefter hun vendte sig og gik. Han var muligvis den mærkeligste fyr, hun nogensinde havde mødt. Den måde, han havde skjult sit værelse for hende på, som om han ikke ville have, hun skulle se derind, som om han skjulte noget. Hun forestillede sig, at hans værelse var fyldt med porcelænsdukker, og udstødte så et latterfnys, mens hun gik tilbage til baren. Dukkerne var først begyndt at dukke op, da han ankom. Det var helt sikkert muligt, dog ikke særlig sandsynligt. *Journalist afslører forskruet dukke-elsker i at skræmme borgere.* Se, det ville være en god historie.

9

”Jeg kan se noget helt særligt her,” sagde Mia, mens hun stirrede ned i skumresterne i Bazzas tomme ølglas.

”Virkelig?” Han lænede sig frem. Hun viste ham det, og han skar en grimasse, da han kiggede ned. Hun bemærkede, hvordan lyset spillede i hans øjenvippers fine hår.

Hun lænede sig nærmere. ”Kan du se den linje af skum øverst oppe?” Hun pegede på en linje nær kanten af glasset.

”Jah.”

”Det er din hjertelinje.”

”Virkelig?”

”Se.” Hun dæmpede stemmen helt, så han ville komme nærmere. ”Den er ubrudt.”

”Er det godt?” Han kiggede op på hende.

”Det er rigtig godt. Det betyder, at du vil finde kærlighed. Snart.”

Han kiggede mellem linjen og hende. Hun greb et tomt glas og tændte for hanen, mens hun smilede til ham og med øjnene forsøgte at tigge ham om at invitere hende ud. Han lod ikke til at bemærke noget.

”Tak,” sagde han, da hun satte hans øl foran ham. ”Hvad mon den her vil sige?”

Han lagde nogle drikkepenge og gik tilbage til sin plads ved siden af Frank.

Hendes hjerte sank en smule i livet på hende. Havde han forstået, hvad hun gjorde, og alligevel ikke inviteret hende ud? Hun var ikke sikker på, om hendes tilnærmelser var blevet afvist eller ej, men hun kunne stadig mærke jaget af smerte.

”Jeg tror altså godt, han kan lide dig,” sagde Rose og stillede sig hen ved siden af hende. ”Han kigger på dig, som om du er smuk – det gjorde han også ved tankstationen i går.”

”Hvad, sådan der?” sagde Mia, og de kiggede begge på Frank, der stirrede på Rose med blide øjne.

”Jah,” sagde Rose og vendte sig afværgende om.

Mia sukkede og hoppede op og satte sig på baren. ”Bazza er dum, men så lækker. Det er den perfekte kombination,” sagde hun længselsfuldt. ”Jeg tror, han ville blive en fantastisk mand.”

”Det mener du ikke, vel?” sagde Rose med afsky i stemmen.

”Jo, da,” sagde hun og daskede så til Rose med den våde, beskidte klud i sin hånd. Den efterlod en grå plet på hendes lår.

”Ad!”

Streets of Fire begyndte at spille, og Mia nynnede sagte med. Hun forstod ikke, hvorfor Jean ikke spillede et mere varieret udvalg af musik, men hun stillede ikke spørgsmål ved det. Hvis Jean havde lyst til at høre Bruce Springsteen hver eneste aften, var det hendes valg. I starten havde det irriteret hende, men efter noget tid var hun begyndt at nyde, at hun vidste, præcis hvad hun kunne forvente af sine aftener. I modsætning til Rose kunne hun godt lide at arbejde på Eamons. Når hun var her, kunne hun bare fokusere på hver enkelt opgave: skænke øl, servere mad, vaske gulvet og ikke bekymre sig om fortiden eller fremtiden.

Hun vred kluden i vasken og betragtede det grå vand sive ud af stoffets fibre. Hun skyllede den, lod den absorbere vandet, før hun

vred den og hængte den til tørre over ølhanen. Rengøringsmidlerne og kludene fik hendes hænder til at føles møre. Hun tørrede dem af i sine shorts og forsøgte at tvinge sig selv til at huske at bruge håndcreme, før hun gik i seng. Hun glemte det altid, og hendes hud blev nogle gange så tør, at den sprækkede omkring hendes fingernegle.

Hun betragtede Rose ud af øjenkrogen, mens hun tørrede glassene, og kluden peb mod glasset. Rose havde aldrig problemer med tør hud. I det korteste øjeblik følte hun et stik af jalousi. Rose var så smuk. Hvis hun ville, kunne hun få en hvilken som helst fyr, hun ville have. Hun kunne flytte væk herfra og skabe sig en familie og blive passet på. Men Mia var ikke noget jaloux menneske. Hun hadede negativitet, særligt hos sig selv, og hun elskede Rose mere end noget andet. Hun satte glasset ned og gik hen til hende og lagde hovedet ned mod Roses skulder. Rose greb hende i et enarmet knus. Deres hud klæbede en smule af sved, men Mia havde ikke noget imod det. Hun elskede at være nær Rose. Det holdt det mørke, hun nogle gange følte, på afstand.

”Jeg kommer til at savne dig, når du er berømt.”

”Hold nu mund,” sagde Rose, men hun klemte hende hårdere.

De lo, og Mia samlede sin klud op igen. Hun sprøjtede bardisken til, så blegemidlet sved i hendes næse, og tørrede så de ølringe væk, som var blevet indtørrede og klistrede.

Steve Cunningham kom ind med et stort smil i ansigtet. Det var usædvanligt.

Han gik direkte op til Mia og smækkede en 50-dollar-seddel ned på disken. ”Jeg giver en omgang til drengene.”

En lavmælt jubel lød fra Bazzas bord, og Mia begyndte at skænke deres øl og stillede dem på række ved siden af Steves seddel. Steve greb kejtet de tre krus i hænderne og bar dem over til bordet.

”Er der noget at fejre?” hørte hun Frank spørge.

”Ikke endnu, men måske,” sagde Steve og lænede sig frem med begge hænder på en stoleryg. ”Min ansøgning om en undersøgelse af skiferminen er blevet godkendt. De sender nogen ud i næste måned for at besigtige den.”

”Godt gået, mate,” sagde Bazza.

”Vidste, du ville klare den.”

De skålede glad, så glas klirrede mod glas, og Mia vendte sig væk fra dem.

”Kan du huske, hvordan vi plejede at lege ved minen?” spurgte Mia. ”Det er mærkeligt, det engang var sådan et sjovt sted.”

”Jah,” sagde Rose. ”Tænker du på ham igen?”

”Nej,” svarede Mia, ”ikke rigtig. Det er bare mærkeligt at tænke på, hvordan stedet var før.”

”Det var altid ret forfærdeligt.”

Mia var ikke sikker på, at hun var enig. Hun tog nogle gange derud for at tænke over hans sidste øjeblikke. Lige efter dimissionen var hendes high school-kæreste forsvundet i tre dage. De fandt hans lig på bunden af minen. Han var sprunget.

”Tag lige over for mig,” sagde Rose bag hende.

Rose kiggede på sin telefon med et chokeret udtryk i ansigtet, før hun skyndte sig ud i baggangen.

I et flygtigt øjeblik spekulerede Mia over, hvem der mon kunne fremkalde sådan et begejstret blik. Hendes fingre fumlede med rosakvartsen, som hun bar i en kæde om halsen, holdt om den kolde sten i forsøget på at finde ro.

”Fortæl det til Steve,” hørte hun Baz sige til Frank. Så vendte han sig mod Steve. ”Helt ærligt, du vil ikke tro det her.”

”Hvorfor fortæller du ham det ikke?”

”Du er bedre til at fortælle.”

”Okay,” sagde Frank, og Mia lænede sig frem for at lytte. Hun

havde hørt dem alle grine ad noget før, men havde ikke opfanget, hvad det var.

”Vi får altså et opkald fra naturreservatet ude i Baskerton.”

”Jah?”

”Da vi ankommer, er der et forpulet kaos. Ambulancer, japanske turister, der render skrigende rundt. Det er vanvittigt. Og så finder vi det her barn.”

”Det stakkels barn,” tilføjede Bazza.

”Han har sin uniform på, nok ikke mere end 15 år, og han står bare der og går lige så langsomt rundt i græsset. Vi får ham til at afgive sit vidneudsagn. Han fortæller, at en gruppe japanske forretningsmænd var kommet ind fra storbyen, fordi de ville se fauna, den ægte vare.”

”Han viser dem altså rundt. Fortæller dem alt muligt om tigerslangens parringsritualer eller sådan noget pis. Men de vil bare se kænguruerne, ikke?”

Steve nikkede og smilede allerede i forventning om pointen.

”Han fører altså de her forbandede idioter ind på marken, hvor kænguruerne er. De har en rød en der. Enorm. Større end Baz her. Så bossen forsøger at spille sej, du ved. Så han giver sit kamera til denne her stakkels knægt og siger sådan,” Frank antager en forfærdelig japansk accent, ”Hoi, tag et billede, hoi!”

”Knægten beder ham om ikke at gå for tæt på,” fortsatte Frank. ”Men han vil have sit billede, du ved?”

”Så går han altså helt tæt på den store røde. Knytter næverne og poserer, som om han bokser mod den. Den røde er ligeglad, tygger bare løs og ignorerer ham. Knægten beder ham holde sig på afstand, men fyren siger bare igen og igen: ’tag et billede, tag et billede,’ og de andre fyre griner løs. De havde sikkert drukket.

”Fyren går endnu tættere på, løftede næver, og kænguruen, han

kigger ikke engang på ham, men langer bare ud. Bare en enkelt gang.”

”Og?” sagde Steve.

”Kradsede hans øje ud.”

Fyrene brød ud i latter.

”Det var det, knægten havde gang i. Den røde sprang af sted, da de alle sammen begyndte at skringe. Han ledte efter det i græsset. Øjet.”

Frank bankede i bordet og tog en slurk af sin øl, og alle mændene begyndte at pruste af grin igen.

”Fandt I det så?” spurgte Steve.

Mia vendte tilbage til sine glas; forestillingen om et blodigt øje-æble i det tørre græs var tilstrækkeligt. Hun behøvede ikke flere detaljer at male det billede med.

Præsten kom op til baren, lidt bleg i ansigtet. Han irriterede Mia, selvom hun aldrig ville indrømme det. Han var en virkelig venlig mand med de rareste øjne, hun nogensinde havde set, men han var bare for fandens sød. Det fik hende til at føle sig skyldig for hver en ukristen ting, hun nogensinde havde gjort eller tænkt. Det var, som om han kunne fornemme hendes jalousi, og at det var grunden til, at han dukkede op. For at minde hende om, at det var en synd.

Han satte fem tomme ølglas på disken. Det gjorde han altid, samlede glassene for de andre mænd, så hun og Rose ikke behøvede at gøre det.

”Tak,” sagde Jean, som kom ud fra kontoret og samlede glassene op mellem fingrene og bar dem ud til opvaskemaskinen.

Mia begyndte at skænke ham en sodavand, og et par brusende dråber ramte hendes fingre, da den nåede kanten. Manden tilbragte så meget tid på kroen, men drak aldrig alkohol.

”Har præster ikke lov til at drikke?” spurgte hun.

”Mia!” Jean vendte sig rundt og sendte hende et skarpt blik.

”Det har jeg altid brændt efter at spørge om!”

Præsten smilede bare. ”Det er ikke forbudt, men jeg foretrækker at lade være. Desuden har en af drengene som regel brug for et lift hjem.”

Hun smilede til ham, da han tog sodavanden og vendte tilbage til sin plads. Han var så godhjertet; det var uvirkeligt. En del af hende tænkte dog, at han måske blev en smule ensom af at hænge ud i kirken helt alene. Hun forestillede sig, at der var temmelig uhyggeligt om natten.

Jean stillede sig tæt ved hende, så hendes barm trykkede sig varmt ind mod Mias arm.

”Jeg har også altid brændt efter at spørge om det,” sagde hun lavmælt med sin hæse stemme.

Mia undertrykte et fnis, da Jean gik tilbage på kontoret. Hun hev de våde, duggede glas ud af opvaskemaskinen og lukkede lågen med foden. Bazza fangede hendes blik og smilede varmt til hende. Hvorfor havde det taget hende så længe at bemærke, hvor flink en fyr han var? Måske fordi Frank altid snakkede om ham, som om han var en idiot. Og Rose også.

Mia var engang forelsket i Jonesy. Han var også strisser, kørte motorvejspatrulje. Han var en høj, tynd fyr, hvis tøj altid stumpedede ved anklerne og var for bredt omkring livet. På en eller anden måde gav han altid Mia det indtryk, at han grinede ad hende. En fortrukket aften havde hun givet ham et blowjob bag kroen. Han var gået ud for at ryge en smøg, og hun havde ladet, som om hun også ville have en. Da hun tog det første drag, begyndte hun at hoste. Han løftede øjenbrynene, sagde at hun var sød, og lige pludselig, før hun vidste af det, kyssede de. Smagen af tobak i hans mund fik hendes øjne til at løbe i vand.

Hun havde en desperat lyst til at imponere ham. Vise ham, at

han havde undervurderet hende. Det var derfor, hun havde givet ham det blowjob, bare for at se, hvad han ville gøre. Men så snart hans pik var i hendes mund, ønskede hun, at hun ikke var gået i gang. Hun følte sig ikke så magtfuld, som hun havde forestillet sig. Bagefter havde han bare lynet sine bukser, gået indenfor og stadig snakket til hende på præcis den samme nedladende måde som altid.

Bazza var anderledes. Hun havde aldrig bemærket ham før den aften med branden. Hun huskede det klart og tydeligt. Den beske stank af røg, vinduerne i domhuset, der eksploderede et efter et. Hun havde stået der med hænderne over munden og forsøgt ikke at græde. Og ud af det blå stod Baz ved siden af hende.

”Er du okay?” havde han spurgt.

Hun havde bare kigget på ham, og så lå hans store arme omkring hende. Øjeblikkeligt havde alting føltes lidt lettere, ligesom når hun var sammen med Rose. Hver gang hun tænkte på ham, kunne hun stadig mærke de varme, tunge, beskyttende arme rundt om sine skuldre.

Rose kom tilbage til baren med hånden for munden.

”Hvad?” spurgte Mia, men Rose svarede ikke. I stedet krøb et lille smil ud fra under Roses hånd.

”Hvem var det?”

”Du må ikke grine,” sagde Rose, og hendes øjne lyste på en måde, som Mia ikke havde set længe. Ikke siden hun havde fortalt, at hun var en af favoritterne til traineestillingen. Noget koldt klemte sammen om Mias mave.

”Bare sig det.”

”Jeg sendte en artikel ind til *The Star*.”

”*The Star*?” spurgte Mia og havde på samme tid en desperat trang til at få at vide, hvad Rose ville sige, og til febrilsk at udskyde det. ”Jeg troede, du syntes, de var en joke.”

Hun var ikke klar til, at Rose skulle forsvinde. Ikke endnu, nej, ikke endnu.

”Det gør jeg også, men hvad så? Jeg skal jo starte et sted. Jeg sendte dem en artikel i morges. De vil trykke den!”

”Hvilken artikel?” spurgte Mia. ”Den har du ikke nævnt.”

Rose kiggede på hende, og Mia vidste, at hendes reaktion var helt forkert. ”Bare noget åndssvagt om de dukker der,” sagde Rose. ”Men det er lige meget – det er min første byline.”

”Ej, hvor fantastisk!” Mia greb fat i Roses hånd og smilede. ”Jeg vidste, jeg kunne se din succes i stjernerne.”

”Det kunne du så!” sagde hun glædestrålende.

”Hvor er det fedt,” sagde Mia og gav slip på Roses hånd. Så vendte hun sig om for at lægge viskestykket ned, så hun kunne lade sit smil falde.

”Og de sagde, at de vil have mig til at skrive en opfølgende artikel, som de også vil trykke!”

Nu skete det, Roses store gennembrud, hendes billet ud af Colmstock. Rose snakkede altid om, at de ville flytte derfra sammen, men Mia vidste, at det aldrig ville komme til at ske. Hun kunne ikke flytte. Hun vendte sig rundt igen og kastede armene om Rose.

”Tillykke,” sagde hun og krammede hende hårdt, mens hun gjorde sit bedste for at fokusere på Roses glæde og fortrænge frygten for, hvordan hendes liv ville være uden hende.

10

Rose havde aldrig oplevet sådan en glæde før. Det var kun *The Star*, som hun vidste var en virkelig sølle avis, men hun følte sig stadig ovenud henrykt. Det gav hende lyst til at smile til folk på gaden; det gjorde endda kirken en smule mere udholdelig. En smule.

Bænkerækkerne var fyldte i dag. Præsten stod ved alteret og gav sin prædiken. Normalt anstrengte Rose sig ikke engang med at se interesseret ud, men i dag kæmpede hun virkelig for rent faktisk at lytte.

”Nu er frelsen og magten og Riget vor Guds og herredømmet hans salvedes,” læste han. Rose ville ønske, at de havde en af de unge, hippe præster, hun havde hørt om. En som gjorde prædiken relevant for folks dagligdags liv. Hun kiggede sig omkring i rummet og spekulerede over, om det var en af dem herinde, som havde lagt den dukke på hendes dørrin. Burde hun hade dem eller takke dem?

Rose sad klemmt inde mellem Scott og Sophie. Hun valgte altid at sidde imellem dem. Det var lettere end at prøve at få dem til at holde op med at slås, hvis de sad ved siden af hinanden. Ved siden af Sophie sad Laura, som lænede sig mod deres mor. I søndags var Laura begyndt at græde, fordi deres mor ikke ville lade hende sidde på skødet af hende. Det var højlydt og ydmygende. Men nu virkede

hun ganske glad og suttede på sin tommelfinger, mens hendes blik bevægede sig rundt i rummet. Kirken var det ene sted, hvor man så alle sammen med deres familier. Hun kunne se Franks baghoved. Han sad på en af de forreste rækker sammen med sin mor og lyttede opmærksomt, som han altid gjorde.

”For vore brødrers anklager er styrtet,” fortsatte præsten, ”han som dag og nat anklagede dem for Gud.”

Bazza sad på en bænk sammen med sine tre brødre. De lignede virkelig hinanden med deres brede skuldre og tomme øjne. Ikke at man kunne se deres øjne i dag, eller nogen anden søndag. De sov alle fire på række med hagerne hvilende mod brystet.

”De har besejret ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord. De havde ikke livet for kært til at gå i døden.”

Rose spekulerede over, hvad de mon drømte om. Hun bemærkede, at Mia også kiggede på Baz. Rose fangede hendes blik og skar en idiotisk grimasse, lod som om hun savlede ud af mundviggen. Mia fnøs, da hun forsøgte at undertrykke sin latter. Mrs. Cunningham, byrådsformandens kone, sendte hende et misbilligende blik.

Præsten tøvede og kiggede sig omkring efter kilden til latteren. Der var så stille, at man kunne høre en knappenål falde til jorden. Mia og Rose kiggede uskyldigt op på ham, netop som Bazza udstødte en højlydt snorken.

Nu måtte Rose også undertrykke sin egen latter, og hun kiggede over for at se, hvordan Mrs. Cunningham ville reagere. Hun stirrede dog fortsat bare på præsten og prustede misbilligende. I modsætning til sin mand, Steve, var Mrs. Cunningham en førsteklasses røv. Det var kun Steve, der egentlig stammede fra England, og selvom hun var født i Colmstock, antog Mrs. Cunningham ofte hans britiske accent. Rose gættede på, at hun mente, det fik hende til at lyde fin. I virkeligheden fik det hende bare til at lyde som en krukke.

Så snart gudstjenesten var overstået, kom folk på fødderne. Rose dukkede og snoede sig ind mellem folk for at nå hen til Mia.

”Ikke noget at bekymre sig om – det bliver du ved med at sige. Men jeg bekymrer mig, Frank.”

Det var ikke ordene, som fik hende til at tøve, men måden de blev sagt på. Der var nok følelse i dem til at få hende til at løfte hovedet og gå på jagt efter kilden.

”Ærligt talt, mate, der er intet, som tyder på ...”

”Har du læst avisen her til morgen?”

”Hvad mener du?”

Rose mærkede, at hun rødmede i ansigtet.

”Jeg vil vide, hvem der lagde den tingest på mit dørtrin.”

”Vi undersøger ...”

”Ja, det har du allerede sagt. Men den, der dræbte min søn, er også stadig derude.”

Rose tog et skridt nærmere. Det var mr. Riley.

”Den fyr slog vores dreng ihjel, brændte vores levebrød ned. Vi er nødt til at vide hvorfor.”

”Vi gør alt, hvad vi ...”

”Og nu skal vi også bekymre os om vores datter? Er det det, du siger til mig?”

Denne gang sagde Frank intet. Stakkels mr. Riley. Det sidste, Rose ønskede, var at hendes artikel skulle gøre ham oprevet. Deres familie havde været nok igennem.

Rose sneg sig nærmere. Frank kiggede sig omkring, da han bemærkede bevægelsen. Deres blikke mødtes, og hun dukkede sig og løb ud af kirkens hoveddør. Mia stod der allerede og ventede på hende. Hun stod lænet op mod muren, og morgensolen fik hende til at ligne et oliemaleri af guld og bronze. Et øjeblik så hun trist ud, men da hun så Rose, ændrede hendes ansigt sig.

Klokken over døren til posthuset kimedede, da de sprang indenfor.

Rose rev *The Star* ned fra hylden og begyndte at bladre den igennem. Ledte efter sit navn, stadig uden helt at tro på, at hun ville få det at se.

”Sel!” sagde Mia og prikkede til siden med fingeren. Der var det. Hendes navn, sort på hvidt. Hun glødede indeni.

”Side ti,” sagde hun. ”Ikke dårligt!”

”Side ti er fremragende! Jeg indrammer den,” sagde Mia og greb endnu et eksemplar af avisen. Hun lagde den på disken og smækkede en chokoladebar ovenpå. Rose lyttede til Mias småsnak med ekspedienten, mens hun stirrede på sin artikel. Med et smil foldede hun avisen sammen under armen. På hylden ved siden af aviserne var der kontorartikler. En lyseblå notesbog fangede hendes blik. Rose havde en svaghed for notesbøger. Hun elskede at købe dem, som om at hvis hun fik den perfekte bog, så ville de ideer, hun skrev ned deri, også blive perfekte. Hun bladrede gennem den. Alle siderne havde svage, grå linjer, og hjørnerne var afrundede. Den hvide notesbog, hun havde nu, var ikke engang halvt brugt, men hun kunne altid købe den her nu og så bruge den, når den var. Det ville være noget at fejre begivenheden med. Det var trods alt hendes allerførste udgivelse.

Rose smilede til ekspedienten og lagde notesbogen ned oven på *The Star*.

”Du burde få hende til at signere den,” sagde Mia og bankede på avisen. ”Første udgivelse af den mest berømte journalist i vores tid.”

Rose krympede sig af forlegenhed, mens Mia lo, og ekspedienten smilede og nikkede høfligt.

”Uden mad og drikke.” Mia knækkede chokoladebaren over i to, da de forlod butikken. Hun gav Rose halvdelen, mens de gik tilbage til Mias bil, der stod parkeret uden for Eamons.

De passerede Rileys købmand, eller hvad der engang havde været en købmand. Den var halvt brændt ned nu, hele den ene side af bygningen var sort, hvor flammerne havde slikket op ad den. Domhuset var dog i værre stand. Bygningen, som engang havde været en af de pæneste i byen, var nu en forkullet ruin.

”Vidste du godt, at Rileys datter fik en dukke?” sagde Rose.
”Det fortalte Baz.”

”Gud. Den stakkels familie.”

”Mr. Riley var vred på Frank i kirken – jeg overhørte dem.”

Mia trak på skuldrene. ”Det var han garanteret. Men det er jo ikke ligefrem Franks skyld.”

Rose kiggede på ruinen. ”Alting rammer bare dem.”

Mia og Rose havde været på Eamons, da det skete for bare en måned siden. Alting var normalt. Bare endnu en sløv onsdagsvagt. Men så lige pludselig begyndte telefoner at bippe og ringe. På et øjeblik var betjentene på fødderne og spændte ud ad døren. Der var sket noget. De havde kigget på hinanden med åbne, spørgende munde, og så var Jean kommet ud fra kontoret og var gået direkte hen til døråbningen. Gennem vinduet ved siden af hende kunne de se det gløde. Orange mod den sorte nat.

”Hvad har du lyst til at lave i dag?” spurgte Mia og skiftede bevidst emne. Chokoladen i Roses hånd var begyndt at smelte. Hun stak den i munden og slikkede så de brune klatter af håndled-det.

”Jeg skal bruge et interview,” sagde Rose, efter hun havde slugt, og nød følelsen af sukkeret i sin tomme mave, mens hun tyggede den smeltende chokolade.

”Frank?”

”Nah, det tror jeg ikke. Han vil ikke have, at nogen skal bekymre sig,” sagde Rose langsomt, mens de gik ned ad fortovet.

”Tror du, han vil være vred over, hvad du har skrevet?”

”Det håber jeg ikke.” Sandheden var, at Rose ikke havde så meget som overvejet, hvad Frank ville tænke, før hun havde set, hvor oprevet mr. Riley havde været i kirken i morges.

Da de gik forbi Eamons, kiggede Rose ind i den mørklagte bar. Det var mærkeligt at forestille sig, at Will var derinde lige nu, helt alene.

”Will er underlig, synes du ikke?” spurgte hun Mia.

”Hvem er Will?” sagde Mia og slikkede sine fingre.

”Gæsten.”

”Nå, ja. Jeg havde glemt hans navn. Jo, måske. Hvorfor?”

”Jeg forstår bare ikke, hvad han laver i byen – det giver ingen mening.”

”Han besøger noget familie,” sagde Mia.

Rose stoppede op og kiggede på hende. ”Hvordan ved du det?”

Mia lo. ”Fordi han fortalte mig det, dummernik.”

”Hvorfor?” pressede Rose på.

”Hvad er der med dig? Kan du li-ide ham?”

”Nej,” sagde Rose. ”Det ved du godt!”

Mia løftede øjenbrynene, og de gik videre hen mod hendes bil.

”Hvorfor fortalte han dig det så?”

”Rose,” sagde Mia med et smil. ”Jeg ved godt, du ikke bryder dig om hyggesnak, men det gør jeg. Da jeg tog imod hans bestilling den anden aften, spurgte jeg, hvad han lavede i byen. Det er bare gode manerer.”

Den tyggede Rose på et øjeblik, før de nåede Mias bil. Rose trak døren op i passagersiden.

”Og han sagde, at han var her for at besøge familie?” spurgte hun, men Mia lyttede ikke engang til hende længere. Hun kiggede hen mod politistationen. Der var et postyr; fire kvinder stod ude foran og snakkede højlydt.

”Der er hun!” råbte en af dem.

De vendte sig alle fire og stirrede på Rose, hvorefter de gik hen mod dem med eksemplarer af *The Star* i hænderne.

”Åh-åh. Du er i problemer,” hviskede Mia.

De fire kvinder var midaldrende og stadig iført deres kirketøj. Rose genkendte en af dem som sin tidligere folkeskolelærer, mrs. Scott. Ved siden af hende stod to kvinder med matchende blonde pagefrisurer med sorte hårrødder og en dejagtig kvinde med tårer trillende ned ad kinderne.

De så kvinderne nærme sig, mens solen gav genskær i betonen rundt om dem. Rose sank sin sidste bid chokolade.

”Er du Rose Blakey?” spurgte den dejagtige kvinde.

”Ja.”

Kvinden rakte ud og rørte ved hendes arm. ”Frank siger, at han aldrig har sagt noget om ... om ...”

”Pædofile,” afsluttede en af de blonde kvinder. Rose bemærkede glimtet i hendes øjne. Hendes bekymrede udtryk var forceret. Rose kunne fornemme, at hun ikke havde været så begejstret i årevis.

Den dejagtige kvinde begyndte at udstøde højlydte, prustende snøft.

”Mrs. Hane,” hviskede Mia i Roses øre. ”Hun bor på min vej.”

”Fik din datter også en dukke?” spurgte Rose.

Mrs. Hane nikkede sørgmodigt.

”Min søster fik en.”

”Laura?” spurgte mrs. Scott.

”Jah.” Et jag af skyld gik gennem Roses mave. ”Hør her, hvad jeg skrev i min artikel, var bare en teori. Det betyder ikke ...”

”Se, det var præcis, hvad Frank sagde,” afbrød den anden blonde kvinde. ”Han er en fantastisk politibetjent og en ærlig mand. Han ville aldrig sige en løgn.”

”Hvis Frank siger, der ikke er noget at bekymre sig om, så er der

ikke det." Mrs. Scott strøg Mrs. Hanes arm. "Han er vores beskytter. Intet ondt vil ske nogen af børnene, mens han er her."

Rose var chokeret over, hvor meget tiltro de havde til Frank. Det var sandt nok, at han kendte alle her i Colmstock, og alle lod til at kende ham. Men sådan som de snakkede om ham, det var, som om han var en slags messias. Sådan kunne Rose aldrig se ham. Måske havde hun oplevet ham fuld lidt for mange gange.

"Hør her, Mrs. Hane," sagde Rose dæmpet. "Jeg tror, det ville være fantastisk, hvis jeg kunne snakke med dig og din mand senere om alt dette. Få hele historien til min næste artikel."

Mrs. Hane snøftede. "Tror du, det ville hjælpe?"

"Jeg vil med glæde komme med en kommentar, hvis du har brug for det," indskød en af pageblondinerne.

"Jeg vil gerne høre din mening om alt dette," sagde Rose og ignorerede den anden kvinde.

Mrs. Hane så usikker ud. "Ærligt talt," tilføjede Rose, "så ville det bare være fantastisk at snakke med en, som også er blevet berørt."

Mrs. Hane kiggede på sine venner og dernæst på Rose igen. "Og så får vi vores billede i *The Star*?" spurgte hun.

11

Mia kiggede nu og da i smug på Rose, mens hun kørte. Hun knugede *The Star* i hænderne, som om hun var bange for, at hendes artikel måske ville forsvinde fra siderne, hvis hun gav den muligheden. Hendes ansigt var eftertænksomt. Hun overvejede sikkert sine spørgsmål til familien Hane. Mia håbede ikke, de ville blive vrede. Hun havde trods alt aldrig nogensinde snakket med den rundkindede familie, selvom de havde boet på samme vej hele hendes liv. Hun havde set dem læsse deres børn ind i bilen et par gange. Moren havde endda nikket som hilsen til hende engang, men mere kontakt havde de ikke haft.

Mia gjorde sit bedste for at ryste den groggy følelse af sig, som hun havde haft hele morgenen. Hun havde ikke rigtig kunnet sove, da hun kom hjem fra arbejde klokken et om natten. Så skulle hun stå op klokken otte for at tage i kirke. Hun kunne mærke, at hun var på vej til at blive i dårligt humør, og det havde hun ikke lyst til. Når hun var i dårligt humør, kunne det være virkelig slemt; så føltes det, som om hun var ved at drukne. Hun bankede på rattet med tommelfingrene i takt til radioen.

”Er du bange for, hvad Frank vil sige?” sagde hun, kunne ikke holde lyden af sine egne dunkende tanker ud.

Rose vendte sig og kiggede på hende, og hendes øjne klarede op. ”Niks.”

”Virkelig? Han kommer til at være piissesur.” Mia forlængede ordet for at vise, præcis hvor pissesur Frank ville blive.

Rose lo, og Mia kunne allerede mærke, hvordan hun flød op mod overfladen.

”Det er det værd.”

Rose vendte igen blikket mod avisen. Mia kendte Rose godt nok til at vide, præcis hvad hun tænkte: Det her var gennembruddet. Det var ligegyldigt, om hun gjorde Frank vred, for hun ville snart være væk. Mørket lukkede sig igen om Mia. Der skete for meget. Så snart de var færdige hos familien Hane, ville hun tage hjem og gå i bad. Det var hendes lille ritual. Hun ville låse døren og tænde for bruseren og sikre sig, at vandet havde den perfekte temperatur. Så dæmpede hun lyset. Tog sit tøj af og satte sig nøgen på flisegulvet og trak forhænget for omkring sig. Det var en af de få ting, som gjorde Mia i bedre humør, når hun var fuldstændig overvældet ligesom nu. Stormen fra brusehovedet overdøvede alle andre lyde. Mørket var tæt omkring hende. Det følte, som om hun var omsluttet af mørke og vand. Hun lod sin hud blive rynket, lagde armene rundt om knæene og forsøgte at rede sine tanker ud. Nogle gange snakkede hun endda med sig selv. At høre sin egen stemme beroligede hende. Nogle gange græd hun. Når hun kom ud af badet helt lyserød og ren, så var hendes hoved rensset. Det var hendes egen form for terapi. Bagefter havde hun det bedre og kunne igen være sit glædestrålende, optimistiske jeg. Bare tanken om det gjorde hende i bedre humør.

Det var hendes hemmelighed. Hvis nogen fandt ud af det, ville hun komme i så store problemer. Der havde været restriktioner på vandforbruget i Colmstock, lige så længe hun kunne huske.

”Er du sikker på det her? Det føles, som om vi trænger os på,” sagde hun.

”Jah. Eller foretrækker du at tage til familien Cunningham i stedet?”

”Fik de også en?”

Blide Steve Cunningham var rar nok; Mia kunne godt lide hans accent. Hans forjagede, højlydte kone, Diane, derimod, var ikke en, man løb om hjørner med. Hun havde sendt Mia dødsblikket, da hun lo i kirken i morges.

”Jah,” sagde Rose med et fnis.

”Fortalte Bazza dig også det?”

”Jeg kan ikke afsløre mine kilder.” Rose smilede.

Mia drejede ned ad gaden og kørte forbi fem *Til salg*-skilte på række, alle i forskellige stadier af forfald. Det sidste skilt var så falmet, at man knap nok kunne se billederne derpå længere. Omkring en fjerdedel af husene i Colmstock stod tomme. I ny og næ sendte ejendomsmægleren i storbyen en lejesvend herved for at smide besætterne ud.

”Er det her?” spurgte Mia, da de holdt uden for et velholdt, hvidt hus.

”Jah. Se, der er deres tudegrimme bil,” sagde Rose og pegede på den brunorange Auster, de havde set mrs. Hane stige ind i tidligere.

”Tror du, vi har givet dem nok tid?” spurgte Mia og lod motoren køre i tomgang.

”Jah, jeg tror bare, hun ville rydde lidt op. Håber hun ved, at der ikke kommer til at være nogen billeder.”

”Hun ville sikkert bare snakke med sin datter, sikre sig, at hun har det godt med det.”

Rose fnøs. ”Hold dog op – hun er bare spændt. Tror sikkert, at det her bliver hendes 15 minutters berømmelse.”

”Du tror altid det værste om folk,” sagde Mia med en latter, selvom hun inderst inde syntes, at Rose var alt for strid.

”Og du tror altid det bedste om folk, så sammen går vi lige op,” sagde Rose og smilede.

Mia kørte op på kantstenen og bremsede bilen med et hyl og et klonk. Hun elskede sin rustne, gamle bil, men selv hun kunne se, at den ikke havde et langt liv foran sig. Hun klappede blidt køleren, da de steg ud, og mærkede det varme metal under sine fingerspidser.

Familien Hanes hus lignede de fleste andre huse på vejen, bortset fra de få stykker legetøj, der lå spredt i forhaven. De gik op ad indkørslen skulder ved skulder. Mia anede ikke, hvorfor Rose gerne ville have hende med, men hun kunne aldrig få sig selv til at sige nej til hende.

Rose bankede på. Intet svar.

”Måske er der ingen hjemme,” sagde Mia dæmpet, netop som døren svingede op.

For nogen ville interiøret af familien Hanes hus muligvis have virket som hjemlig idyl. Alting var varmt og hyggeligt lige fra familieportrætterne til den udslidte, blomstermønstrede sofa. For Rose virkede det som en slags helvede. De satte sig på sofaen og stirrede på familien. Mrs. Hane lignede sin mand temmelig meget. De var begge laskede med korte lemmer ligesom to prustende corgier. Sløve øjne og store, dumme smil. På en eller anden måde var det lykkedes dem at undfange en engel af en datter, Lily, som sad mellem dem og stirrede ned i sit skød. Bag dem var en snotnæset lille knægt, Denny, sagde de han hed, som lå på gulvet og spillede et utroligt voldeligt konsolspil.

”Vi blev virkelig overraskede, blev vi ikke, skat?” sagde mr. Hane.

”Virkelig overraskede,” tilføjede mrs. Hane. ”Det sidste man forventer at se på sit dørrtrin.”

Rose kiggede ned på sin notesblok og det næste spørgsmål. ”Ringede I til politiet med det samme?”

Mrs. Hane overvejede det, og hendes grimme, lille ansigt forvred sig som en knytnæve. ”Ikke før vi hørte fra vores ven Liz, ikke, skat?”

”Lige præcis. Da vi hørte, at familien Rileys pige også havde fået en, så syntes vi, det var underligt, ikke?”

”Vi syntes, det var mærkeligt.”

Hvis hendes liv endte sådan her, tænkte Rose, så ville hun begå selvmord. Hun stirrede forbi dem på den lille lort, Denny. Han tævede en mand ihjel i det spil, han nu spillede.

”Så da hun ville ringe til politiet, syntes vi, det var en god ide,” fortsatte mr. Hane.

”Og det er vi glade for, at vi gjorde. Tanken om den tingest i huset hele ugen. Det er nok til at give en kvalme, ikke?”

”Jo, skat. Det har du helt ret i.”

Rose forsøgte at virke rolig udadtil. Hun ville ikke vise sin voksende irritation i ansigtet. Hun tvang sig selv til ikke at kigge over på Mia. Hvis hun gjorde det, var hun sikker på, at hun ville begynde at grine.

”Okay, godt.” Hun kunne lige så godt komme til sagen – hun var nødt til at få dem til at sige noget med lidt mere bid i. ”Og føler I, at politiet gør nok?”

”Altså nej, ikke siden jeg læste din artikel i morges,” sagde mrs. Hane, og hendes øjenbryn rynkedes bekymret som en række pølser.

”Det slog os fuldkommen ud.”

”Men du har allerede ringet til nogen af de andre fædre, har du ikke, skat?”

”Jeg har snakket med alle de fyre, jeg kender, som har en lille pige.” Hans stemme var lav og alvorlig. ”Jeg mener, det her er vores børn.”

”Vores børn!” hylede mrs. Hane.

”Jeg sagde lige til din stedfar i går aftes, at det er os fædre, som bliver nødt til at tage hånd om det her.”

Hendes stedfar? ”Rob? Han er på tur,” sagde Rose forvirret.

Mr. Hane kiggede på Rose, før hans øjne gled bort. ”Ja, det er rigtigt.”

Han løj. Skidt.

”Løb du på ham på pubben?” fiskede hun.

”Det må det have været. Drak en øl sammen i sidste uge.”

Rose vidste, at hun ikke burde stille flere spørgsmål om det; det var ikke derfor, hun var der. Men hvad han havde sagt, gav ingen mening; hun var nødt til at få at vide, hvorfor han løj over for hende.

”Men Laura havde ikke engang fået dukken i sidste uge.”

Mr. Hane stak hænderne i vejret og smilede. ”Jeg fik måske lidt for meget at drikke den aften – jeg kan knap nok huske det.”

Hvis Rob var hendes mor utro, ville hun slå ham ihjel. Selvom det garanteret ville afhjælpe hendes bolignød. Bag dem skød Denny et livløst lig på jorden i sit spil.

Før Rose kunne rette endnu et spørgsmål mod mr. Hane, lænede Mia sig frem ved siden af hende. ”Hvad med dig, søde?” Hun så Lily i øjnene. ”Hvad tænker du om den dukke?”

Det var godt tænkt. Det kunne være fantastisk at få et barns perspektiv. Rose var nødt til at fokusere på, hvorfor hun var her; mr. Hane virkede bestemt ikke, som om han ville afsløre sandheden om Rob. Hun smilede til den lille pige og ventede på, at hun skulle svare på Mias spørgsmål. Rose var overbevist om, at redaktøren på

The Star ville æde det råt, hvis et lille barn sagde, at hun var bange. Men Lily sagde intet.

”Åh, hun kan ikke høre dig, skat,” sagde mrs. Hane dæmpet.

”Hun er døv,” tilføjede mr. Hane, i det tilfælde, at de ikke havde forstået det. ”Vi har sparet op til sådan et Cochlear-implantat.”

”Hver en cent,” sagde mrs. Hane og klappede Lily blidt på hovedet. ”Den første lyd, hun kommer til at høre, er min milde røst.”

Lily vendte sig og kiggede Rose direkte i øjnene, som om hun vidste, præcis hvad der var i vente for hende.

”Godt,” sagde Rose og rejste sig, ”tusind tak for jeres tid.”

Mrs. Hane slæbte sig selv op og fulgte dem ud.

”Det var så lidt, skat. Vi ønsker jo alle det samme.”

Denny kiggede op fra sit spil, da de gik forbi. Han sendte Rose et beskidt blik, og hun gengældte det uden tøven. Mrs. Hane åbnede hoveddøren.

”Hils din far fra mig,” sagde hun til Mia og klappede hendes arm. ”Stakkels mand.”

”Okay,” sagde Mia akavet.

”Du passer godt på ham. Du er en god pige.”

”Tak,” sagde Mia og kiggede ned på sine fødder.

”Vi håber, at vores børn vil passe godt på os, når vores tid kommer,” sagde hun og kaldte så: ”Ikke, skat?”

Rose trådte udenfor i det fri. Hun kunne ikke bære endnu et sekund af det kvælende hus.

12

Siden hun havde fået den e-mail fra *The Star*, havde Roses vagter på Eamons følt endnu længere end før. De syntes at trække ud i det uendelige. Det var nok, fordi hun havde det så anderledes nu. Hun var ved at sprænges af begejstring og energi. Kyllingefabrikken og gravernes teltlejr virkede latterlige. Det var vanvittigt at tænke, at de for bare et par dage siden havde følt som de eneste to muligheder.

Indeni dansede hun. Men udenpå var alt det samme. Den samme hede, de samme plagsomme gæster og dårlige drikkepenge og klis-trede bordplader. Mia plaprede som sædvanlig løs ved siden af hende med sin ukuelige sommeroptimisme; Jean bjæffede ordrer gennem små smil. Det var, som om ingen kunne se, at hun ikke længere var den samme Rose, at alt havde forandret sig.

Hendes fødder slæbte sig på arbejde. Hun vidste, at det ville blive det samme i aften. Allerede nu følte hun sig træt, og vagten var ikke engang begyndt endnu. Hele dagen derhjemme havde hun siddet ved computeren og tastet ivrigt. Hun havde nøje transskriberet interviewet med familien Hane og forsøgt at huske det hele. Med håbet om at hun ville kunne flikke noget interessant sammen ud fra deres åndede citater. Hun havde brug for en ny vinkel, en ny måde at få det, der var sket, til at virke spændende. Men hun blev

bare ved med at tænke på, hvad mr. Hane havde sagt om at snakke med Rob. Jo mere hun tænkte over det, des mærkeligere virkede hele samtalen. Det gav slet ingen mening. Han havde helt bestemt holdt noget skjult.

Luften var varm mod hendes hud og bragte den nedbrændte lugt af domhuset med sig. Hendes taske gled ned ad hendes svedige skulder, og hun trak den op igen og satte så farten op, så hun ikke ville komme for sent. Hun løftede en hånd for at skærme sine øjne; vinden blæste tørre blade og støv mod hende, der slog mod den bare hud på hendes skuldre. Søen stank særligt slemt i dag, og spyfluer summede hen over dens overflade. Snart ville hun ikke behøve at se på den grimme scene hver eneste dag. Snart ville hun gå igennem storbyen med skyskrabere på hver side og lade dette sted forfalde i ro og mag.

Da hun nåede Union Street, tjekkede hun sit ur. For en gangs skyld ville hun rent faktisk komme et par minutter for tidligt. Men da hun stod og ventede på, at lyset skulle skifte, fik hun dog en anden ide. Lyset var tændt i pubben længere nede ad vejen, kunne hun se fra hvor hun stod. Det var et skud i tågen, men måske forsøget værd.

Indenfor fik pubben Eamons til at ligne et palads. Der stank af opkast, lyden af hundevæddeløbet druknede reklamerne, der spillede i radioen, og mændene, der kiggede op ved hendes ankomst, lignede nogen, der havde siddet der så længe, at deres fyldige bagdele var smeltet fast til barstolene.

”Hey,” sagde hun til bartenderen, ”hvordan går det?”

”Godt nok,” sagde han, mens han tørrede disken af. ”Er du her for at tjekke konkurrenten ud?”

Hun smilede til ham. Hun var temmelig sikker på, at han var en af Bazzas onkler. Hun havde set dem snakke sammen i kirken. Desuden havde han de samme brede skuldre og sløve øjne.

”Næh,” sagde hun og lænede sig ind mod baren, ”jeg leder efter nogen. Kender du Rob James?”

Hans smil forsvandt, og han vendte sig for at sætte ølglas på plads. ”Jeg har ikke noget at sige om alt det der. Du har fat i den forkerte.”

”Hvad?” spurgte hun, men han vendte sig ikke om.

”Hør,” sagde hun, ”Rob er min stedfar – jeg forsøger bare at få fat på ham, fordi hans mobil er slukket.”

Han kiggede sig over skulderen, og hans ansigt blødte op igen. ”Beklager, darling. Det vidste jeg ikke.”

Hun trak på skuldrene. ”Har han været her de sidste par uger?”

”Niks,” sagde han, ”har ikke set ham i en evighed.”

Han vendte tilbage til glassene. Hun kiggede sig omkring; ingen af mændene i baren anstrengte sig for at skjule, at de gloede. Ingen bortset fra en mand helt nede i hjørnet, som indgående betragtede sin øl. Det var mr. Riley. Hun vendte sig om mod bartenderen igen.

”Nå, men hvis han kommer ind ...”

”Ja, ja, helt fint,” sagde bartenderen. Hun stirrede på hans baghoved et øjeblik og forsøgte at finde på en måde at få ham til at fortælle hende det, han tydeligvis ikke havde lyst til at sige. Det lykkedes hende ikke, så hun gik, mens hun kunne mærke alle mændenes blikke stikke hende i ryggen.

Da hun trak døren op til Eamons, mærkede hun sin frustration vokse en lille smule. Mia gjorde ølhanerne klar, mens hun sang med på *The Promised Land*; Jean fyldte larmende småpenge i kasseapparatet. Ølskiltene flimrede, himlen var ved at blive mørk, og det ville blive endnu en vagt præcis ligesom i går.

”Hej, du,” sagde Mia og smilede til hende, glad for at se hende. Rose følte sig som en rigtig kælling.

”Kun fem minutter for sent,” sagde Jean med et blik på uret. ”Må være en rekord for dig, Rosie.”

Hun smilede igen og gik ud på lageret for at hente et friskt anker til aftenen. Som på enhver anden vagt summede fryserne støjende, når hun ankom til Eamons. Hen ad slutningen af vagten ville hendes ører have vænnet sig til lyden. Så ville hun ikke engang kunne høre den, hvis hun lyttede efter den.

Hun smed sin taske ind på det lille kontor ved siden af toiletterne på vej derud og gik forbi Wills værelse uden at værdige hans dør et blik. Det var en udtalt vane på baren, at Rose lavede det meste af arbejdet bag kulisserne, mens Mia fokuserede på baren. Det passede hende fint; hun foretrak til hver en tid tunge ølankre frem for fulde mænd.

Den varme vind havde blæst nogle visne blade ind på gangen, og de raslede under Roses fødder, da hun gik ud på lageret. De ville kun blive erstattet af endnu flere, hvis hun fejede dem udenfor. Hun skubbede ankeret om på siden og begyndte at rulle det ud af den smalle døråbning.

Hun hørte en knasen, da det rullede hen over noget i korridoren, noget der følte mere solidt end et vissent blad. Hun trak ankeret tilbage mod sig selv og kiggede hen over det.

”Fuck!”

Det var en rotte. Dens fede mave var eksploderet og fladmast mod betongulvet. I det mindste var den ikke blevet presset ned i tæppet.

”Hvad så?”

Det var Will, som stod i sin døråbning og forsøgte at se, hvad hun kiggede på. Hun rullede ankeret hen over rotten for at skjule den og krympede sig ved den våde lyd af de spinkle knogler, der knustes.

”Ikke noget.”

Han lo. "Hvorfor bandede du så?"

Hun rankede sig og holdt en fod på ankeret, så det ikke bevægede sig. "Det gjorde jeg heller ikke."

"Okay." Han smilede stadig, og hun tog sig selv i at smile igen.

"Det her sted er hjem søgt. Måske var det et spøgelse, du hørte."

"Hjem søgt?" Han lo.

"Har du ikke hørt det?" Hun kiggede på ham, som om det var hendes livs største overraskelse.

"Nej," sagde han og legede så med. "Skete der noget slemt?"

"Jeg burde egentlig ikke snakke om det."

"Jeg siger det ikke til nogen." Will lænede sig mod dørkarmen og lagde armene over kors.

"Okay, hvis du insisterer. Vidste du, at før det var en kro, så var stedet her ejet af den rigeste familie i byen? Familien Eamon."

"Dem?"

Han kiggede over skulderen på hende på det indrammede fotografi, som hun havde knust.

"Præcis."

Hun ventede på, at han skulle bede hende om at fortsætte, men det gjorde han ikke. Han betragtede hende bare, stadig med et smil.

"Heromkring kan rigdom bringe det værste frem i folk," begyndte hun. "Men ikke familien Eamon. Deres børn var de sødeste, dejligste børn. Moren lavede tæpper til de fattige. Og obersten, han var en krigshelt."

"De døde altså her?"

Rose antog en mørk og dystertone. "De blev myrdet."

"Virkelig?"

"Der var altid et mylder af mennesker i familiens hus. Efter tre dage, hvor ingen åbnede døren, begyndte folk at bekymre sig. De slog låsen af med en forhammer. Hvad de så, var så barbarisk, at

de først troede, at et dyr havde gjort det. Men sådan var det ikke. Det var obersten. Han havde ikke været helt rigtig i hovedet efter krigen. Mrs. Eamon og børnene havde gjort alt for at skjule det og lade, som om alt var normalt. De havde spillet en lykkelig familie, lige indtil den morgen hvor han flåede dem fra hinanden en ad gangen i forsøget på at finde deres sjæle. Men han fandt ingenting. Kun blod og hjernemasse. Og så åd han sin egen pistol.”

”Wow. Ret heftigt,” sagde Will, men han så ikke det mindste bekymret ud. Faktisk smilede han stadig. Var han en psykopat eller hvad? Normalt gøs folk ved den sidste oplysning, spurgte, om det virkelig passede. Nogle gange kiggede de endda rundt på kroen, som om et spøgelse ville springe frem og råbe *bøh*.

”Tja,” sagde hun med et skuldertræk, mens hun holdt sin fod stille på ankeret.

”Åh,” sagde han, ”det minder mig om noget. Jeg har et spørgsmål til dig. Lige et øjeblik.”

Han forsvandt ind på sit værelse igen. Selv den måde, han bevægede sig på, adskilte sig fra de andre mænd i byen; han havde ikke den samme tyngde over sig. De andre lignede nogen, der permanent havde en byrde over skuldrene. Hun lænede sig frem for at se, om hun kunne få et kig ind i hans værelse. Det kunne hun ikke, og hun nægtede at fjerne foden fra ankeret. Hvis han så den fladmaste rotte, ville han synes, at Eamons og sikkert også Rose var klamme. Det kunne hun ikke bebrejde ham for. Men af en eller anden grund ville hun ikke have, at han skulle tænke sådan.

Han kom tilbage med et eksemplar af *The Star*.

”Læser du det lort?” spurgte hun med løftede øjenbryn.

”Ikke normalt, men folk lod ikke til at snakke om andet i dag.”

”Hvem?” spurgte hun. ”Din familie?”

Han begyndte at bladre gennem avisen, indtil han kom til hendes artikel. ”Har du skrevet det her?”

Hun trak på skuldrene, ikke sikker på om hun burde være stolt eller forlegen. Hun forsøgte at spille nonchalant. ”Jah.”

Han stirrede mere nøje på hende nu. ”Er det sandt?”

”Hvad?”

”Tænker politiet virkelig det?”

”At det er en pædofil?” spurgte hun, og han lod til at krympe sig ved ordet. ”Hvorfor spørger du?”

Han lagde hovedet på skrå. ”Hvad med om du svarer på mit spørgsmål først?”

Det gibbede i hende. Varmen var forsvundet fra hans stemme, og han kiggede hende direkte i øjnene. Hun havde mest af alt lyst til at bede ham om at pisse af og derefter gå sin vej, men så ville ankeret måske bevæge sig, og han ville få øje på rotten.

”Hvorfor spørger du dem ikke selv?” sagde hun. ”Der er altid masser af strissere her.”

”Jeg spørger dig,” sagde han.

”Jeg ved det ikke!” sagde hun, nu irriteret. ”Det siger rygten.”

Han nikkede.

”Nå, men tak for inkquisitionen, men hvis der ikke var andet ...” hun lod sin stemme dryppe af afsky, ”... så skal jeg arbejde.”

”Nej, der var ikke andet,” sagde han og smilede igen. ”Men tak for omtanken.” Og så trak han sig tilbage til sit værelse og lukkede døren.

Efterhånden som himlen mørknedes, og aftenens monotoni begyndte – Jean sad på kontoret, Mia læste horoskoper højt og snakkede til hende om alt og intet, og stamkunderne dryssede ind – gik det op for Rose, at noget var galt. Først kunne hun ikke sætte fingeren på det, men bagefter var det åbenlyst. Det var Frank. Han sad altid i den samme stol. Men i aften var han ikke på sin sædvanlige plads. Hendes første tanke var, at han måske ikke var dukket op til det vanlige

drukilde. Men nej, han var der godt nok. Han sad med ryggen til hende. Frank sad aldrig med ryggen til hende. Han sad altid på den samme plads, den med den bedste udsigt til hende, mens hun arbejdede. Hun hadede det. Det var som at have et publikum. Men i aften følte hans bagehoved på en eller anden måde endnu mere påtrængende.

Hun skammede sig. Han havde været rar ved både hende og Laura, da han kom for at hente dukken. På den anden side betød hans vrede over artiklen måske, at han ville holde op med at stirre på hende. Hun håbede, han ville indse, at hun ikke brød sig om den opmærksomhed, han gav hende. Men hun ville også gerne fortælle ham, at hun ikke havde gjort det i ond mening. Han var trods alt en gæst, og hun brød sig ikke om tanken om, at spændingerne skulle fortsætte længere end nødvendigt.

Hun var nødt til at sige noget. Få rensset luften.

Men nu hvor hun rent faktisk gerne ville snakke med ham på tomandshånd, gik det op for hende, hvor svært det ville være.

”Tror du overhovedet, han lægger mærke til det?” Rose lænede sig mod baren ved siden af Mia for at betragte mændene.

”Lægger mærke til hvad?”

”At han er centrum i sin lille gruppe,” sagde Rose, mens Mia lænede sig mod hendes skulder. ”Baz suger hvert et ord til sig. Undskyld, men det gør han.”

Mia trak på skuldrene.

”Og se, hvordan Steve ikke kigger på nogen andre. Det er Frank, han smiler og nikker til. Selv Jonesy.”

”Det pikhoved.”

”Jah. Men han er sådan et pikhoved, at han kun gider gøre en indsats over for Frank.”

De betragtede dem. Rose kunne ikke begribe, at hun aldrig havde bemærket det før.

”Selv præsten,” tilføjede Mia. ”Det er altid Frank, han forsøger at give gode råd.”

Rose nikkede og så, hvordan de alle sammen kiggede på ham.

”Du havde ret,” sagde hun til sidst. ”Han er virkelig vred på mig.”

”Det ved jeg.”

”Hvad skal jeg gøre?”

Mia puffede til hendes skulder. ”Et enkelt ord. Det starter med *u* ...”

”Men jeg vil ikke sige undskyld.”

”Hvorfor? Det er jo bare noget, man siger, så folk får det bedre.”

Rose jamrede. Hun brød sig ikke om følelsen af skyld.

”Fint.” Hun greb et viskestykke og slyngede det over skulderen. Hvis hun ventede på at få ham på tomandshånd, kunne hun vente hele aftenen. At bekymre sig om Frank fik kun hendes vagt til at slæbe sig endnu langsommere af sted.

”Kom så,” sagde Mia og daskede Rose med sin klud, da hun gik.

Da Rose nærmede sig og krympede sig mentalt, stoppede snakken ved bordet. Hun begyndte at stable deres tomme ølglas. Den klirrende lyd af glas mod glas var skærende i den kunstige stilhed. Frank undgik hendes blik.

”Du er sikkert vred på mig,” sagde hun.

Han kiggede op på hende, men ikke sådan som hun havde forventet. Han så ikke såret ud; han så bare irriteret ud. Det fik hende til at føle sig lille.

”Ja,” sagde han bare.

”Undskyld, okay? Jeg troede ikke ...”

Men han havde allerede kigget væk igen, tilbage til bordet af mænd, der alle gjorde deres bedste for at undgå hendes blik.

Rose bar glassene tilbage til vasken. Hun skyllede dem arrigt, så sæbebobler pjaskede op på hendes undertrøje og efterlod bittesmå, mørke prikker på stoffet. Han havde ikke ret til at såre hende. Hvad skete der for mændene i aften? Efter både ham og Will havde hun det snart helt ad helvede til.

”Det er okay. Dybe indåndinger,” sagde Mia og smilede til hende.

”Jeg ved ikke, hvorfor han er vred på mig – jeg skriver bare, hvad der sker.”

”Jeg troede, du sagde, du var ligeglads.”

”Det er jeg også.”

”Virker ikke sådan.”

Rose kiggede på Mia, da hun fangede det drillende tonefald. ”Lad nu være. Du ved, det ikke er det.”

”Lad dog selv være. Jeg siger bare, det virker, som om lille Frankie går dig mere på, end du tror.”

”Lille Frankie?” Rose fnøs, men Mia løftede bare øjenbrynene og smilede sit irriterende, vidende grin, selvom hun ikke vidste en skid.

De blev stille, da Will gik forbi og ud ad hoveddøren.

”Hvor tror du, han skal hen?” spurgte Rose.

Mia lænede sig frem og hviskede. ”Sikkert træt af Jeans madlavning.”

”Tja, men det er jo ikke, fordi der er så mange andre muligheder.” Den eneste mad, man kunne få heromkring, som ikke var klistret takeaway, var på Milly’s Café, men det var en halv times gang herfra uden en bil.

Rose havde lyst til at følge efter ham. Løbe ud ad hoveddøren bare for at se, hvor han skulle hen. Hvis baren ikke havde været fuld, havde hun måske gjort det. Det var ikke bare, fordi hun ville se, hvor han skulle hen, men også fordi hun følte sig så rastløs. Hun

havde brug for et eller andet, hvad som helst, der kunne få denne vagt til at gå hurtigere, så hun kunne komme hjem igen og tænde sin computer og skrive. Og så hun ikke behøvede at stirre på Franks vrede bagefter eller tænke på smerten i sin svang, stivheden i sin ryg, trætheden, som altid kun var et skridt væk.

”Har du gjort rent på hans værelse endnu?” spurgte hun Mia, selvom hun godt kendte svaret.

”Niks. *Forstyr ikke* er smækket op på hans dør, og det er bare fedt.”

”Er du ikke nysgerrig?”

”Ikke nysgerrig nok til at have lyst til at skrubbe bremsesporene af hans toiletkumme.”

”Ad.” Rose skubbede til hende. ”Hey, har du lyst til at gøre noget?”

”Åh, nej. Det blik kender jeg.”

”Jeg tager bare et lille kig.”

”Hvad, lige nu?”

”Jep. Jeg skal finde mit scoop!”

Mia kiggede på døren. ”Hvad hvis han kommer tilbage?”

”Du holder vagt.” Hun smilede til Mia og klappede hende på skulderen.

”Vent – lige et øjeblik,” begyndte Mia, men Rose havde allerede trukket reservenøglen af kroen og sat kursen mod værelserne bagtil. Der var noget ved Will, som ikke stemte, og hun ville finde ud af hvad. Hun ville finde ud af, hvorfor han havde været så uheldig over for hende før og få ham til at forstå, at selvom hun havde et lortejob, kunne han ikke behandle hende, som om hun var ham underlegen. Al iveren efter succesen med *The Star* pumpede gennem hende igen og fik hende til at føle sig uovervindelig.

Manden opførte sig mærkværdigt, skjulte noget, og hun ville finde ud af, hvad det var. Hun tjekkede den tavse korridor og for-

søgte at undgå at kigge på den stadig fugtige plet våd beton, hvor rotten var eksploderet, hvorefter hun skubbede nøglen ind i låsen og hørte metal klikke mod metal.

Lyset på værelset var slukket. Rose stod i mørket og fornemmede spøgelse af sengen og klædeskabet, fjernsynsskærmens sorte dyb. Med lukkede øjne trak hun langsomt vejret ind gennem næsen. Værelset lugtede ikke ligesom resten af Eamons længere. Nu havde det den samme let moskusagtige lugt, som havde givet hende gåsehud den dag på rådhuset – den omslutede hende.

Hun tændte lyset. Værelset så mere normalt ud med lyset tændt, men det fik hende til at føle sig udsat. Tanken om at Will kom ind og greb hende på fersk gerning i dette lille rum med sengen imellem dem, fik hende til at skælve, men ikke af frygt. Faktisk ønskede hun næsten, at han ville komme.

Rose havde været inde på dette værelse så mange gange, men Wills ting fik det velkendte rum til at se anderledes ud. Hun satte sig ned på hans uredte seng. Aromaen af hans krop var stærkere her. På natbordet lå en hardbackudgave af *Men fuglene synger alligevel* sammen med et par læsebriller i sort stel. Hun prøvede dem på og stirrede på resten af værelset gennem de forvrængende linser. Hans kuffert lå oven på kommoden ved siden af det gamle fjernsyn; tre krøllede T-shirts lå ovenpå. Hun så kuffertens forvrængede kant, en avis ovenpå og noget, der stak ud derindefra. Hun kunne lige netop se det spille i lyset.

Blondt hår. Pis.

Hun rejste sig op, skubbede brillerne op i panden og rakte hænderne frem mod kufferten. Hendes hjerte sad oppe i halsen på hende. Hun var kvalm. Hun havde lyst til at løbe, hente betjentene, komme ud herfra. Men nu stod hun stivnet og stirrede på den centimeter blondt hår, der stak ud af kuffertens åbne lynlås. For sit indre så hun et barn stoppet ned i den. Hun kunne råbe op; Frank

ville være her på et øjeblik, uanset hvor vred han var. Nej. Hun tog en indånding og forsøgte at berolige sig selv. Hun skulle forestille at være en journalist. At være journalist var lig med at undersøge ting. Hun skød hånden frem og daskede kufferten op og trådte tilbage i samme bevægelse.

Hun kunne have leet. Det var en bamse. Bare en bamse. Med en stor, rød sløjfe om halsen og lang, blød, gul pels. Latteren forduftede, lige så hurtigt som den var kommet, smilet faldt fra hendes ansigt. Hvad lavede han med en bamse? Var den hans? Eller var det lokkemad? Det her var alt for mærkeligt. Ved siden af kufferten lå *The Star*, stadig slået op på hendes artikel. Åh, gud. Nu begyndte det at give mening. Han udfrittede hende ikke om hendes kilder for at nedgøre hende. Han forsøgte at finde ud af, om de var på sporet af ham.

”Rose.”

Pis. Det gibbede i hendes krop, og hun sprang op. Frank, ikke Will, stod i døråbningen og stirrede på hende.

”Hvad laver du?”

”Ikke noget. Gør bare rent. Det er mit job, ikke?”

Normalt var hun en bedre løgner. Han slog blikket op. Wills briller sad stadig i hendes pande. Hun trak dem af.

”Du lyver,” sagde han. Hun brød sig ikke om hans tonefald. Det skræmte hende. Hendes hjerte hamrede højlydt mod hendes ribben.

Hun lagde brillerne tilbage på natbordet og gik frem for at træde forbi ham. Frank bevægede sig ikke.

”Jeg er bange for, at jeg er nødt til at arrestere dig.” Hans øjne var mørke.

”Hvad mener du?” peb hun, før det gik op for hende, at han lavede sjov. Han smilede til hende, og varmen vendte tilbage til hans ansigt. Hun følte sig lettet og også temmelig ydmyget.

”Du burde ikke snuse rundt i jeres gæsters ting,” sagde han igen med et alvorligt udtryk. ”Det har du ikke lov til.”

”Det ved jeg godt,” sagde hun oprigtigt. Han kiggede igen på hende, stadig med vrede i ansigtet, men han tog et skridt ud af døråbningen for at lade hende komme forbi.

Rose fulgte efter ham, lukkede og låste døren. Da hun kiggede op, så hun, at han stadig stirrede på hende med ansigtet fuld af modstridende følelser.

”Hør lige, jeg er ked af, hvis jeg har skaffet dig problemer.”

”Nej, du er ej,” sagde han. Hun kiggede nøje på ham, ikke sikker på, om han stadig lavede sjov.

”Jo, jeg er!” protesterede hun.

Han viftede med hånden. ”Rose, du driver mig til vanvid, men du ved, at jeg ikke kan være vred på dig længe.” Han smilede en smule trist. ”Bare lad være med at rode op i ting, du ikke kan kontrollere.”

Hun betragtede hans ryg, mens han gik, rød i hovedet og med en prikkende, sart følelse i huden efter panikken.

Tilbage i baren så hun Mia pille ved den tørre hud omkring sine fingernegle.

”Du er sørme god til at holde udkig,” sagde hun.

”Hvad? Han er ikke tilbage endnu. Jeg har holdt øje med døren.”

”Ja, men Frank afslørede mig.”

Mia trak på skuldrene. ”Fandt du noget?”

Rose gned sine arme. Hun havde stadig gåsehud. Hun kiggede sig omkring for at sikre sig, at ingen lyttede, før hun tog et skridt frem og begyndte at hviske.

Senere, da de sidste af stamgæsterne endelig var gået, rensede Mia bardisken, og lugten sved i Roses næsebor, mens hun fejede gulvet.

Det var utroligt, hvor beskidt der blev hver evig eneste dag. Tykt, gråt lag af støv, skidt og masser af løse hårstrå. Nogle af betjentene måtte være ved at blive skaldede med alarmerende hastighed. Ved lukketid var der altid en flok af mølkadavere nær døren, tiltrukket af neonlysene eller skrabet af et par fodsåler. Nogle af dem flagrede stadig let, når hun fejede dem op. Normalt stirrede Rose på dem og debatterede uophørligt med sig selv, om de måske ville overleve, hvis hun fejede dem op og satte dem udenfor. Det virkede forfærdeligt at behandle noget levende på samme måde, som man behandlede et støvfnug eller noget affald. Men i aften summede hendes hjerne løs. Hun var for distraheret til at føle sig trist over møllenes nyttesløse krampetrækninger. Rob var ude på noget, men hun anede ikke hvad, eller hvordan hun skulle finde ud af det. Og Will. Måske var der en chance for, at hendes artikel slet ikke havde været overdrevet. Måske var dukkernes bagmand virkelig en med en usund interesse for børn. Og så snart hun var færdig her, skulle hun hjem og skrive om det. Tanken gjorde hende ubehageligt til mode.

Hoveddøren gik op, og Will kom ind med natteluftens lige i hælene. Hun kunne mærke sit indre gøre oprør, da han kiggede på hende, som var han en skikkelse fra en drøm. Han smilede til hende.

”Beklager,” sagde han og gjorde et halvt hop hen over det lille bjerg af skidt, hun havde lavet ved døren.

Hun og Mia betragtede ham gå ind på sit værelse igen.

Rose sagde ingenting, mens Mia kørte hende hjem. Der var for meget at bekymre sig om; hun kunne knap nok holde styr på sine tanker. Mia holdt ind uden for Roses hus og slukkede motoren.

”Okay,” sagde hun, ”spyt ud.”

”Hvad?”

”Du opfører dig mærkeligt. Er det bare Will, du er bekymret over, eller er der mere?”

Hun havde ret. Rose sank en klump, ikke sikker på om hun havde lyst til at snakke om det. Hun håbede desperat, at Rob var ude på noget lusket, at han havde en affære med en anden kvinde eller pjækkede fra arbejde. Så ville hendes mor måske blive skilt fra ham, og det var, hvad Rose ønskede mere end noget andet. Men nu hvor hun kiggede på sit hus, de mørke værelser hvor hendes familie sov, vidste hun ikke, hvad hun skulle tænke. Rob var hendes søskendes far. Uanset hvor meget hun hadede ham, så var han altid god ved dem, og hun vidste, at de elskede ham. Det ville hun ikke spolere for dem.

”Det har sikkert ikke noget med noget at gøre,” sagde hun, ”men syntes du ikke, det var mærkeligt, hvad mr. Hane sagde om min stedfar?”

”Jeg spekulerede også over, hvornår du ville spørge om det. Jeg har også tænkt på det.”

”Det virkede som en smutter. Som om han virkelig havde set Rob i går aftes. Jeg gik ned på pubben i dag og spurgte, og fyren blev helt underlig.” Rose kiggede på hende.

”Og hvad så? Tror du, at det er ham, som har lagt dukkerne? Løjet om at være udenbys for at have et alibi?”

Det var ikke, hvad hun gerne havde villet høre fra Mia. Tanken om at Rob havde noget med dukkerne at gøre, var for mærkelig, for potentielt afskyvækkende, til overhovedet at overveje.

”Det er ikke muligt. Hvorfor skulle han give en til Laura?” ræsonnerede Rose. ”Hun er hans egen datter.”

”Måske fordi han tror, det ville aflede mistanken endnu mere fra ham.”

”Det er sygt, det her,” sagde Rose.

Journalists egen far spreder rædsel i byen. Det var en god over-

skrift, helt sikkert. Men hvis Rob virkelig var involveret, havde Rose ikke lyst til at tænke på konsekvenserne. Afskyen lurede allerede bagerst i halsen. Den samme følelse hun fik, når hun så nogen brække sig.

”Der er da en nem måde at finde ud af, om han var på arbejde eller ej.”

”Hvordan?”

Mia fandt sin telefon frem. ”Det er Hudson’s, han arbejder for, ikke? Og de har døgnvagt?”

”Jo. Hvorfor?”

”Skulle du ikke forestille at være journalisten her?”

Rose kiggede på Mia, som storsmilede med dansende øjne.

”Hejsa. Hvordan går det?” sagde Mia ind i telefonen med venligheden skruet op til sukkersød.

”Åh, dejligt at høre, darling. Altså, jeg vil ikke forstyrre. Jeg har et hurtigt spørgsmål til dig – har du et øjeblik?”

Rose kunne ikke høre, hvad personen i den anden ende sagde, kun de dybe toner af en mandsstemme.

”Fantastisk. Nå, men en af dine chauffører kom med et læs for nogle dage siden, og jeg opdagede lige, at den tossede mand glemte sin hat. Han hed Rob, tror jeg. Rob James?”

Hun blev stille og lyttede. Rose kunne ikke fatte, at hun ikke selv havde tænkt på det her.

”Okay ... Nej, det er okay. Tak, darling. Så farveller.”

Mia lagde på og kiggede på telefonen i sin hånd.

”Nå?” spurgte Rose.

”Han sagde, at Rob blev fyret for seks måneder siden.”

PORCELÆNSRÆDSLEN INTENSIVERER, FLERE DUKKER FUNDET

Af Rose Blakey

Mysteriet om porcelænsdukkerne sætter fortsat den lille by Colmstock på den anden ende. Det er nu blevet bekræftet, at fire familier har modtaget disse afskyvækkende dukker, som alle er næsten identiske med deres egne små englebørn.

Mr. og mrs. Hane talte med denne journalist fra deres idylliske forstadshjem om den rædsel, de har oplevet i løbet af denne bizarre sag. ”Vi syntes, det var mærkeligt,” udtalte mrs. Hane med armen om sin skræmte seksårige datter, som for at skærme hende fra den værste menneskelige ondskab. ”Det her er vores børn!” tilføjede hendes mand.

Familien Hane gør måske ret i at bekymre sig. En insiderkilde har afsløret mulige forbindelser til børnemisbrugere i området. Indtil videre har politiet ikke haft held til at pågribe gerningsmanden. Den samme kilde afslørede, at de endnu ikke har fundet nogen håndgribelige spor.

For familien Hane, som i dette øjeblik gennemlever hver en forælders mareridt, vil deres barn ikke være i sikkerhed, indtil denne afskyelige gerningsmand bliver arresteret. Som den rædselsslagne mor mrs. Hane udtalte: ”Det er nok til at give en kvalme!”

13

Rose gned sine øjne.

”Gør de stadig ondt?” spurgte Mia.

”Jah.”

Hendes øjne var rødbrandede og sved efter at have stirret for længe på computerskærmen. Hun havde fundet historien umulig at skrive. Alt hvad hun kunne tænke på var Rob, og alt hvad hun skrev, gjorde hende endnu mere kvalm. Hun vidste, at artiklen ikke behøvede være lang, men alligevel havde det føltes næsten umuligt at strække historien mere. Og så havde hun heller ikke haft lyst til at fokusere på vinklen med politiets inkompetence ligesom før. Det virkede ikke retfærdigt.

”Hvad hvis de ikke vil trykke den?”

”Det vil de. Her.” Mia rakte hende posen med sure ormevingummier.

”De er så klamme,” sagde Rose, mens hun stak to i munden og gøs ved smagen af den koncentrerede surhed bagerst på tungen.

”Jah,” sagde Mia og brugte tåen til at springe videre til den næste sang.

De sad i Mias bil med sæderne så langt tilbage som muligt og lyttede til en af Mias yndlings-cd'er.

”Det var sådan noget lort – jeg ved allerede, at de ikke vil have den. Der var bare ikke noget nyt at sige.”

”Men intet nyt er også lidt godt nyt, ikke? Det betyder, at der ikke er flere familier, der har fået en.”

”Tjo.”

Mia sank sammen mod nakkestøtten og lagde igen benene over kors på instrumentbrættet. ”Tror du virkelig, at Will er involveret? Bamsen var sikkert til hans niece eller sådan noget. Han sagde jo, at han havde familie her.”

”Måske.”

Hun vidste, at Mia ikke var lige så overbevist som hende om, at Will var ude på noget. Det var en svær følelse at forklare, men hun ville stole på den. Det her var noget, hun godt kunne regne ud. Rob kunne på den anden side have gang i hvad som helst i dette øjeblik.

Rose suttede på sin underlæbe og smagte de ru, sure sukkerkorn. De stirrede ud ad forruden. Bilen holdt parkeret over for Eamons. De havde ventet der nogle timer på, at Will skulle komme, med planer om at følge efter ham. Indtil videre var han ikke dukket op. Rose forestillede sig, at han lå på sin seng og sikkert læste i sin bog. Med armene over hovedet pustede hun langsomt ud. De ville nok komme til at sidde her et godt stykke tid.

”Vi kunne bare spørge mr. Hane, hvad der foregår med Rob?” sagde Mia. ”Måske er der en uskyldig forklaring.”

”Jeg har allerede forsøgt at få det ud af ham, hvis du skulle have glemt det. Han vil ikke fortælle os noget.”

De sad i tavshed endnu et par minutter.

”Jeg tror, din bil trænger til at blive vasket,” sagde Rose endelig. Forruden var sat til af støv og skidt. Maste insekter klæbede til siden, hvor vinduesviskerne ikke kunne nå.

”Det ved jeg.”

En lilla rosenkrans af plastic hang fra bakspejlet. Rose betragtede Mia daske til korset med tåen, så den svingede frem og tilbage. Bilen var Mias domæne. Det var der, Mia virkede til at være bedst tilpas. Hun havde tamponer i handskerummet, knækkede cd-etui'er spredt ud over det tæppebelagte gulv og et polaroidfoto af de to tapet fast til solskærmen.

Solen begyndte at gå ned. Will gik ingen vegne.

”Jeg er sikker på, at hvis du fortalte mr. Hane, hvor bekymret du er ...”

”Han vil ikke sige noget, Mia,” vrissede Rose. Dernæst: ”Undskyld.”

Sandheden var, at hun virkelig var bekymret, uanset hvor mange gange hun sagde til sig selv, at der ikke var nogen grund til at tro, at de to ting hang sammen. At bare fordi Rob var blevet fyret, havde han ikke nødvendigvis noget at gøre med dukkerne. Men den kvalme følelse bagerst i halsen voksede sig alligevel større.

Mia drejede nøglen i tændingen. ”Det her er åndssvagt. Hvis vi skal overvåge nogen, burde det være familien Hane.”

”Det er vel forsøget værd,” sagde Rose. Det virkede usandsynligt, at Rob bare skulle dukke op ved familien Hanes hus, men hun kunne ikke komme på en bedre ide.

Da de næsten var nået hen til deres gade, opfangede Rose noget ud af øjenkrogen. Et orange glimt.

”Pis,” sagde hun.

”Hvad?”

”Vend om.”

”Hvorfor?”

”Bare gør det!”

Mia drejede op ad en indkørsel og vendte bilen, så dens led knagede arrigt.

”Kør til venstre. Jeg så lige familien Hanes bil køre ned ad den vej.”

”Følger vi efter dem?” sagde Mia, mens hun susede tilbage ned ad gaden og drejede om hjørnet.

”Ja, da!” Rose lo; de skulle sikkert bare ud at handle.

Mia indhentede bilen, da den stoppede i krydset. Gennem bagruden kunne de se mr. Hanes baghoved.

”Han er alene.”

”Det her er spændende!” sagde Mia.

”Ja. Er det trist? Vi er unge. Vi burde have mere spænding i vores liv end det her!”

Mia trak på skuldrene, skruede lidt op for musikken og fulgte efter hans røde baglygter. Rose var glad. Hun havde stadig kvalme, og hun ville ikke tale mere om det. Rob var blevet fyret. Han skjulte det for hendes mor og lod hende arbejde på den fabrik, mens guderne måtte vide, hvad han lavede. I bedste fald havde han slet ingenting at gøre med dukkerne. Men selv hvis det var tilfældet, hvordan skulle de så overleve kun med hendes mors løn? Gadelamperne glimtede forbi, og den anden mulighed tvang sig vej ind i hendes hoved igen. Den, som hun og Mia havde undgået at snakke om. Hvad hvis dukkerne betød, hvad hun havde sagt i artiklen? Hvis det var sandt, så havde Rob måske gjort noget mod hendes søskende. Gjort noget mod Laura, i hendes hus. Bare tanken om det var ubærlig.

”Hvor i alverden er han på vej hen?” sagde Mia hen over musikken.

”Ved det ikke.”

”Nej, helt alvorligt.” Mia skruede ned for anlægget. ”Han kører ud af byen.”

Rose kiggede sig mere opmærksomt omkring. Han var på vej ud af Colmstock.

”Måske burde vi stoppe,” sagde Mia.

”Men er du ikke nysgerrig? Det er mr. Hane. Så slemt kan det ikke være.”

”Man ved aldrig. Hvad hvis han er en af de der familiefar-seriemordere, som man altid hører om? Jeg kører lidt længere væk.”

”Okay, men du må ikke miste ham.”

Mia satte farten ned og lod mr. Hane få et solidt forspring. Efter at have kørt i fem minutter mere, var der ikke flere gadelamper, så selv på lang afstand kunne de se hans røde bremselygter og hans forlygter, der svingede til venstre.

”Fuck,” sagde Rose. ”Jeg ved, hvor han er på vej hen. Sluk forlygterne.”

”Hvorfor?” sagde Mia. ”Jeg rammer bare en kænguru.”

”Han drejer til venstre. Det eneste dernede er Auster’s.”

Mia slukkede forlygterne og holdt ind i grusrabatten. De vidste begge, at dette var skidt. Auster Automotive Factory havde været lukket i næsten ti år. Ingen havde en legitim årsag til at tage derhen om natten.

”Jeg vil virkelig gerne vide, hvad han laver.” Rose var bange for, at Mia ville stikke halen mellem benene. Hun kunne ikke bare lade det ligge; hun var nødt til at finde sandheden.

”Det vil jeg også,” sagde Mia. De smilede nervøst til hinanden.

”Okay,” sagde Rose og hviskede nu, ”hvad med om vi kører op til hjørnet med lygterne slukket og så går bagom.”

Mia startede motoren og begyndte at køre. ”Det er sikkert noget uskyldigt.”

Rose lod hende blive i troen.

De talte ikke, mens Mia langsomt førte bilen videre op ad vejen. Mørket var uigennemtrængeligt. Uden forlygter var det som at glide gennem et tomrum. Hun kunne ikke se Mias ansigt. Hun kunne knap nok se sine egne hænder. Der foregik noget slemt;

Rose kunne mærke det snurre i kroppen. Hun havde en desperat trang til at bede Mia om at vende om, men i stedet lagde hun bestemt armene over kors for at forhindre dem i at skælve i den sorte varme.

Da de nåede hjørnet, kørte Mia langsomt ud på gruset. Rose krympede sig stadig ved dækkenes knasende lyd. Forsigtigt steg de ud af bilen. Rose følte sig svag i knæene. Hun kiggede på Mia hen over bilens tag, men hun kunne ikke se hendes øjne, kun profilen af hendes ansigt, skyggen af hendes hår. Hun havde ikke brug for at se hende. Hun kunne mærke frygten emme fra Mia i bølger. De smækkede ikke dørene, i tilfælde af at det kunne høres. Himlen var enorm og sort overalt omkring dem. Foran dem tårnede stålfabrikken sig op, grå sten mod sort. De forsøgte at træde så forsigtigt som muligt, mens de nærmede sig. Mias hånd famlede efter hendes, og hun holdt stramt om den. Den var varm og klam.

”Lad os gå ind fra siden,” hviskede Rose. Hendes stemme lød højlydt i den perfekte stilhed. ”Der er mere læ.”

De dukkede sig og halvvejs løb op langs siden af bygningen. Dernæst krøb de utroligt langsomt hen mod hovedindgangen. Fabrikkens ydermur var stadig varm efter dagens sol. Rose kunne mærke varmen emme fra den, mens hun listede sig frem langs muren. Noget kradsede hendes arm, og hun var lige ved at skriges op, da hun snurrede rundt. Det var Mias anden hånd, hendes fingernegle pressede sig let ind i Roses hud. Der kom lys et sted fra; hun kunne se det i Mias øjne nu. De var skinnende og mørke.

”Se,” mimede hun, og Rose mærkede ordet, der var varmt mod hendes kind.

Til venstre for dem holdt den orange bil. Rose tog en brat indånding. Mr. Hane sad derinde. Fuck. Det var der, lyset kom fra, den svage sfære inde i hans bil.

Der var intet mellem ham og dem. Trods mørket havde han måske allerede set deres bevægelser.

Klikket, da hans dør gik op, gav ekko hen over pladsen. Rose pressede læberne sammen for at forhindre nogen lyde i at slippe ud. Mr. Hane tog et skridt frem, og hans kondisko skrabede mod gruset. Hun kunne mærke hele Mias krop skælve ved siden af. Han smækkede døren i bag sig og marcherede forbi dem, så nær at de kunne lugte hans aftershave. Hvis han vendte hovedet bare nogle centimeter, ville han få øje på dem.

Det knirkede, da han åbnede den tunge fabriksport, og susede, da den lukkede sig bag ham. Gudskelov havde han ikke set dem. De kiggede på hinanden. Rose var bange for, at hun skulle kaste op.

”Hey, mate, har du det hele?” lød mr. Hanes stemme i stilheden inde i bygningen.

De hørte et rumlende svar.

”Så, hvad er det? 20 kilo? Ikke dårligt!”

Rose klemte Mias hånd endnu mere. De vidste begge, præcis hvad det betød.

Der var et vindue omkring en meter fra Rose; bleggråt lys sivede ud af det.

Hun trådte frem, men Mia ville ikke give slip på hendes hånd. Hun vendte sig om for at sende hende et blik og rystede så hendes hånd af. *Colmstock narkoimport afsløret*. Den overskrift var for god til at forspilde. Hun krøb frem med knæene oppe omkring ørerne og gjorde sit bedste for ikke at lave en lyd.

”Og der var ingen problemer?” Mr. Hanes stemme.

Vinduet var nu lige over Roses hoved. Pinefuldt langsomt rettede hun sig op. Gennem vinduet så hun mr. Hanes skaldede hoved og en lastvogn læsset med plæneklippere. Døren til traileren stod åben og afslørede stakkevis af flyttekasser. Og hun så sin stedfar.

Han sad bag i vognen og svingede med benene på samme måde som Laura.

”Vis mig det,” sagde en anden stemme. Velkendt. Snerrende.

Hun strakte hals, ledte efter kilden. Der. Lænet mod væggen lige under hende var Jonesys hoved.

”Okay, ro på, ikke?” Rob gik ind i vognen og trak panelet af den nærmeste plæneklipper. Jonesy trådte frem for at tage et kig.

Mr. Hane vendte sig mod et stykke presenning, og Rose fór i skjul igen.

”Væk!” hvæsede hun til Mia.

De listede tilbage langs væggen, hvorefter de sprang op og spurtede op mod Mias bil.

14

Rose sad foran sin computer med ventilatoren kørende for fuld kraft og Laura klemte inde mellem sine knæ. Hun flettede langsomt den lille piges hår. Computerskærmen kastede varme ud mod hendes ansigt, men blæseren fik hendes sved til at føles kold.

Rose skiftede mellem at ordne Lauras hår og opdatere sin e-mail.

”Ikke for stramt, Posey,” sagde Laura.

Hun løsnede let sit greb om Lauras hår og forsøgte at ignorere lyden af Scott og Sophie, der skændtes i værelset inde ved siden af. Hun havde allerede råbt til dem, at de skulle stoppe, tre gange denne morgen, og nu begyndte de så småt at larme igen. På sin vis kunne hun ikke bebrejde dem det. Deres værelse var lillebitte, knap nok stort nok til ét barn og da slet ikke to. Det var en af grundene til, at hendes mor ville have hende til at flytte. Rose opdaterede sin e-mail igen. Ingenting.

”Jeg tilgiver dig,” sagde Laura lavmælt.

”For hvad?”

”For at du fik min dukke arresteret.”

Rose kunne ikke lade være med at smile.

”Tak,” sagde hun.

”Hvornår må jeg få hende tilbage? Hun har ikke gjort noget galt.”

”Det ved jeg godt,” sagde Rose og ignorerede bevidst spørgsmålet. Laura ville aldrig få den afskyelige tingest tilbage.

”Hvorfor tog politimanden hende så?” spurgte Laura.

Rose vidste ikke, hvordan hun skulle svare. Laura var stadig så lille, hendes skuldre så ubegribeligt smalle. Hun vred endnu en portion hår ind i fletningen. Hun ville sørge for, at den så perfekt ud.

”Han troede, at en slem mand gav dig den,” sagde Rose til sidst.

”Hvorfor er han slem?”

”En slem fyr ligesom i fjernsynet.” Hun ville gerne forklare det på en måde, som Laura kunne forstå.

”Var det en slem fyr?”

Rose holdt op med at flette med fire lokker hår knuget mellem fingrene. Endnu en gang tænkte hun på Will. Hvordan han havde presset hende til at fortælle, hvad politiet vidste.

”Posey? Var det en slem fyr?”

”Det ved jeg ikke,” sagde hun langsomt.

”Men hvornår kan jeg få hende igen?” spurgte Laura og drejede hovedet. En af hårlokkerne faldt ud af Roses greb.

”Forsigtig.”

Rose samlede lokken igen og fortsatte tænksomt med at flette. Hun havde ligget vågen efter det, hun havde set i nat. Hvis hun skrev en artikel om det, ville *The Star* med garanti trykke den. Måske kunne hun endda forsøge sig hos *Sage Review*. Men hvis Rob kom i fængsel, ville hendes mor skulle forsørge børnene alene. Laura gik allerede i genbrugstøj.

Mia ville gerne kontakte politiet, men havde ladet Rose tage den endelige beslutning. Åbenlyst nok havde hun heller ikke lyst til at være den, som ødelagde Roses familie.

Roses mobil ringede, og hun sprang i vejret. Så svarede hun den og holdt den fast mellem skulderen og øret. Det var Mia.

”Hey,” sagde hun. ”Hvordan har du sovet?”

”Skidt. Mr. Hane, narkobaron? Det fatter jeg stadig ikke.”

De grinede begge. Frygten fra i går havde mistet en del af sin intensitet.

”Gør det mrs. Hane til mafiakone?” spurgte Rose.

”Ja, mon ikke. Tror du nogensinde, hun har skudt nogen i knæskallen?”

”Åh, gud. Stop det!”

Mia lo. ”Har du hørt noget om den nye artikel endnu?”

Rose opdaterede sin e-mail igen. ”Ikke endnu.”

”Okay, så hør lige her.” Mias tonefald antydede, at hun havde tænkt sig at sige noget, som Rose ikke ville høre. ”Jeg ved, du ikke kan lide Frank.”

”Det kan jeg ikke.”

”Det ved jeg,” fortsatte hun, ”men jeg kan ret godt lide Baz.”

Rose greb rigtigt om mobilen og knugede så tre portioner af Lauras hår mellem den anden hånds fingre. ”Jeg ved, det er det rigtige at fortælle dem det.” Hun var alvorlig nu. ”Og jeg vil ikke have, at du skal være nødt til at lyve ...”

”Åh, nej, det var ikke det, jeg mente,” afbrød Mia. ”Det er stadig din beslutning. Det er bare ...”

Rose havde allerede på fornemmelsen, at hun vidste, hvad der ville komme.

”Jeg vil virkelig gerne på date med Baz.”

”Lad nu være, Mia!”

”Jeg har flirtet måsen i laser, og han bemærker ingenting.”

”Det er, fordi han er dum som en dør.”

Det svarede Mia ikke på. ”Frank nævnte det med dobbeltdaten igen, og jeg vil virkelig gerne.”

”Aldrig! Jeg vil ikke give Frank gode ideer.”

”Hvorfor kan du ikke bare give ham en chance? Det er bare det, han vil have.”

”Desuden tvivler jeg på, at han har lyst længere. Han er sikkert stadig vred på mig.”

Mia fnøs. ”Jeg vil tro, du stadig har en chance.”

”Det ville blive mærkeligt.”

”Kom nu! Jeg gav næsten mit liv for dig i nat.”

”Det ved jeg. Jeg har ar på armen efter dine negle.”

”Please! Pleasey, weasy, weasy ...”

Rose kunne knap nok høre, hvad Mia sagde. Sophies og Scotts skænderi havde nået en utålelig volumen. Hendes hoved begyndte at dunke.

”Fint. Jeg tænker over det! Okay?”

”Tænker over hvad?” spurgte Laura nede mellem hendes knæ.

”Verdens bedste ven!” hvinede Mia i telefonen.

”Det ved jeg,” knurrede Rose; hun var allerede ved at fortryde det. Så rakte hun hånden frem og opdaterede sin e-mail. En ny dukkede op. Fra *The Star*.

”Jeg må løbe,” sagde hun, lagde på og var lige ved at tabe mobilen i sin hast efter at åbne e-mailen. I tre pinefulde sekunder ventede hun på, at den skulle load.

”Moooooaaar!” skreg Scott.

”Moooooaaaaar!” hylede Sophie.

Roses ansigt forandrede sig, mens hun læste de første par linjer.

”Ikke makaber nok,” læste hun højt.

”Hvad betyder det?” spurgte Laura.

”Det betyder, at de sagde nej,” sagde hun, ikke sikker på om hun havde lyst til at græde eller slå noget. Hun vidste bare, at smerten i hendes mave var lige så virkelig, som hvis nogen havde skåret i

hende. ”De synes, jeg bare gentager, hvad jeg allerede har skrevet.”

”Hvem?”

The Star var bare en tabloidavis. Hvis hun ikke engang kunne få en artikel nummer to trykt der, hvad var hendes chancer så for at blive en rigtig journalist? Hun burde bare give op.

Det bankede på Roses åbne dør. Det var hendes mor. Tvillingerne måtte have vækket hende. Hun så hinsides træt ud, og Rose vidste allerede, hvad hun ville sige.

”Rob kommer tilbage i morgen.”

Rose lagde hænderne over Lauras ører. ”Mor. Jeg tror, Rob har gang i noget, du ikke kender til ... Noget ulovligt.”

Hun ventede på sin mors chok. Hun hadede at indrømme det, men dette kunne potentielt komme hende til gavn. Hendes mor ville sparke Rob ud, og hun kunne blive her og rydde op efter ham. Hun ville fortælle ham, at hun ikke ville sladre til politiet, hvis bare han blev ved med at betale gavmilde børnepenge.

Hendes mors mund strammedes let, men derudover ændrede hendes ansigt sig ikke. ”Du har ikke pakket.”

Rose stirrede vantro på hende, og hendes hænder faldt ned fra Lauras ører.

”Rose!” Hendes mor var nu synligt vred. ”Du har haft flere måneder til at få styr på det her. Har du ikke fundet et sted?”

”Hørte du ikke, hvad jeg lige sagde?”

Hendes mor kiggede bare på hende, så ned på Laura, hvorefter hun gik ned ad gangen igen. Rose greb forsigtigt Lauras hånd og placerede den i hendes nakke for at holde fletningen på plads.

”Jeg skal lige snakke med mor et øjeblik,” sagde hun. ”Lad være med at bevæge dig, ellers falder den ud, okay?”

Laura nikkede alvorsfuldt. Rose rejste sig og fulgte efter sin mor.

Hun var gået ind på sit værelse igen, der lå ved siden af Roses. Hun skubbede døren op. Hendes mor sad på sengen med hovedet bøjet. Rose satte sig ned ved siden af hende.

”Han blev fyret for seks måneder siden,” sagde Rose dæmpet.

”Han kører narko ind i byen.”

”Det passer ikke,” sagde hendes mor uden at se på hende.

”Jo, det gør.”

Hendes mor kiggede op på hende. Rose havde ikke haft et nært forhold til sin mor i lang tid. De fleste af deres samtaler blev ført gennem vægge eller i forskellige rum nu om dage. Hun så gammel ud.

”Jeg elsker Rob, Rose,” sagde hun. ”Han er manden i huset nu, og det er vi nødt til at respektere alle sammen.”

”Hører du ikke på mig?”

”Posey!” hørte de Laura kalde fra værelset ved siden af. ”Kommer du snart?”

Hendes mor kiggede væk igen. ”Vi havde en aftale, Rose. Du ville være væk, når han kom hjem fra arbejde. Lad være med at sætte mig midt i det her. Du er voksen nu, og du er nødt til at tage dig sammen.”

Rose rejste sig. Hun var stum af vrede.

Tilbage i sit eget værelse genoptog hun Lauras fletning. Hun hørte sin mor sukke. Væggene var papirtynde. Det havde hun fundet ud af, dengang Rob og hendes mor begyndte at date. Hver nat havde hun været nødt til at sove med hovedtelefoner på, så hun ikke skulle høre på sin mors falske klynken, Robs stønnen, den klaske lyd af kød mod kød. Hun troede, at det var det værste, hun kunne overhøre fra det værelse. Det var det ikke.

Det var flere år siden nu. Hun havde sovet længe en morgen. Hendes vagt på Eamons havde været travl, så hun havde sovet længere end sædvanligt. Hendes mor måtte have troet, at hun var ude.

Deres lavmælte samtale sivede ind i hendes drøm. Så hørte hun sit navn.

”Og han var Roses far?”

Hun havde spidset ører.

”Jah.”

”Fortalte du ham det nogensinde?”

”Om Rose?”

”Mmm.”

Hun havde holdt vejret.

”Ja, det gjorde jeg. Lige da jeg fandt ud af, jeg var gravid.”

”Og?”

”Han gav mig 200 dollars til at skaffe mig af med det.”

Rose pustede ud, det snurrede for hende.

”Men du gjorde det ikke.”

”Nej.”

”Du var så ung. Hvorfor ikke?”

Lyden af en af dem, der bevægede sig, rullede om på siden.

”200 er ikke nok til en abort.”

De havde leet, og Rose havde haft lyst til at dø.

”Rose! Stop det!” skreg Laura mellem hendes knæ. ”Du hiver for hårdt.”

”Undskyld,” sagde hun.

15

”Pluto, den mørke ridder, har bevæget sig ind i din zone og medbringer en mystisk lykke.”

”Hvad fanden betyder det?”

”Ved det ikke,” sagde Rose, mens hun studerede astrologisektionen i *The Star*. ”Men ’lykke’ lyder godt nok.”

Eamons var rolig den aften, og ikke fordi de sædvanlige gæster ikke var til stede. Betjentene sad der godt nok, men for en gangs skyld snakkede de lavmælt med hovederne stukket sammen. Smerthen over afslaget havde lagt sig til rette i Roses mave nu. Følelsen af skuffelse havde været en permanent del af Roses psyke så længe nu, at hun var blevet vant til den. Det korte pusterum fra fornemmelsen af håbløshed havde været som en drøm – mere henrivende, end hun havde forestillet sig.

Hun havde brug for at få den følelse igen. Hun måtte vide, hvad betjentene snakkede om.

”Ved du, hvad der er sket?” spurgte hun Mia.

”Niks. Du burde gå hen og finde ud af det.”

Rose forsøgte at gå ganske stille hen til det lange bord. Men så snart hun var inden for hørevidde, holdt de brat op med at snakke. Hun samlede de tomme glas sammen og kastede et blik på det, de kiggede på. Hastigt lukkede Frank en folder, men i et splitsekund så

Rose, hvad der var deri – et fotografi af en lille, blond pige og en identisk blond dukke.

”I skal ikke stoppe for min skyld.”

”Vi er jo nødt til at lægge låg på i dit selskab nu,” sagde Frank med et smil. Hun løftede et øjenbryn og bar stakken af tomme ølglas tilbage til baren. Da hun nåede derhen, stirrede Mia op på fotografiet af familien Eamon.

”Hvad handlede det så om?” spurgte hun, stadig med blikket rettet mod billedet.

”Flere dukker.”

”Seriøst?”

”Jah.”

Rose begyndte at sætte glassene ind i opvaskemaskinen, mens Mia fortsat stirrede på billedet.

”Mr. Eamon var ret lækker.”

”Myrdede han ikke sin kone?”

”Måske. Du ved, jeg læste det her på nettet om hjem søgte steder. Der stod, at vægge og rum husker ting. Ikke bare hvad der er sket i fortiden, men i fremtiden. De holder på traumet – det er, som om væggene eksisterer uden for tiden. De bærer på spøgelserne af alle de traumer, der har fundet sted og vil finde sted.”

Rose gjorde sit bedste for at se interesseret ud. Hun ønskede, at Mia ville stole lidt mere på sig selv. Hun manglede altid selvtillid og satte alle andres behov og meninger over sine egne, og det hadede Rose. Men Mia kendte hende for godt.

”Du synes, det er åndssvagt.”

”Nej, nej. Det er bare ...” Hvordan kunne hun formulere det? ”Jeg tænker nok altid bare i praktiske baner. Hvis du er interesseret i tarotkort, så er det fint nok. Det kan du tjene nogle penge på. Men alt det her hokus pokus ... Jeg mener, hvad er pointen? Hvor skal det føre dig hen?”

”Ingen steder, vel. Jeg synes bare, det er interessant.”

Rose følte sig allerede skyldig. ”Du har ret. Det er interessant.”

”Nej, du har ret.”

Rose ville ønske, hun ikke havde sagt noget.

”Servering,” kaldte Jean, og Mia gik om for at hente de sorte steaks, som en eller anden idiot havde været sulten eller dum nok til at bestille.

Hun betragtede Mia bære dem hen til et bord og lagde mærke til den anspændte, defensive måde, Mia gik på, når hun følte sig såret. Rose kunne ikke lade være med at føle sig en lille smule rasende. Mia var alt for følsom; det var frustrerende. Hun talte, som om hun ikke kunne finde vej ud af denne by. Som om hun havde fortalt åndssvage spøgelseshistorier om familien Eamon en gang for meget og nu selv troede på dem. Mia havde absolut ingen ambitioner; hun var altid 100 procent klar til at acceptere tingene, som de var, selvom hun vidste, at de ikke burde være sådan. Den stride del af Roses hjerne sagde til hende, at Mia var ret ynkelig.

Men så kom Mia ind i fokus. Hendes Mia. Som var klog og sjov og virkelig, virkelig sød, og pludselig blev hun overvældet af skyldfølelse over at have tænkt sådan nogle grimme ting. Mia var ked af det, og det var Roses skyld, fordi hun havde været så streng.

Der var en måde at gøre det godt igen på, det vidste hun. Dobbeltdaten med Frank og Bazza. Hun kiggede over på Frank, og han løftede et øjenbryn i hendes retning. Han savlede ikke efter hende længere, hvilket var super, men hun vidste, at han stadig havde et godt øje til hende. Mia havde sagt, at hun bare burde give ham en chance. Måske havde hun ret. Det kunne bare være en engangsaftæ. Så ville Mia blive glad, og Frank ville vide, at hun i det mindste havde prøvet. Hun følte altid, at hun kun havde to valg, at slå sig sammen med graverne eller finde arbejde på kyllingefabrikken. Men i virkeligheden var der et tredje, og det var Frank. Det

ville være lig med at give op, men måske var det på tide, at hun gjorde netop det.

Ved lukketid var Frank stadig på Eamons. Han sad på en barstol ved disken og forsøgte ikke engang at skjule sit stirrende blik. Præsten sad ved siden af ham, men de to var holdt op med at snakke for længe siden. Åndsfraværende opdagede han, at hans mund stod let åben, så han lukkede den. Han sippede til sin øl, som han knap nok kunne smage længere, og snurrede så frem og tilbage på stolen. Rose rensede ølhanerne og lagde virkelig kræfter i. De røde lys fik hende kun til at se endnu mere perfekt ud. Hans øjne fulgte hende, slugte hende. Hendes bens kurve, en klynge fregner over hvert knæ. Den lille rynke i hendes undertrøje over ribbenene, hvor hendes bh skubbede op mod kødet derunder. Hendes hår så så blødt ud, som det fejede mod hendes skuldere bare hud. Hendes hud så ren og perfekt mod tatoveringens sorte blæk. Hendes læber var så frodige. Han spekulerede over, hvordan de ville føles rundt om hans pik.

”Du er så køn.” Hans ord lød lidt mærkelige, som om han hørte dem fra en højtaler frem for at sige dem højt. ”Jeg ved ikke, hvorfor du ikke vil lade mig invitere dig ud.”

Var det på grund af vommen, der var begyndt at vokse ud over bæltet? Det var det garanteret. Han burde løbetræne eller sådan noget; hun ville aldrig gå på date med ham, nu hvor han snart så så midaldrende ud. Han bemærkede, at Mia rømmede sig på en mystisk måde og sendte Rose et blik. Han sippede til sin øl igen og spildte lidt ned ad hagen.

”Du ved, kroen er lukket om tirsdagen,” sagde Rose til ham.

”Jeg ved det, jeg ved det. Jeg har ting at gøre, folk at se.” Hun skulle ikke tro, at han var patetisk. Frank havde venner. De fleste af dem var godt nok i styrken, men stadig.

”Du har altså travlt tirsdag aften?”

”Så travlt!”

Hun anede ingenting. Han kunne have en date. Bare fordi hun ikke kunne lide ham, betød det ikke, at ingen andre kunne.

”En skam.”

”Hvad?”

”Forkert svar,” sagde præsten ved siden af ham.

Han kiggede rundt på deres ansigter. Hvorfor føltes det, som om de alle sammen grinede ad ham? Der foregik noget, men han kunne ikke regne ud hvad. Faktisk begyndte det hele at gøre ham en smule svimmel. Han havde en overvældende lyst til at rejse sig fra stolen og sætte sig på gulvet, men så ville han virkelig ligne et fjols. Mia lænede sig mod baren med et kæmpe smil i ansigtet. Hun var også køn.

”Dig, Rosie, mig, Bazza. I kan hente os her klokken otte.”

”Virkelig?”

Frank kiggede på Rose og ventede på, at hun skulle vrisse nej. Men hun smilede bare til ham. Hun ville tage på date med ham. Tirsdag aften skulle han på date med Rose.

”Wuhuu!” Frank løftede sit glas op i luften; en lille smule øl skvulpede ud. Alt så strålende og magisk ud. Rose smilede stadig. Smilede på grund af ham. Måske ville hun lade ham kysse hende. Det her var fantastisk.

Præsten lagde hånden på Franks arm og rystede sine bilnøgler.

”Okay, så er det sengetid, skattebasse.”

”Hvem kalder du skattebasse?”

Mia og Rose så på, mens præsten hjalp Frank ud ad døren. Han blev ved med at vende sig om og smile til dem begge. Da døren smækkede i, kunne de ikke lade være med at grine.

”Du er den bedste.”

”Du skylder mig.”

”Det ved jeg.”

Mia begyndte at løfte barstolene op på disken. Rose gik om for at hente moppen.

”Hey, du behøver ikke tænke på at give mig et lift i aften,” sagde hun, da hun kom tilbage med spanden, der dampede af lugten af rengøringsmiddel. ”Min mor sagde, hun ville hente mig senere.”

”Forsøger hun at råde bod på 25 års ussel opdragelse?”

”Jah, noget i den stil.”

Jean låste kroen, og lyden af slåens klik lød så højt i den stille nat, at det kunne høres fra buskene. Hun gik hen mod sin bil, den eneste, der stod tilbage på kroens parkeringsplads. Hun havde næsten nået førerdøren og havde en bilnøgle klemt fast mellem fingrene, da hun stoppede. Hun havde hørt lyden. En tung bevægelse, en knæk-kende kvist. Hun vendte sig om mod buskadsets skygger, som om hun så en skikkelse der, før hun steg ind i bilen med hurtigere bevægelser end før.

Da Jeans forlygter forsvandt ud i det grumsede mørke, rettede skikkelsen sig op fra sit skjulested. Gadelampen oplyste Roses ansigt, da hun trådte frem mod kroen. Hendes hjerte dunkede stadig. Hvis Jean havde fanget hende, anede hun ikke, hvordan hun skulle have forklaret, at hun gemte sig i buskene som en blotter.

Rose kiggede sig omkring en sidste gang, før hun låste døren til kroen op. Kroen var som et andet hjem, men at være der, når hun ikke burde være der, når der var lukket og mørkt, gav stedet en dyster atmosfære. Hun krydsede hurtigt rummet og mærkede igen sin strube snøre sig sammen.

Hun krøb ned ad korridoren og prøvede på ikke at larme, mens hun sneg sig forbi Wills værelse. Lyset var slukket. Will sov sikkert. Hun havde slet ikke set ham her til aften. Hvis det ikke var for *Forstyr ikke*-skiltet, ville hun have gættet på, at han havde tjekket

ud. Uden varsel gav et højlydt smæld ekko ned ad gangen. Rose gispede med hånden for munden, men det var bare det fotografi, hun havde slået ned med ølankeret, som var faldet af sit søm igen. Hun samlede det ikke op, men gik direkte ind på værelset ved siden af Wills og lukkede døren.

Knælende trak hun en taske ud fra under sengen. Hun havde skjult den der, før hendes vagt begyndte. I den fandt hun sin tandbørste. Mens hun gik ud på det lille tilstødende badeværelse og børstede sine tænder og stirrede på sit eget spejlbillede, forsøgte hun at regne ud, hvordan det var kommet hertil. Forsøgte at lade være med at græde.

Del 3

Man bliver ikke vinder af gerne at ville vinde,
men af at nægte at tabe.
– ukendt

16

Det var en behagelig, rolig morgen, indtil kvinden satte i et skrig. Der havde været stille på vejen bortset fra lyden af fugle, der kvidrede oppe i luften, og den fjerne rumlen af en plæneklipper. Ms. Lucie Hoffman havde åbnet sin hoveddør for at hente den morgens udgave af *The Star*. I stedet opdagede hun en porcelænsdukke sidde oven på avisen på hendes dørtrin og stirre op på hende. Den havde tykt, mørkt hår og blanke, grønne øjne. Det var på det tidspunkt, hun satte i et skrig. Hendes datter, Nadine, løb ud til hende. Hun anede ikke, hvorfor hendes mor skreg, men alligevel begyndte hun at hulke. Lyden var høj, og hendes mor var oprevet, hvilket var mere end grund nok til at græde.

Politiet ankom inden for en time. Nadine fik ikke engang en chance for at lege med dukken. Den blev fotograferet på stedet på dørtrinnet og så løftet op i en plasticbevispose. Ms. Hoffman sad på sofaen med sin datter og aldrende mor og svarede på politiets spørgsmål og tog imod en kop varm te. Hun havde læst Roses artikel. Nu ville hun ønske, at hun ikke havde. Sætninger fra den svømmede rundt og rundt i hendes hoved. Hun prøvede på at lade være med at se på dukken, mens hun besvarede spørgsmålene; den var indpakket i plastic og havde en slående lighed med hendes datter. Hun var lettet, da Frank tog uhyret med sig, da han gik. Hun

betragtede ham gennem vinduet, mens han smed den i bagagerummet på sin bil.

Ms. Hoffman var ikke den eneste, som betragtede Frank. Mia og Rose dukkede sig ned i sæderne i Mias bil, mens de kvalte et grin. Rygterne løb hurtigere end vinden her i Colmstock.

”Du ved, jeg ringede til Lucie, dengang hun kom tilbage,” sagde Rose med kinden presset ned mod knæene, ”men hun ringede aldrig tilbage.”

Mia smilede fra sin akavede stilling. ”Jeg snakkede med hende i kirken engang, men det var den eneste gang, siden hun flyttede hjem. Det her bliver så mærkeligt.”

De tittede hen over instrumentbrættet, da Frank drejede ud fra kantstenen og accelererede væk fra dem.

”Tror du, han så os?”

”Næ.” Rose rettede sig op. ”Kom, lad os gå. Det er om at fange tårerne, mens de er friske.”

De smækkede dørene i og nærmede sig huset. De kendte det begge godt. De havde tilbragt masser af tid der.

Rose bankede på, og næsten med det samme blev døren trukket op.

”Hey.”

”Hey, Lucie,” sagde Rose. ”Længe siden sidst.”

Lucie Hoffman trak på skuldrene. ”Tja. Du vil snakke om dukken, ikke?”

Rose nikkede, og Lucie vendte om og gik ind, lod døren stå åben for dem. Mia tøvede og så lige så kejtet ud, som Rose følte sig.

Rose trådte indenfor, og Mia fulgte efter. Hun gik ind i stuen, satte sig på sofaen og bemærkede, at der stadig lugtede af cigaretter herinde, ligesom der altid havde gjort. Lucie satte sig på en af stolene og lod hovedet synke ned. Rose skævede ned på tæppet og kunne ikke lade være med at lede efter vinpletten. For næsten ti år

siden, dengang det stadig var Lucies mors hus, havde hun ligget midt i stuen her. Med munden åben havde hun forsøgt at synke, lige ved at kvæles af latter, mens Lucie stod over hende og hældte billig papvin ned i munden på hende. Det var spildt ud over det hele.

”Hvorfor er det, at folk altid serverer te for en, når der sker noget slemt?” spurgte Lucie. ”Man kunne sikkert stege et æg på fortovet derude, så varmt er det. Det sidste, jeg har lyst til at drikke, er te.”

Rose trak på skuldrene. ”Ved det ikke.”

”Hvordan går det?” spurgte Mia. ”Ikke godt i dag, ved jeg, men ellers. Hvad har du lavet?”

”Ikke så meget,” sagde Lucie. ”Dig?”

”Øh, ikke noget, tror jeg.” Hun kiggede sig omkring, og Rose kunne se, at hun ville gøre det her akavet. ”Undskyld jeg ikke, du ved, gjorde en større indsats for at tage kontakt, da du kom tilbage.”

Lucie lod til at være ligeglad. ”Jeg gjorde jo heller ikke rigtig nogen indsats. Der var gået for lang tid.”

En akavet stilhed fyldte rummet.

Rose besluttede sig for bare at dykke direkte ned i det: ”Hvordan tackler Nadine det hele her til morgen?”

”Hun er okay. Forstår det ikke rigtig.”

”Du har læst min artikel, ikke?”

Lucie nikkede.

”Så ved du, at jeg forsøger at give en stemme til denne bys befolkning, forhindre politiet i at skjule oplysninger.”

Lucie fnøs. ”Stadig lige så fuld af lort som altid.”

”Det passer!” sagde Rose, men kunne ikke lade være med at smile. Hun havde glemt, hvor godt hun kunne lide Lucies tørre måde at sige tingene, som de var.

”Jah, okay. Fint.”

”Hvordan gik det så med politiet?”

”Fint nok. Jeg tror, de forsøgte at finde en forbindelse mellem pigerne eller sådan noget?”

”Fandt de en?”

”Tror jeg ikke. De sagde det ikke til mig i hvert fald.”

”Så Nadine kender ikke de andre piger?” Det fandt Rose svært at tro på. Byen var så lille, at man altid kendte dem, der var på samme alder.

Lucie trak på skuldrene. ”Nadine er venner med Hanes pige, Lily. De tager hende med i kirke nogle gange, når jeg ikke orker det.”

”Og familien Riley bor lidt længere nede ad gaden. Er hun venner med dem?”

Lucie trak bare på skuldrene. ”Hun hænger ud med deres datter i skolen en gang imellem, og engang elskede hun at lege med Ben i kirken.”

”Hvad med hjemme hos dem?” indskød Mia.

”Nej,” sagde Lucie.

”Hvorfor ikke?”

Hun svarede ikke, men kiggede nøje på Rose. ”Hvorfor spørger du mig ikke om det, du egentlig vil vide, Rose?”

”Hvad er det?”

Lucie kiggede på hende og løftede øjenbrynene en anelse.

”Okay, fint,” sagde Rose. ”Hvorfor kom du tilbage?”

”Rose!” sagde Mia, men Lucie viftede afværgende med hånden. ”Du behøver ikke holde freden længere. Det tror jeg, vi er vokset fra.”

”Ja, men I skulle altid skændes!” vrissede Mia. Rose og Lucie smilede til hinanden. I det øjeblik kunne de virkelig have været 16 år igen.

”Du tror, at det er løsningen på alting at flytte herfra,” begyndte Lucie og kiggede udelukkende på Rose, ”men stol på mig, det er

det ikke. Storbyen kan være et lortested. Jeg havde et arbejde, jeg hadede, og alting føltes bare så nyttesløst. Folk var pisseligeglade med mig. En dag forvred jeg nakken og besvimede på gaden. Folk trådte bare hen over mig. Jeg så den her fyr, som ikke engang kunne lide mig, og så blev jeg gravid.”

”Du sagde altid, at du ikke ville have børn,” afbrød Rose. Det var den ene ting, de altid havde været enige om.

”Nå, ja. Men det fik mig vel til at føle, at mit liv havde et formål igen, at der var en grund til, at jeg eksisterede. Og så flyttede jeg her tilbage. Jeg fortryder det ikke.”

”Det er godt,” sagde Mia. ”Jeg er glad for, at du fandt ud af det.”

Rose sagde ingenting. Det gav ingen mening for hende.

”Det kan godt være, det er flere år siden, vi sidst har været sammen, Rose, men jeg ved, hvad du tænker,” sagde Lucie. ”Sådan er det med dig – du tror altid, du ved bedre end alle andre omkring dig, men det gør du ikke. Hvis du vil være journalist, er du nødt til at begynde at lytte.”

Rose himlede med øjnene. Det sagde Lucie bare, fordi hun havde givet op.

Hun forsøgte at få mere ud af Lucie, men det var nyttesløst. Lucie havde ikke noget interessant at sige. Altså smækkede Rose sin notesbog i og sagde, at de var nødt til at smutte. På vej ud dukkede Nadine op på trappen.

”Farveller!” kaldte hun og vinkede og grinede til dem.

”Farvell!” Mia vinkede igen og kurrede: ”Så sød!” da døren gik i bag dem.

”Sikke et tidsspilde,” sagde Rose.

”Synes du? Jeg synes, det var dejligt at se hende. Det er godt, hun er lykkelig.”

”Tja. Synes du, det var mærkeligt, at hun ikke ville lade sin datter lege ovre hos familien Riley?”

”Ikke rigtig,” sagde Mia. ”Efter alt hvad der er sket, vil hun sikkert bare give dem plads.”

”Måske.”

”Ramte hun et ømt punkt?” sagde Mia og satte sig så ind i bilen og lænede sig ind over passagersædet for at låse døren op.

”Nej,” sagde hun og steg ind. ”Du ved godt, hvor vi nu skal hen, ikke?”

”Åh, gud. Lad være med at sige familien Riley.” Mia startede motoren, og radioen bragede løs. Hun skruede ned for lyden og drejede ud på vejen. ”Det bliver alt for intenst.”

”Præcis. Mr. Riley var så vred på Frank. Han vil med garanti have lyst til at sige nogle ord til citat.”

”Jo, men det vil blive så forfærdeligt. Den stakkels familie har mistet alt, og nu skal de igennem det her lort.”

”Virker næsten, som om nogen forsøger at ramme dem,” sagde Rose og spekulerede allerede grundigt over, hvorfor det kunne være.

”Måske,” sagde Mia og stoppede ved krydset, selvom der ikke var nogen trafik overhovedet, ”eller måske er de bare de mest uheldige i hele verden.”

”Jeg vil vide det.”

Mia sagde ingenting. Men hendes mund var stramt tillukket. Rose vidste, det betød, at hun ikke billigede det.

”Hvad vil du nu?” spurgte Mia og skiftede emne.

”Hen og kigge på lejemål på rådhuset,” sagde hun.

”Hvor lang tid har du fået derhjemme?”

”Mindst en uges tid, tror jeg,” løj hun.

”Skal jeg gå med?” Mia så bekymret ud.

”Nej, det er okay. Jeg har det fint. Vi ses på arbejde.”

Hun sagde farvel til Mia og sprang ud af bilen foran rådhuset. Hvor deprimerende det end var, var hun temmelig sikker på, at hun

ikke ville blive fanget i at sove på kroen, så længe hun var forsigtig om natten og holdt sig væk om dagen. Det havde været en mærkelig oplevelse. I morges var hun vågnet med et sæt uden at vide, hvor fanden hun var. Der var gået hele to sekunder, før det slog hende, at hun kendte værelset. Sprækkerne i natbordet, den ødelagte lampe, ventilatoren, der snurrede langsomt over hendes hoved. Minderne var kommet krybende tilbage til hende. Afslaget, hendes mor, den kommende date med Frank. Sikke noget rod.

Mens hun gik, tjekkede hun sin e-mail. Ingenting. Hun havde ikke fået bid på nogen af de jobs, hun havde søgt i storbyen. Det var ikke rigtig sådan, hun gerne ville gøre det. Hendes drøm havde altid været at flytte ind til byen, når hun fik et journalistjob der, men lige nu ville hun tage alt, hvad hun kunne få, hvis bare det betød, at hun kunne flytte. Når hun kom til storbyen, ville det slet ikke være, som det var for Lucie. Hun behøvede ikke at blive bollet tyk for at have et formål med livet.

Hun var sikker på, at hvis hun bare kunne finde en ny vinkel på dukkerne, så ville *The Star* give hende endnu en chance. Lucie havde ikke givet hende noget at gå efter; interviewet med hende havde været lige så ubrugeligt som det med familien Hane. Hun havde brug for mere. Noget stort. Hvis hun opklarede sagen, hvis det var hende, der afslørede gerningsmanden, så ville det med garanti være nok. De ville sikkert tilbyde hende et job på stedet, hvis hun kunne gøre det. Heldigvis var hun ret sikker på, at hun godt vidste, hvem gerningsmanden var. Will. Der var noget ved ham, noget mærkeligt, som hun ikke kunne sætte fingeren på. Af en eller anden grund følte hun sig altid vred, når hun var sammen med ham. Det måtte der være en grund til. Måske var det hendes journalistiske instinkter, der rejste børster.

Da hun nåede til rådhuset, gik hun direkte op ad trapperne. Hun stoppede ikke engang op for at nyde bygningens aircondition. Alt

det med Rob havde afledt hende fra, hvad hun vidste: at Will var involveret.

Heldigvis var der stadig ikke nogen på arkivet. Der var så stille derinde, at hun kunne høre den svage summen fra udluftningen, også selvom luftcirkulationen ikke var kraftig nok til at blæse lugten af rådne papir ud. Hun klemte sig gennem det smalle mellemrum ved siden af skranken og gik så hen til der, hvor Will havde stået. Der var en hel væg af arkivskabe. Med lukkede øjne forsøgte hun at huske, hvilket af dem han havde stået foran, hvilken skuffe der havde været åben. Det havde været det tredje skab, huskede hun, anden skuffe fra bunden. Hun kunne se ham for sig, hans nedladende udtryk, da han kiggede op på hende. Hun gik direkte derhen og trak skuffen op med et metallisk hvin.

Indeni, ordnet alfabetisk, lå indskrivningsdokumenter for skolen. Rose trak et ark papir ud. På det stod skrevet et barns navn og derunder dets forældres navne og adresse. I skuffen var der mere end 100 ark, hver med informationer om et barn, som var indskrevet i grundskolen. Nu havde hun ham.

Hun marcherede ind ad kroens bagindgang og bankede på Wills dør. Som hun stod der med armene over kors, kunne hun ikke vente med at konfrontere ham. Hendes telefon lå i lommen og optog. Han skulle bare sige noget inkriminerende. Så kunne hun trykke det. Hun ville selvfølgelig også tage det til Frank, men det ville være hende, som fik scoopet.

Ingen svarede. Hun bankede igen. Ingenting. Men hun kunne høre lyden af nogen, der gik rundt ved baren. Han måtte være derinde. På vej mod lyden begyndte hun at blive bange for, at det ikke var den allerbedste ide. At konfrontere nogen om en mulig kriminel handling, særligt den slags hun anklagede ham for, var nok ikke noget, man burde gøre helt alene.

Da hun kiggede om hjørnet, hørte hun noget smælde. Hun sprang tilbage. Der lød endnu en smældende lyd, en høj, metallisk klirren. Den anden gang genkendte hun det.

”Hej,” sagde hun og gik lettet ind i køkkenet.

”Du er tidligt på den,” sagde Jean og smed endnu en håndfuld bestik ind i opvaskemaskinen.

”Er jeg?” spurgte hun og kiggede sig omkring.

Han sad lige der, alene ved et bord og læste i sin bog.

”Så sætter jeg mig vel bare ned, til min vagt begynder,” sagde hun.

Jean fulgte hendes blik til Will og smilede så. ”Det gør du bare.”

Rose gik hen mod Will. Nu hvor Jean var her, behøvede hun ikke være så forsigtig. Hun vendte sig om, før hun nåede derhen, for at tjekke sin telefon. Den optog stadig.

”Hej,” sagde hun og satte sig ned ved hans bord. Han kiggede forbavset op på hende. Han havde sine læsebriller på og drak et glas rødvin.

”Hvor har Jean fundet den?” spurgte hun og pegede på vinen.

”Flasken så godt nok lidt støvet ud,” sagde han og gav sig så til at læse igen. Han ignorerede hende, ignorerede hende helt bevidst.

”Ingen bestiller vin her på stedet,” sagde hun.

Han kiggede ikke engang op.

”Hvor bor din familie så?” spurgte hun og lænede sig frem.

Det fangede hans opmærksomhed. Will foldede hjørnet af siden og lagde bogen ned foran sig. Hun bemærkede, hvor lange hans fingre var. Klaverfingre. Han lænede sig tilbage i stolen og smilede.

”Du stiller mig altid de mærkeligste spørgsmål.”

”Mia sagde, at du var her for at besøge familie, men jeg har ikke set dig sammen med nogen,” pressede hun på.

”Nå, men hvis Mia sagde det, må det være sandt.”

”Er det sandt?”

”At jeg er her for at besøge familie? Ja.”

”Hvorfor opfører du dig så så undvigende?”

”Fordi du ikke skal blande dig i det.”

Det her kom hun ingen vegne med. Hun var nødt til at varme langsomt op, få ham til at slappe af.

”Hvad med om du fortæller mig, hvad du arbejder med? Du ved, hvad *jeg* laver.”

Han rystede vantro på hovedet. ”Hvorfor vil du vide det?”

Hun trak ganske let på den ene skulder og smilede. ”Måske er jeg bare interesseret.”

Flirte. Det burde hun have tænkt på tidligere. Han betragtede hende usikkert.

”Jeg er grafisk designer,” sagde han.

”Virkelig?” Hun havde aldrig mødt nogen med sådan et job.

Han nikkede. ”Ja, virkelig.”

”Gud, hvorfor skal du være så patroniserende!” sagde hun, før hun kunne stoppe sig selv. Men overraskende nok grinede han.

”Jeg patroniserer dig ikke, Rose. Du stiller mig bare dumme spørgsmål.”

”Fint! Her er et spørgsmål. Hvorfor kigger du på små børns skolepapirer?”

Smilet forsvandt fra hans ansigt.

”Det har du ikke nogen rap replik til, hvad?”

”Nej,” sagde han, ”det har jeg ikke. Men jeg ved stadig ikke, hvorfor du er interesseret i, hvad jeg laver.”

”Jeg er ikke interesseret, medmindre du gør folk fortræd.”

”Hvad?” sagde han, oprigtigt lamslået. ”Hvordan gør jeg folk fortræd?”

Hun stirrede på ham, kiggede ham lige ind i øjnene med hjertet

siddende oppe i halsen. Hun sagde: ”Jeg ved præcis, hvad du har gang i. Jeg vil bare have din side af historien.”

Hans øjne veg. Hun havde ham. Han rejste sig og greb vinglas-
set fra bordet. ”Hvis det er sandt,” sagde han, ”så burde du vide, at
det overhovedet ikke rager dig. Du er nødt til at køle ned.”

Han bøjede sig ned, så hans ansigt var tæt på hendes, og i et van-
vittigt øjeblik troede hun, at han ville kysse hende.

”Forstår du? Hold dig væk.”

Så gik han. Efterlod hende alene i baren med hamrende hjerte,
indtil hoveddøren gik op, og Mia trådte ind.

”Du er tidligt på den!” sagde hun.

Næste dag, da klokken slog tre, stod Rose og ventede ved skolens port. Hun havde altid godt kunnet lide de sekunder, lige før klokken ringede, hvor skolegården var stille, legepladsen tom bortset fra en tabt hat og en glemmt madkasse, og man kunne lugte det visne græs på fodboldbanen. Hun lænede sig mod trådhegnet og lod fletværket lave mønstre på hendes underarm.

Klokken ringede, og på et øjeblik ændrede alting sig. Der var råben og skrigen, da miniaturemenneskene eksploderede ud af bygningen. Det var så vanvittigt at tænke på, at hun engang havde gået på denne skole. Hun havde været et af de miniaturemennesker. Hun spottede Laura, før Laura så hende. Hendes søster gik sammen med en gruppe andre små piger, som alle sammen grinede og svingede deres skoletasker. Så kiggede Laura op og fik øje på hende. Der var intet som at se hendes lille ansigt lyse op, intet som når hun løb mod Rose og angreb hende med et kram, der næsten slog hende omkuld, som kunne få Rose til at glemme alt det andet møg i hendes liv.

”Jeg tænkte, at vi måske kunne tage på biblioteket?” sagde hun, da hun fik balancen. Laura storsmiledede op til hende med hagen presset lidt for hårdt mod Roses mave.

”Bare os? Eller skal Scott og Sophie også med?”

Rose kiggede sig omkring og så, at de to allerede var på vej hjem, mens de pjattede rundt og ikke engang opdagede, at Laura ikke var bag dem.

”Bare os!”

Tæt på hvor Scott og Sophie gik, bemærkede hun en, som ikke burde have været der. Han skilte sig ud. En mand i et hav af mødre. Det tog et halvt sekund, før hun genkendte ham; hun var sløvet af usandsynligheden af hans blotte tilstedeværelse. Will. Da hun havde sneget sig ud af kroen, var hun sikker på, at han stadig havde været på sit værelse, men der stod han, lige ved fortovet, mens børnene stormede forbi ham. Han kiggede intenst rundt på børnene og deres mødre. Han lod slet ikke til at bemærke Rose, men hun kunne ikke lade være med at tænke på, om han havde fulgt efter hende.

Journalist forfulgt af grafisk designer. Det lød ikke rigtigt. Han var ikke her efter hende. Hun troede ikke, han var en sexforbryder; det kunne han ikke være. Men hvorfor skulle han ellers lægge de dukker? Og vigtigere endnu, hvordan kunne hun bevise det?

Laura hev i hendes hånd. ”Kom nu, kom nu,” sagde hun og forsøgte at trække Rose hen mod Union Street.

Rose havde følt sig skyldig over at opføre sig så taktløst over for Will. Nu ønskede hun bare, at hun havde presset endnu mere på.

”Rose!” råbte Laura, og han kiggede op. Fangede hendes blik. Han nikkede til hende, ikke skamfuld eller forlegen, men nikkede bare og kiggede så væk.

Mens de spadserede hen mod biblioteket, blev Laura ved med at kigge op og smile til hende. De holdt i hånd og gik langsomt, mens Laura snakkede løs om et af de andre børn i skolen, og Rose knap nok lyttede, fordi hun tænkte på Will.

”Bøh!”

Noget sprang frem foran hende og Laura, og de gispede begge. Det var et af de forbandede paptallerkenbørn.

”Gå væk! Du er så irriterende!” råbte Laura.

De løb hurtigt deres vej, fnisende. Ham, der havde råbt ad dem, kiggede tilbage, og Rose så hans maske. Den her var blevet malet blå med store, orange øjenbryn over de runde øjehuller. Uhyggeligt. Ungen så ud til at være omkring ti år.

”Jeg hader, når de gør det,” sagde Laura gnævnt, før hun fortsatte med sin historie. Rose håbede, at hverken Scott eller Sophie ville begynde at lege med paptallerkenbørnene. Hun var ligeglad med, hvad Mia syntes; de så virkelig sære ud.

Da de gik forbi det nedbrændte domhus på Union Street, holdt Laura abrupt op med at snakke. Rose kunne ikke bebrejde hende det. Stedet var en skændsel og så forbandet uhyggeligt ud.

”Det var der, Benny døde,” fortalte Laura hende.

”Det ved jeg,” sagde hun. ”Er du stadig ked af det?”

Laura nikkede.

Selvom Ben var 13 år, havde han leget med alle de små børn efter skole. De havde løbet rundt på kirkegården og grinet som gale og gjort deres fine tøj beskidt. Han havde givet Laura en ridetur, og hun havde sagt, at hun ville giftes med ham. Da han døde, vidste Rose ikke, hvordan hun skulle forklare det for Laura. Det vidste ingen. Den stakkels præst havde stået alene med opgaven. Den dag i kirken var forfærdelig. Alle de små børn græd. Der var et stort fotografi af Ben forrest sammen med en kiste i barnestørrelse uden andet end aske indeni.

Hun klemte Lauras hånd. ”Han er glad nu – han leger i himlen.”

”Jeg ville ønske, han ville komme tilbage og lege med mig også.”

”Hey, Laura,” sagde hun og gik på hug ved siden af hende. ”Den, der kommer sidst til biblioteket, er et råddent æg!”

Hun sprang op og gav sig til at løbe. Laura løb hvinende efter hende. Hun satte farten ned og lod Laura overhale hende.

”Hvornår er du blevet så hurtig?” sagde hun og spillede forpus-tet, da de nåede hen til bibliotekets indgang.

”Du er bare en sløv, gammel skildpadde!” sagde Laura og tog igen hendes hånd og førte hende ind på det tyste bibliotek.

Hele biblioteket var beklædt med træpaneler. Der var ingen air-condition, bare et par ventilatorer i loftet, som skubbede den varme luft rundt, men Roses hud kunne allerede mærke lettelsen over at være ude af solen. Selvom det ikke var noget smukt sted, var der noget ved biblioteket, hun elskede. Der var så megen viden over alt. Nye bøger var udstillet ved indgangen, siderne hvide og hjørnerne ubøjede. Der var en kunstig citrusduft i luften, men bag den også en svag dunst af svedige kroppe. Laura styrede direkte mod børneafdelingen, som var dækket af røde og blå sækkestole. De fleste var optaget, og mødre sad og læste dæmpet for deres børn, de fleste yngre end Laura. Rose kunne ikke lade være med at bemærke, at nogle af mødrene også var yngre end Rose. Hun genkendte svagt deres ansigter fra årgangene under hende i high school.

I hjørnet sad mrs. Hane. Hun havde Lily på skødet og læste en billedbog i tavshed. Rose havde ikke troet, at det var muligt for den kvinde at holde kæft, selv ikke på biblioteket. Laura løb rundt og fandt bøger.

”Jeg er straks tilbage,” sagde Rose dæmpet og håbede, at mrs. Hane ikke bemærkede hende.

Hendes fingre strøg hen over bogryggene i afdelingen med skønlitteratur, hver af dem indeholdt så mange historier, så mange ideer, som hun sikkert aldrig ville læse. Så nåede hun til F og trak den titel, hun ledte efter, ned fra hylden. *Men fuglene synger alligevel*. Den bog, som Will havde læst i. Hun ville gerne læse de

samme ord som ham, se den samme historie, der udspillede sig i hans hoved.

Bagefter gik hun direkte hen til psykologiafdelingen. Den var ovenpå på bibliotekets lille mezzanin. Solen strålede ind gennem vinduet og oplyste ryggene på de tykke bøger. Der var desværre ikke meget der, kun en halv hylde. Hun havde håbet på, at der ville være noget om forbrydere, noget, som kunne hjælpe hende med at forstå, hvorfor Will gjorde, som han gjorde, og hvad han ville gøre bagefter. Heldigvis havde en af bøgerne titlen: *Store sagers kriminologi: fra Al Capone til Zodiac-morderen*. Det var nok så tæt på, som hun kom.

Rose stak bøgerne ind under armen og tog dem med tilbage til børneafdelingen. Hun satte sig ned ved siden af Laura, som heldigvis havde valgt sækkestolen længst væk fra mrs. Hane og hendes datter. Laura lagde hovedet på Roses skulder med et eksemplar af *Possum Magic* i hænderne. Rose åbnede kriminologibogen og begyndte at læse fra side et.

Da Rose vågnede op på kroværelset næste morgen, havde hun kvalme. Hun kiggede over på uret. Det var over middag. Fuck. Hun burde ikke være her nu. Hun sprang op fra de tynde lagener, greb sin notesbog fra natbordet og skubbede den ind under puden, sparkede sin taske ind under sengen og begyndte at rede sengen.

Hun løb ud af værelset og direkte ind i Will.

”Undskyld!” røg det ud af hende. ”Jeg gjorde bare rent derinde.”

Han kiggede på hende og så ind på værelset. Han købte den ikke. Han ville spørge hende, om hun havde sovet derinde. Det ville være så ydmygende. *Lad være med at spørge. Lad nu bare være.*

”Jeg ville slå ihjel for en kop kaffe – har I noget her?” spurgte han.

Hun lo, en nervøs, kunstig latter. ”Jeg skal se, hvad jeg kan finde.”

Han gik hen mod hende og fulgte efter et skridt bag ved. Han vidste, at hun var på sporet af ham. Hvad fanden lavede hun her alene sammen med ham? Det føltes sikkert nok, når der var en låst dør mellem dem, men nu følte hun sig ufatteligt sårbar. Han var sikkert en psykopat.

”Jeg burde gå,” sagde hun, da de nåede baren.

”Hvad med min kaffe?”

Hendes blik flakkede mellem ham og hoveddøren.

”Undskyld, Rose,” sagde han. ”Jeg burde ikke have vrisset ad dig den anden dag. Jeg opførte mig som et røvhul.”

”Ja, du gjorde,” sagde hun.

”Undskyld.” Han smilede. Hans ansigt var mildere, end hun havde set før. Hun kiggede langsomt på ham og prøvede at bedømme, om han mente det eller ej. Så længe hun ikke lod ham komme mellem hende og døren, ville hun være i sikkerhed.

Hun gik hen til køleskabet og lod den kolde luft derinde vække hende lidt mere, før hun tog to dåser fra hylden. Hun smækkede en dåse cola ned foran Will og tøvede så, usikker på om hun burde spille servitrice nu. Hvis hun satte sig sammen med ham, ville hun stadig være tættere på døren end ham. Men hun ville også være så tæt på ham, at hun ikke ville have en chance, hvis han langede ud efter hende.

”Sid ned,” sagde han.

Hun satte sig ned. I stedet for at se ham i øjnene betragtede hun kondensen dryppe ned ad siden af dåsen.

”Du ved, jeg hørte lyde i går,” sagde han. ”Det lød som fodtrin. Som om nogen gik ind og ud.”

Hun åbnede munden for at svare, men bemærkede så trækningen i hans mundvige.

”Rotter,” sagde hun. ”Store.”

”De må virkelig være enorme,” sagde han.

”Det er de også.”

Rose lo, og ud af det blå mærkede hun så sin hage dirre. Hendes liv var blevet sådan et helvede så hurtigt. Hun vidste ikke engang, hvad hun havde gang i længere. Men nej, ikke nu. Hun kunne ikke græde foran ham! Hvad havde hun gang i? Hun lagde en hånd over sit ansigt.

”Jeg skal nok lade være med at sige noget til din chef,” sagde han.

Hendes ansigt brændte; hvor var det her ydmygende. Hun tog en slurk af sin cola som en undskyldning for at bryde øjenkontakten. Sank den kolde, sirupssøde væske.

Han lænede sig ind over bordet, og hun stivnede, men han bevægede sig for langsomt til, at det kunne være et angreb. Blidt lagde han en varm hånd mod hendes kind. Hans øjne var så tæt på hendes.

”Det skal nok gå,” sagde han.

Så rejste han sig, tog sin cola og gik tilbage til sit værelse. Rose så ham gå og kunne stadig mærke hans berøring på sin kind. Hun stirrede ned på den våde ring, som hans dåse havde lavet på bordet. Hun dyppede fingeren i den og tegnede en streg gennem den tomme cirkel.

18

Tirsdag kunne Frank slet ikke vente til sin date med Rose. Det havde været en forfærdelig dag på arbejdet, og han burde ikke holde fri i aften, men han kunne aldrig finde på at brænde Rose af.

”Hvad laver du derinde, Francis?”

”Ingenting.”

”Ingenting har taget dig en halv time! Du ved, jeg har en dårlig blære.”

”Undskyld, mama.”

Frank stod få centimeter fra badeværelsesspejlet, så tæt på at hans næse næsten rørte ved glasset. Hans fingerspidser var glatte af gelé, mens han forsøgte at følge sin hårgrense. Takket være sin italienske afstamning var hans hår stadig tykt og mørkt. Han var langt fra skaldet, men han kunne se mindst en centimeter mere af sin pande, end han plejede.

Han stillede sig op på toiletsædet for at kigge på sig selv fra top til tå i det lille spejl. Ikke dårligt. Når han sugede maven ind, så han endnu bedre ud, men det var der ikke noget at gøre ved. Hans mave summede allerede af nervøsitet.

”Frankie?”

Han sukkede, sprøjtede en smule mere eau de cologne på og

åbnede så badeværelsesdøren. Hans mor klaskede teatralsk en hånd for munden.

”*Cuore mio!* Hvem er den heldige kvinde? Er det hende barpigen?”

Frank kunne ikke lade være med at smile. Han lod sin mor, som var endnu lavere end ham, slynge armene om ham, mens han nød lugten af gammel dame.

”Du ser strålende ud.”

”Tak, mama.”

”Husk det nu, lad være med at nævne sagen, okay, mate?” sagde Frank til Bazza, mens de kørte hen til Eamons.

”Ja, selvfølgelig,” sagde Bazza, der knap nok lyttede.

Hvis Baz spolerede det her, ville han slå ham ihjel. Dukkesagen var det eneste, han ikke ville snakke om. Før ville det måske have været okay. Men nu hvor Rose fik artikler trykt i den sprøjte, måtte han vare munden. Den sidste artikel havde ikke hjulpet ham. Opkaldene til stationen var fordoblet, den dag den blev trykt. Nu hvor det stod i avisen, mente samtlige forældre til de små piger, at hver eneste forbandede konspirationsteori var værd at belemre ham med. Styrken var i gang med at undersøge generaliebladene for hvert eneste menneske, der ikke var blevet født i Colmstock, bare for at sikre sig, at ingen klamme typer havde sneget sig ind, mens de havde ryggen vendt til. De konstante telefonopringninger gjorde processen meget langsommere, end den burde have været. Det fordoblede hans arbejdsbyrde. Så længe de holdt sig fra det emne, burde aftenen gå fint. Problemet var bare, at der skete noget med Frank, når han var sammen med Rose. Hvis hun stillede ham spørgsmål, ville det være svært for ham ikke at svare. Svært at modstå at fortælle hende ting, som ville få hende til at kigge på ham på samme måde, som hun havde

gjort hjemme hos hende. Som om han kunne være hendes beskytter.

Han drejede ind på kroens parkeringsplads og rakte ned for at spænde selen op. Baz bevægede sig ikke.

”Kommer du?” spurgte Frank.

”Ja, ja,” sagde han stadig uden at bevæge sig. ”Jeg er lidt nervøs, mate.”

Frank lænede sig tilbage i sædet. ”Det er mig, som burde være nervøs.”

”Ikke rigtig,” sagde Bazza. ”Jeg mener, det var Rose, som inviterede dig ud. Mia sagde sikkert kun ja, så Rose ikke skulle være alene.”

Frank klappede Bazza på skulderen. ”Tag dig nu sammen,” sagde han. ”Hvis hun ikke allerede kan lide dig, må du bare charmere hende.”

Han steg ud af bilen og gik hen mod Eamons og tillod sig selv at kaste et blik hen mod stationen. Gennem vinduet kunne han se aktiviteten derinde og mærkede endnu et jag af skyldfølelse over ikke selv at være der. Dukkesagen var lige blevet en tand mere alvorlig. Psykopaten havde sendt dem et brev i går aftes, og det havde bekræftet deres værste frygt om hans intentioner. De havde at gøre med et ægte monster, og Frank var nødt til at finde ham, før han gjorde alvor af løfterne i brevet.

Frank og Bazza sad på barstolene på Eamons. De vendte udad mod Mia, som sad på kanten af et af bordene. Resten af stolene stod stadig på hovedet på bordpladen. Frank skævede endnu en gang til sit ur.

”Bare rolig, Frank. Hun er altid sent på den,” sagde Mia.

”Jeg sagde ikke, jeg var bekymret,” bjæffede Frank. Hans mod var allerede ved at falme. Han ville ikke kunne bære det, hvis Rose brændte ham af.

”Det gjorde du i bilen på vej hertil.”

”Hold din kæft, Baz.”

Mias latter tindrede rundt om baren. Deres stemmer nåede ikke hele vejen ind på toilettet i værelse to, hvor Rose stod og føntørrede sit hår.

Hele dagen havde hun følt en mærkelig kombination af angst og begejstring. Det her ville blive så akavet. På den anden side var der også en mærkværdig nysgerrighed i hende, som hun gjorde sit bedste for ikke at tænke på. Det var som at få chancen for at smugkigge på et helt andet liv. Det liv, som alle i byen tilsyneladende forventede, hun ville få. At gifte sig med Frank, at blive i byen. At få en familie og aldrig flytte. Hun skælvede – nogle gange var hun sikker på, at hun hellere ville dø.

Men andre gange, når kampen bare var for hård, kunne hun ikke lade være med at tænke over, hvor meget lettere det ville være. At give op. At leve et stilfærdigt, simpelt og skuffende liv og lade drømme være drømme.

I aften ville det bare være rart at få et ordentligt måltid mad, for hun var temmelig sikker på, at Frank og Bazza ville give.

Hele dagen havde hun ligget på sengen og læst i Wills bog, *Men fuglene synger alligevel*. Hun ville gerne forstå ham, vide om det var muligt, at han havde lagt de dukker. Måske var der et spor deri. Måske var det en form for underligt socialt eksperiment, han gennemførte, eller et mystisk kunstprojekt. Han var trods alt fra storbyen. Bogen hjalp ikke, men hun var overrasket over, hvor romantisk den var. Hun forestillede sig, hvordan han læste om længslen, som hovedpersonen følte efter den kvinde, han elskede, men ikke kunne få.

Hun havde gjort sig umage til i aften. Hendes hjemløshed havde givet hende lyst til at se godt ud, se poleret ud, måske for at bevise over for sig selv, at det ikke var sådan et menneske, hun var. Hun havde taget en pæn kjole på og endda brugt læbestift. Nu brugte hun den upålidelige, gamle hårtørrer, som var fæstnet til badeværelsesvæggen, til at frisere sit hår i løse bølger. Hun bed en ed i sig, da hårtørreren gav hende stød. *Åndssvage dims!* Rose satte den tilbage i dens holder på væggen og strøg fingrene gennem håret. Det var godt nok.

Rose gik udenfor og rundt om bygningen. Da hun trådte hen til hoveddøren, kunne hun høre Mias stemme. ”Det kunne være, du skulle vaske lidt af din eau de cologne af.”

”Hvad?” hørte hun Frank sige.

Hun tog en indånding og åbnede døren til kroen.

”Hej.” Hun smilede til dem.

”Hej!” Frank sprang ned fra sin barstol, tog et skridt hen mod hende og stivnede så. Åh, gud. Det her ville blive værre, end hun havde troet. Hun havde aldrig set ham med så meget gelé i håret; det genspejlede rent faktisk ølskiltens blå og røde farver.

Mia kiggede fra den ene til den anden. ”Skal vi gå?”

”Ja.”

De steg alle ind i Franks bil, han og Bazza på deres normale pladser og Rose og Mia på bagsædet. Rose fortrød det allerede. Det var så akavet. Den måde Frank havde kigget på hende, som om hun var smuk. Det fik hende til at ønske, at hun aldrig havde gjort sig pæn, at hun aldrig havde sagt ja til den her aftale. Hun vendte sig mod Mia, som smilede svagt til hende. Tydeligvis vidste Mia, hvad hun tænkte.

Hun prøvede at glemme, hvor hun var. I stedet tænkte hun over alle de forbrydere og mordere, som havde siddet, hvor hun nu sad, med hænderne i håndjern bag ryggen. Alle sammen med historier,

som hun ville have elsket at kende. Hun stirrede ud ad vinduet, da de kørte forbi busstationen. Der holdt en bus og ventede med kurs mod storbyen. Snart ville hun sidde i den bus.

De stoppede op ved hjørnet af parkeringspladsen uden for Milly's Cafe, en stor, lav, hvid restaurant, som solgte burgere og pomfritter, der faktisk var ret gode. Lyden af blinklyset fyldte bilen, klik-klak, klik-klak, klik-klak. Det lød mærkeligt. Mia vendte sig og kiggede mod Rose.

”Stop det,” mumlede Frank, og klikkelyden holdt abrupt op.

De drejede ind på parkeringspladsen.

”Jeg parkerer tæt på. De damer skal ikke gå for langt i de hæle,” sagde han.

Rose havde lyst til at himle med øjnene; hun havde ikke engang høje hæle på. ”Vi klarer os.”

”Der er en!” sagde Mia og pegede på en bås lige ved indgangen. Da Frank parkerede, begyndte den mærkelige klikkelyd igen. Rose lænede sig frem i sædet og kunne se Baz smælde med tungen.

”Det er dig!”

Mia brød ud i latter; Bazza gav sig til at fnise.

Frank sendte hende et undskyldende blik, og hun smilede anspændt til ham.

Rose dyppede sin sidste bid hamburger i ketchuppen og stoppede den i munden. Hun havde ikke spist noget den dag bortset fra en pose chips, hun nuppede fra kroen. Hun tyggede og nød den salte sødme, før hun sank. Det var hendes første rigtige måltid i noget tid, og det fik hendes mave til at føles udspilet. Men hvis chancen havde budt sig, ville hun ikke have sagt nej til endnu en ret. Deres tallerkener var alle tomme nu, bortset fra en enkelt pomfrit i kurven i midten af bordet, som alle var for høflige til at tage.

”Sidste pomfrit! Vil du have den, Baz?” sagde Mia smilende.

”Nej. Tag du den.”

Han ville have den. Rose kunne se det malet i hans ansigt.

Det kunne Mia åbenbart også. ”Gab op,” sagde hun. Han adlød, og hun kastede pomfritten ind i hans mund. Ulækkert. Hvorfor spillede Mia den blåøjede idiot for den fyr? I løbet af hele middagen var hun rykket tættere og tættere på ham. Nu sad hun nærmest på skødet af ham og lo, hver gang han kom med en eller anden fucking åndssvag vittighed.

Frank rømmede sig og kiggede på hende. I modsætning til de andre to sad de så langt fra hinanden som muligt i den lille bås. Eller rettere, Rose sad så langt fra ham som muligt.

”Hvor længe har vi så, før du flytter fra os?” spurgte han Rose.

”Jeg tror, der går lidt endnu.”

”Det er godt.” Han strålede. ”Hvis Steves plan lykkes, og skiferminen åbner igen, så kommer tingene måske til at forandre sig heromkring.”

”Men hvor sandsynligt tror du, det er?” spurgte Mia.

”Det er muligt,” sagde Frank. ”Det afhænger bare af prisen på råolie. Hvis den bliver ved med at stige, så kunne det godt ske. De genåbnede en mine i Brasilien sidste år. Inspektøren kommer i næste måned, og så får vi se.”

”Det ville være så fantastisk,” sagde Mia og kiggede så på hende. ”Jeg tror dog ikke, det er nok til at holde på Rosie.”

Rose trak på skuldrene. ”Journalistik er en svær branche at bryde igennem i. Bare fordi de trykte en af mine artikler, betyder det ikke rigtig noget.”

”Det ved jeg ikke. Jeg vil nødigt sige det, men du skriver fantastisk,” sagde han, og hun strålede til ham og håbede, at han virkelig mente det, at han ikke bare forsøgte at komme i bukserne på hende.

”De får hende til at skrive en ny,” sagde Mia stolt. ”De synes også, hun er fantastisk.”

Rose ville gerne skifte emne; hun havde ikke fortalt Mia om det sidste afslag. Det var noget, hun virkelig anstrengte sig for ikke at tænke over.

”Jah, måske. Nogen nye udviklinger?” spurgte hun.

”I al fortrolighed?” sagde Frank og blinkede.

”Selvfølgelig.”

”Intet nyt fra fronten, desværre.”

Bazza kiggede forvirret på ham. ”Hvad med brevet?”

”Baz!” skældte Frank.

”Hvilket brev?” spurgte Mia, mens Baz undskyldte.

Franks blik hoppede frem og tilbage mellem dem. Han så en smule overvældet ud.

”Skal vi ikke gå en tur?” foreslog Rose.

Hun gled ud af båsen og gik hen mod hoveddøren. Luften føltes varm og tyk i sammenligning med den ventilerede restaurant. Solen var næsten gået ned, og himlen havde en stålgrå, rosa farve.

”De to lader til at hygge sig. Tænkte, vi burde give dem et øjeblik,” sagde hun til Frank, som holdt trit ved siden af hende.

Han stak hænderne i lommerne. ”Hør her, jeg ved godt, du gerne vil væk herfra og lege storbysmart skribent, men ...”

Rose stoppede op på stedet og nidstirrede ham irriteret.

”Glem ikke, at min søster også fik en af de dukker.”

Han lod blikket falde fra hendes. ”Det ved jeg. Undskyld.”

”Godt,” sagde hun.

”Jeg ville ikke være bekymret. Jeg tror bare, det er en spøg. Men stadig, jeg kan ikke snakke om ...”

”Spurgte jeg?” sagde hun og gik videre. Han smilede til hende, og hun spekulerede over, hvordan hun så ud i hans øjne lige nu,

med den rosa himmel udstrakt omkring dem. Hun havde tænkt sig at finde ud af mere om efterforskningen, og hun var sikker på, at hvis hun stillede de rette spørgsmål, så ville han svare hende. Men først gik hun bare mod horisonten sammen med ham og nød stilheden.

19

”Jeg træder altid i spinaten,” sagde Bazza og stirrede ærgerlig på de snavsede tallerkener på bordet.

”Tror du, han er sur?” spurgte Mia.

”Jah. Han bliver altid sur. Særligt sammen med hende. Af en eller anden grund, så ender jeg altid med at plapre ud med noget, når jeg ved, at jeg skal være forsigtig.”

Den mand var så sød. Han var stor, nok dobbelt så stor som hende, men Mia følte en mærkværdig beskyttertrang over for ham.

”Bare rolig, det gør jeg også.” Det var sandt nok. Tit når hun kom sent hjem fra arbejde, kunne hun ikke sove, fordi hun var bekymret for, om hun havde fornærmet nogen eller sagt noget forkert. Hun begyndte at børste krummerne af bordet, samle de små saltkorn op mellem fingrene og lægge dem på tallerkenen. Hun bemærkede, at han holdt øje med hende, og stoppede så. Hun var så vant til at gøre rent. Hvis det ikke var på Eamons, så var det derhjemme. Tanken om at efterlade andre med et svineri virkede fremmed.

Men hun var ikke på denne date for at gøre rent. Derfor børstede hun saltet væk fra båsens plasticoverflade og rørte ganske let ved hans arm. Baz var normalt iført T-shirts. Men i aften havde han ikklædt sig en lyseblå skjorte med ærmerne rullet op over albuerne.

Hans underarme var brune og stærke. Mia aede hans håndled med fingeren. Han kiggede op på hende og smilede. De havde pjattet rundt hele tiden og overspillet hele daten. Hun havde fodret ham og flirtet helt afsindigt. Men nu føltes øjeblikket ægte. Det føltes elektrisk.

”Hvorfor sagde du overhovedet ja til at gå på date med et fjols som mig?” spurgte han og smilede stadig. Men han var oprigtig, kunne hun se.

Mia lod sin hånd glide ned ad hans strøgne skjorte. Hun lod ganske let sine fingre røre siden af hans albue. Hans hud var ru, men så varm. Hun lænede sig frem og kyssede ham blidt i mundvigen, så hans læber blidt strejfede hendes, og hendes hjerte bankede.

”Wow,” hviskede han.

Han lagde sine hænder på hver side af hendes ansigt, holdt om hendes kinder og førte hende ind til sig igen, kyssede hende så blidt, at det næsten var ubærligt. Så strålede han, strålede virkelig, som om der kom et lys fra ham. Han så så blottet og sårbar ud, at hun var lige ved at vende sig væk.

”Jeg har villet det her så længe.”

Han mente hende. Han ville have hende. Ingen havde nogensinde villet have hende før. Hun lænede sig frem og kyssede ham igen, skilte denne gang læberne let ad og mærkede hans våde mund mod sin egen. Hans hånd forlod hendes ansigt, gled ned ad hendes arm. Hans tunges bløde muskel kom ind i hendes mund og strejfede varsomt hendes.

”Så er det godt,” sagde Frank bistert.

Baz’ krop rykkede væk fra hendes med et sæt. Hun kiggede sig omkring og løftede instinktivt hånden op til læberne og tørrede resterne af hans stadigt varme spyt væk. Rose smilede til hende og gled ind i båsen efterfulgt af Frank. Han smilede også. Måske havde hun og Baz ikke været ene om at have et øjeblik.

En servitrice kom hen til dem. ”Mere at drikke, Frank?”

Frank kiggede rundt på dem. Mia trak på skuldrene. Det var ikke, fordi denne date kunne blive meget bedre.

”Bare regningen, tak, Molly,” sagde han.

Under bordet greb Baz hendes hånd. Hans fingre flettede sig ind i hendes og fik igen hendes hjerte til at banke hurtigere.

”Er det ikke dig, der er Rose Blakey?” spurgte servitricen.

Rose så overrasket ud. ”Jo?”

Servitricen smilede bare og gik sin vej.

”Allerede berømt,” sagde Frank med et strejf af irritation i det drillende tonefald.

Rose puffede til hende, da de gik hen mod bilen. ”Hvordan gik det?” hviskede hun.

”Fantastisk,” sagde Mia. ”Og dig?”

Rose trak bare på skuldrene med blikket fokuseret på noget ude i horisonten. Typisk Rose altid at være undvigende. Mia åbnede bildøren med et klik og smilede til Baz hen over taget af den.

”Hvad er det?” sagde Rose.

”Hvad?” Mia fulgte hendes blikretning. Alt hvad hun kunne se, var de vidstrakte, hvide murstenshuse, grimme hegn og vejen, der glimtede i den lave aftensol.

”Det der.” Rose pegede, og Mia fik øje på det. Et strejf af gråt slangede sig op fra bag et terrakottatag.

”Fuck,” sagde Frank, som nu også havde set det. ”Hop ind.”

De sprang ind i bilen og smækkede de fire døre i. Ikke engang tid til at spænde selerne, før Frank bakkede ud og drønedede rundt om hjørnet, så de kurede ind i hinanden og bankede skuldrene sammen.

”Måske er det bare en, der har brændt sit toastbrød og har vinduet stående åbent,” sagde Mia.

”Nej,” mumlede Frank, ”det er ham. Det svin har slået til igen.”

Bilen drøede rundt om endnu et hjørne. Mias albue ramte arm-lænet i en akavet vinkel, og hun gned den. Hun havde ikke lyst til at være en del af det her. Hvem end det var, så ønskede hun ikke at vide noget. Hun kiggede på Rose, som havde rullet vinduet ned og strakte hals for at se ud, øjnene klare og fokuserede. Sikkert allerede i gang med at skrive en artikel i hovedet. Men Mia ville allerhelst bare tilbage til restauranten.

Nu var det for sent. Røgen var allerede kraftigere, og da de nærmede sig, kunne Mia lugte den. Skarp og giftig brændte den i hendes hals. Hun lukkede fingrene om sin rosenkvarst. Bremserne hvinede, og håndbremsen knagede, og Frank løb ud af bilen med Rose og Bazza lige i hælene.

Mia rystede på hånden, da hun åbnede døren. Hun havde ikke lyst til at gå, slet, slet ikke. Men hun havde heller ikke lyst til at sidde alene. Hun løb efter dem ned ad siden af huset mod den grå røg, mens hun tænkte på stakkels Ben Riley og håbede, at alle var okay. Røgen forgiftede hendes hals.

Det var en skraldespand. En grøn plasticskraldespand, allerede halvt smeltet. Revnet i siden og ved at kollapse fuldstændigt. Rose stod foroverbøjet og hostede og harkede. Som altid var hun gået for tæt på. Baz løb hen til haveslangen og tændte hanen. Med et stramt greb om den orange dyse sprøjtede han vand ned i skraldespanden, som straks begyndt at syde. Frank bankede på husets bagdør.

”Er der nogen?”

Og ved siden af Mia kom der en lyd af knækkende grene, og en stemme hvædede: ”Hold kæft!”

Hun vendte sig mod de krogede buske. Et hvidt ansigt stirrede hende i øjnene. En hvid måne med mørke kraterøjne. Hun skreg og sprang tilbage med hånden for munden.

”Mia!” Baz smed slangen fra sig og løb hen til hende, netop som ansigtet trak sig ind i busken igen.

”Han er der!” hylede hun. Frank kom hen ved siden af hende og stirrede ind i bladene, mens han lyttede.

”Bare rolig,” stønnede han.

Så en knasen af grene, længere væk nu, henne ved hegnet. To børn sprang frem, ikke mere end 11 år. Deres paptallerkener hoppede på deres ansigter, mens de løb, sprang op mod hegnet og klatrede over det. En af dem vendte sig om siddende overskrævs på brædderne med sine små Bambi-ben, stak langfingeren i vejret og sprang så ned på den anden side.

20

”Skal jeg følge dig ind?” spurgte Frank, allerede i gang med at spænde selen op.

”Det er okay!” sagde Rose og skubbede sin bildør. ”Tak. Vi ses senere, gutter.”

Bazza smilede, og Mia sagde stilfærdigt farvel med hovedet mod hans skulder. De havde været nødt til at blive hængende på gerningsstedet i en hel time, og nu var de alle udkørte.

Rose hoppede ud af bilen og gik hen mod huset, før hun vendte sig om og vinkede, så han ville køre videre. Så drejede hun sig om mod døren og stak hånden i sin taske, som om hun ledte efter sine nøgler.

Franks bil drejede om hjørnet, og hun trak sig tilbage ned ad gangen, mens hun håbede, at hendes mor ikke havde hørt noget. Ude på fortovet stod hun og betragtede sit hus. Hvor ydmygende, at hun forsøgte at redde ansigt ved at lade, som om hun stadig boede der. Det lignede et bombekrater. Malingen skallede af murstenene, græsset havde vokset sig langt og tørt, og der lå ødelagte, gamle møbelrester og et gammelt hundehus, som Rob havde lovet at tage sig af. Deres hund var død for seks år siden. Men det var alligevel langt bedre end at indrømme, at hun overnattede på kroen i smug.

Himlen var grå nu, men luften var stadig tung. Ved skumrings-tid kom myggene frem i hobetal; allerede nu mærkede hun et lille prik på armen. Hun klaskede den, og hendes eget blod blev tværet ud over hendes hud. Murstensvæggene på de huse, hun gik forbi, udåndede dagens hede. Hun satte farten op. Det var ikke sikkert at gå på gaderne på denne tid af dagen, og hendes kjole gjorde hende nærmest til en skydeskive, følte hun. Da hun nåede hjørnet, var hun lige ved at falde. Hun havde ikke set sig for og havde ikke bemærket hjørnet af en sammenrullet avis, der stak ud af det døde græs foran et hus. Hun skubbede den væk fra fortovet med foden og så, at dette hus var i værre forfatning end hendes. Græsset var næsten knæhøjt og erobrede gangstien op til hoveddøren, som var dækket af aviser, alle stadig sammenrullede og uåbnede. Rose overvejede at tage en – beboeren her læste dem tydeligvis ikke – men i mørket kunne hun ikke se, hvilken der var den nyeste. Hun fortsatte videre.

Før de havde sat sig ind i bilen, havde Frank hevet hende til side. Han havde bedt hende om ikke at skrive om branden eller om de paptallerkenbørn, de havde set på stedet.

”Det er ikke engang sikkert, de er forbundet,” havde hun sagt.

”Præcis,” havde han svaret. Ingen af dem var overbevisende. De vidste begge, at de på den ene eller den anden måde var forbundne. Hvis børnene ikke selv havde antændt skraldespan-den, havde de garanteret set, hvem der gjorde. Hun overvejede at spørge Frank, om han ville fortælle hende det, når han fandt svaret, men han ville sikkert bare sige nej. Det var også lige meget. Hun havde en bedre historie.

Da hun nærmede sig kroen, følte hun sig lettet over at være tilbage. Daten var gået ganske fint, alt taget i betragtning, men nu vidste hun med sikkerhed, at der aldrig ville ske noget mellem

hende og Frank. Det ville være en god udvej, den letteste udvej, men hun kunne aldrig elske ham. At etablere et så ensidigt forhold ville være ondskabsfuldt. Det følte forkerkt.

Rose tog bagtrappen og låste døren op. Det var rart ikke længere at skulle bekymre sig så meget om at være stille. Nu var hun heller ikke bange for Will. Det burde hun måske være, men hun var det ikke. På vej ned ad korridoren kiggede hun ned på sprækken under hans dør. Lyset var tændt. Han var stadig vågen. Hun forestillede sig, hvad han lavede. Lå på sengen med skoene af og læsebrillerne på, mens øjnene lynede hen over linjerne i bogen, og dens verden fyldte hans hoved. Eller måske børstede han hår på en porcelænsdukke. Hun fnes, mens hun satte sin nøgle i låsen.

”Hvad griner du ad?”

Det gibbede i hende. Han stod og lænede sig mod dørkarmen iført en hvid undertrøje.

”Hvad?”

”Du grinede.”

”Nej, jeg gjorde ej. Det må have været spøgelseset.”

Han smilede til hende, og antydningen af rynker omkring hans øjne blev dybere. ”Hvor har du været?”

Hun løftede øjenbrynene. ”På date.”

”Virkelig?”

”Jep.”

”Med den fede strisser, der altid stirrer på dig?”

”Han er ikke fed!” sagde hun.

Han trak på skuldrene. ”Hvis du siger det.”

Hun lod døren svinge op, men gik ikke indenfor. I stedet lænede hun sig mod væggen ved siden af.

”Hvad har du lavet?”

”Ikke noget. Bare læst.”

De smilede til hinanden.

”Havde han så noget at sige om de dukker?” spurgte han, og øjeblikket var ødelagt.

Hun stirrede på ham. ”Hvad rager det dig?”

Han løftede opgivende hænderne. ”Jeg spørger bare.”

”Du virker ret interesseret.” Hun tog et skridt hen mod ham.

Han rystede på hovedet. ”Det er dig, der skriver om dem. Jeg gætter på, det var derfor, du tog på date med fyren. For at få den store historie?”

”Nej!”

”Nå, ja, okay,” sagde han. Hans hånd lagde sig på dørgrebet. Før hun vidste, hvad hun lavede, skød Rose selv hånden frem og ramte træet med et dunk og forhindrede ham i at lukke døren.

Will kiggede fra hendes hånd til hende. ”Hvad laver du?”

”Hvad laver *du*?”

”Det troede jeg allerede, du vidste?”

”Det gør jeg også.” Hun sank en klump. ”Jeg vil bare vide hvorfor.”

Han hev i døren, men hun blokerede den med albuen. Hvis han ville lukke den, måtte han skubbe hende af vejen.

”Det angår virkelig ikke dig,” sagde han med hævet stemme. Hun kunne mærke varmen emme fra hans værelse, lugte hans sved.

”Jo, det gør,” sagde hun.

”Hvorfor? Tror du, du er vigtig nu, fordi du er en billig bladsmører og ikke bare en servitrice?”

”Fuck dig!” sagde hun og gik helt tæt på ham. ”Du gav en til min søster, så jo, jeg synes, det angår mig, din lille lort.”

”Hvad?” spyttede han. ”Hvad snakker du overhovedet om?”

”Jeg siger ikke til politiet, at det er dig,” løj hun. ”Jeg vil

bare vide hvorfor. Hvorfor klipper du deres hår, så de ligner børnene?”

Han kiggede på hende med sammenknebne øjne. Så gjorde han det sidste, hun havde forventet. Han lo, og rynkerne om hans øjne dukkede frem igen.

”Hvad?” sagde hun.

”Tror du, at det er mig, der lægger de dukker?”

Hun studerede ham nøje. Var det et trick?

”Det er det ikke.” Hans stemme lød fornøjet. ”Virkelig ikke.”

Hun gik et skridt nærmere og forsøgte at se på hans øjne, om han løj.

”Rose. Det er ikke mig, som lægger de dukker.”

Hans øjne var klare. Han var så tæt på, at hvis hun lænede sig frem, kunne hun kysse ham. Så uden at tænke over det gjorde hun det. Hun fjernede hånden fra hans dør og greb hans nakke og trak ham til sig. Hans mund mødte hendes. Han smagte varmt og sødt. Hans fingre lagde sig om hendes liv, og han trak hende ind til sig, pressede hende mod sit bryst, så han faldt ind mod dørkarmen. Noget varmt og vidunderligt sydede ned gennem hendes mave. Han åndede tungt ind gennem næsen. Så trak han hovedet til siden.

”Jeg burde ikke,” sagde han, stadig med ansigtet helt tæt på hendes, stadig med armene rundt om hende. Hun trådte tilbage, og hans hånd gled af hende.

”Hvorfor?”

”Undskyld,” sagde han uden at kigge på hende. Dernæst: ”Det er virkelig ikke mig, som lægger de dukker.”

Han trak døren i.

Hun stod alene på gangen. Hendes læber var stadig varme og smagte af ham. Hendes indre vred sig. Sikke en idiot. Hvorfor fanden havde hun kysset ham? Han ville ikke have hende. Han for-

søgte at være sød ved hende, og hun havde bogstaveligt talt kastet sig over ham.

Døren til hendes værelse stod stadig åben. Hun smækkede den i bag sig, da hun gik ind. Hun ville begynde at skrive sin nye artikel i aften. Hun havde brevet, og så ville de blive nødt til at udgive den.

21

Som det første næste dag bad Frank lærerne om lov til at afhøre børnene om dukkerne. Rektoren indvilligede hastigt og lod Frank bruge sit kontor til de *små snakke*, som han kaldte dem, hvilket tog hele dagen. Den opmærksomhed, som Rose havde vækket, havde været godt for noget. Folk var skræmte nu, og Frank kunne arbejde med skræmte folk; det betød mere tillid til ham, færre spørgsmål.

Børnene var dog ikke skræmte, og det overraskede Frank. Han havde forventet, at de små skiderikker ville pisse i skoleuniformen. En rigtig betjent, der afhørte dem en til en. Fortalte dem, at hvis de løj, så kunne de få rigtige, alvorlige problemer. Han fik dem knap nok til at blinke. Et par af dem blev en smule blege, men det var det. Han havde allerede snakket med seks børn, virkelig presset dem. Ingenting. Nu havde han familien Hanes knægt foran sig. Denny. Han kiggede ikke engang på Frank, men pillede bare i en sårskorpe på sit knæ.

”Er du bekymret for din søster? Fordi hun fik en af de dukker?” spurgte han. Denny trak på skuldrene. Knægten var fuldkommen ligeglad.

”Hør her, lad os lave en aftale, mand til mand. Hvis du fortæller mig om brandene, så lover jeg ikke at sige noget til dine forældre.”

Denny var stadig mere interesseret i sårskorpen. Han havde fået

fingerneglen ind under den og løsnede langsomt den mørkerøde forhøjning fra huden.

Det her fungerede ikke. Hvis han skulle gøre nogen fremskridt med de her unger, var han nødt til at begynde at tænke ligesom dem. Han forsøgte at huske sin egen tid som barn på denne skole. Dengang alt handlede om rygter, og hvem der var venner med hvem, og hvilken pige der ville holde en i hånden på legepladsen.

”Jeg ved, det var dig. Sam sagde det.”

Det fangede Dennys opmærksomhed.

”Hvilken Sam? Sam Hodgkins eller Sam Long?”

Frank havde kun valgt navnet Sam, fordi det var så almindeligt.

”Han sagde, det hele var din ide.”

”Næh!” råbte Denny.

”Det sagde han.”

”Som om! Jeg er ikke engang inde.”

”Hvorfor ikke?”

”Det tæller kun, hvis politiet bliver tilkaldt. Min gik ud efter fem minutter. Du kan spørge hvem som helst!”

Forvirringen var tydelig i Franks ansigt; han så, at Denny opfattede det.

”Hvad mener du med ’inde’?”

Denny trak bare på skuldrene og vendte tilbage til sin sårskorpe.

Hvad han lige havde sagt, lød som en slags banderitual. Det var sådan noget, man hørte om i storbyerne. Utilpassede teenagere i territoriekrige over narko og vold. Men det her var en lillebitte by, og drengen her var ikke engang 12 år endnu.

”Skal man stikke ild til noget for at være en del af gruppen?” spurgte han og fik intet svar. ”Mener du, at børnene, som går med de åndssvage masker, er som en bande?”

Denny fnes bare og stirrede ned på sit knæ. Det var latterligt, åndssvagt, tosset. Men Frank havde lagt mærke til det, havde set

det med egne øjne. De ungers attitude, den ubekymrede, selvsikre måde at gå på, som slet ikke passede til deres smalle skuldre. De unger havde gjort det. De havde startet alle de brande, brændt domhuset ned, dræbt Ben Riley, og hvad fanden skulle Frank gøre ved det?

Denny rev sårskorpen af huden, så en fugtig stribe af pus dryppede ned.

Frank lod sin bil stå uden for grundskolen og gik tilbage til stationen. Det gjorde han sjældent. Men i dag havde han brug for noget luft. Der var meget at fordøje.

Lige nu var han den eneste, der vidste, hvad fanden der foregik, og det var han tilfreds med. Så snart han opdaterede resten af holdet, ville de alle have en holdning. Før da var han nødt til selv at få styr på, hvad der var op og ned.

I stedet blev han ved med at tænke på sin egen barndom i byen. Det var ikke noget, han tit tænkte over, men det fik ham dog altid til at smile. Selv som barn havde han elsket dette sted. Elsket byens lugt, elsket fortovet under fødderne, den konstante hede i luften og sveden på brynene. Colmstock var det eneste, han elskede højere end Rose.

Han anede ikke, hvordan han skulle fikse det her, fikse hvad der virkede så ødelagt, at det var helt ubegribeligt. Men på en eller anden måde måtte han fikse det. Fordi dette var hans hjem, hans verden, og det betød mere for ham end noget andet.

Den aften på Eamons drak de alle igennem. Frank, Bazza, Jonesy og Steve. Heldigt at præsten var der; han ville sikkert lege chauffør for dem alle sammen.

”Gud, det gør de bare altid lige for tiden,” sagde Mia og stirrede på den lille gruppe ynkeligt udseende mænd. ”Det her sted er ikke sjovt længere.”

”Har det nogensinde været sjovt?” spurgte Rose.

”Ja, da! Fredag aften plejede at være fantastisk her. Kan du ikke huske det?”

Det kunne Rose godt, meget svagt. Dengang hun startede med at arbejde, før alting blev så deprimerende, da det stadig føltes midlertidigt. Stedet havde været fyldt om fredagen. Folk spillede dart, drak shots ved baren. Nogle gange sluttede Rose sig til dem. Men nu hvor hun var blevet sådan en kolossal fiasko, syntes der ikke at være grund til at fejre noget som helst, og da slet ikke på en fredag.

Rose havde sendt endnu en artikel til *The Star* i går aftes; hun havde sneget sig ind på Jeans kontor for at skrive den ind og e-maile den. Det var stadig tidligt, men fraværet af et svar havde allerede fået den tunge følelse af afslag til at lægge sig over hendes skuldre.

Hun havde ikke lyst til at overnatte på kroen længere. Ikke med den skiderik som nabo. Desuden var det bare et spørgsmål om tid, før hun blev opdaget.

Wannabe-journalist afsløret, bliver hjemløs og arbejdsløs. Det ville ingen gide læse. Panikken havde forbitret hendes indre nu. Hun bekymrede sig ikke længere om fremtiden, om hvordan fanden hun ville komme gennem resten af sit liv. Nu bekymrede hun sig kun om, hvordan hun ville komme gennem dagen.

Mia strålede til hende, mens hun snakkede hurtigt dæmpet om Bazza. Igen. Rose forsøgte at ignorere hende. Hun var træt af at høre om det. Hun slikkede fingeren og gravede ned i hjørnet af den tomme chipspose for at fange krummerne, mens hun lod Mia plapre løs. Så længe hun kun stjal en pose om dagen, ville Jean sikkert ikke bemærke noget.

Til sidst fik hun nok.

”Fyren er en kraftidiot, Mia. Hvorfor er du så vild med ham?”

Mias ansigt blev koldt. ”Nej, han er ej.”

”Hvorfor i alverden skulle du slå dig ned med en som ham? Så kommer du til at sidde fast her for evigt.”

Mia trak anspændt på skuldrene.

”Vi er bedre end det her sted,” sagde Rose, selvom hun nogle gange frygtede, at Mia ikke var bedre. Noget af det lort, hun fyrede af nogle gange, det var, som om hun glemte, at de var anderledes. Det var, som om hun var ligesom alle de andre idioter i den her lille pisby.

”Ikke alle er lige så kloge som dig,” sagde Mia med tonløs stemme og nedslået blik.

”Hvad mener du? Synes du ikke, vi er bedre end alt det her?” Rose viftede med hånden. Mod Eamons, mod Bazza.

”Du siger *vi*, men du snakker bare om dig selv,” sagde Mia uden at kigge på hende.

”Hvad mener du?”

”Jeg er træt af at høre, hvor dumme alle andre end dig er. Du tror, du er bedre end alle andre.”

”Og det siger du, jeg ikke må synes? At jeg ikke er lige så god som de fuckhoveder, der kommer her?” Roses stemme var dæmpet, men hun havde lyst til at råbe. Mia kunne ikke engang se på hende, når hun fornærmede hende. Men så kiggede Mia faktisk op, og hendes ansigt var iskoldt.

”Hvorfor hvisker du?” spurgte hun og hævede så stemmen. ”Hvis du virkelig mener det, så sig det. Sig det så højt, at alle kan høre det.”

Et par hoveder drejede sig og kiggede på dem.

”Mia ...”

”Det tænkte jeg nok.” Mia skubbede sig forbi hende og gik ud

i køkkenet. Rose krøllede sin chipspose sammen og kastede den i skraldespanden. Selvfølgelig ramte hun ikke, og den røg ned i mellemrummet bagved. Fuck.

Hun sparkede spanden af vejen. Ingen havde gjort det i årevis, og der lå tykke støvbolde og affaldsrester på gulvet. Alt heromkring var altid usselt og råddent.

Skramlende fandt hun kost og fejebakke og knælede. Hvordan kunne Mia acceptere det her? Acceptere at tjene minimumsløn ved at feje møg op bag en skraldespand på hænder og knæ?

Klumper af skidt og støv var filtret ind i hinanden, og hun fejede dem arrigt op. En af dem hoppede op mod hendes ansigt. Det var en rotte. Endnu en død, fucking rotte. Hun skrabe den op med fejebakken, hældte den i skraldespanden og gik ud mod sit værelse. De måtte egentlig ikke lade baren være ubemandet, men hvad så? Stedet var alligevel fyldt med strissere.

Hun åbnede døren til sit værelse uden overhovedet at tjekke, om nogen så hende, og smækkede den så bag sig. Mens hun sad på gulvet foran sengen, lagde hun hovedet mod knæene og tog et par dybe indåndinger. Hun ville ikke opnå en skid ved at blive vred. Hun havde lagt alle sine kræfter i den sidste artikel. Hvis den ikke var god nok, så ville ingenting måske være det.

Hun fandt sin telefon frem, håbede på og bad til at *The Star* måske havde ringet, uden hun havde mærket den summe. Ingenting. Hun opdaterede sin e-mail. En ny dukkede op. Sendt for ti minutter siden fra *The Star*. Hun kendte adressen. Det var den samme, som hun havde fået afslag fra i sidste uge. Fuck. Hun havde ikke lyst til at åbne den. Fuck. Hun trykkede på e-mailen. Skimmede den, ledte efter ordet *desværre*, men så i stedet ordet *fængslende*. En sten faldt fra hendes hjerte, og hun tog en dyb indånding og læste den ordentligt fra begyndelsen.

Da Rose kom tilbage til baren, storsmilede hun. Mia stod der med ryggen til hende. Hun lagde armene om Mia og hvilede hagen mod hendes skulder.

”Undskyld. Jeg er en bitch. Jeg ved det godt.”

Mia sagde ingenting. Hun var stiv.

”Hvis du kan lide Baz, så er alt andet lige meget. Jeg vil bare have, du er glad.”

”Han gør mig glad.”

”Godt.”

Rose slap hende og greb en flaske Bundaberg.

”Jean ordner regnskabet,” sagde hun. ”Jeg savner også fredagene.”

Mia kiggede ikke på hende.

”Nu kan det være nok med den forbandede, triste stemning.” Mændene kiggede op på Rose, da hun stillede shotglas frem på række. ”Hvad der end sker, så er det der stadig i morgen.”

Frank skubbede sin stol tilbage og smilede til hende på en ny måde. Der var en selvsikkerhed i hans øjne nu, et udtryk af ejerskab. Hun måtte snakke med ham, og det snart. Hendes nye artikel ville blive trykt i søndagsudgaven igen. *The Star* var åbenbart af den holdning, at folk godt kunne lide lidt let læsning om pædofile, når de kom hjem fra kirken.

”Frank?” sagde hun og holdt romflasken hen over shotglasset.

”Okay. Hvorfor ikke.”

Hun begyndte at fylde rækken af glas, vel vidende at de andre ville sige ja, hvis Frank gjorde. Lugten af Bundaberg var stærk, da hun nåede til det sidste glas. Steve Cunningham kom straks op til baren efter sit. Ligesom flere gange før kløede det i hende efter at spørge ham, hvordan hans familie håndterede det med dukken. Men ikke mens Frank stod lige ved siden af.

”Skal jeg hælde æblejuice i din, fader?”

Han smilede sit brede, skæggede smil. ”Jeg holder mig til cola.”

Rose bemærkede, at Mia stadig ikke så synderligt tilfreds ud. Hun pillede ved den ulækre, tørre hud omkring hendes fingernegle, pressede en dråbe friskt, rødt blod ud. Normalt ville Rose puffe til hende og bede hende stoppe. Men hun troede ikke, at det ville blive godt modtaget lige nu.

”Her.” Hun skubbede shottet over til Mia. ”Vi kan spille dart senere, hvis du vil.”

”Rolig nu, piger,” sagde Frank, ”jeg har ikke tid til at tage mig af manddrab lige nu.”

Steve og Baz udstødte en kluklatter; Rose løftede et øjenbryn. Hun tog sit shot, bøjede hovedet bagover og lod væsken brænde ned gennem hendes hals, hvorefter hun gik hen til skiven og trak en pil ud.

”Det var bare for sjov.”

”Nej, det var ej.” Hun tog tre skridt tilbage og kunne mærke, at alle øjne var vendt mod hende. Hun havde syv års træning, men hendes hjerte bankede alligevel. Hun ville se så dum ud, hvis hun missede. Men det vidste hun bare, at hun ikke ville gøre. Det var succesen; den var som narko. Gjorde hende selvsikker, urørlig. Fik hende til at føle, at hun kunne klare hvad som helst, at alting endelig var muligt.

Hun førte pilen op over skulderen, trak den bagud og kastede den lige frem. Den ramte skiven med et smæld. Ikke helt i midten, men ikke langt fra.

”Hvad var det, du sagde?”

Før Frank kunne æde sine ord, ringede hans mobil. Han tog den hurtigt og lyttede til stemmen i den anden ende.

”Virkelig?” Hans stemme var overrasket, og Rose var overbevist om, at hun så ham skæve til Steve Cunningham. ”Godt, okay. Jeg er på vej.”

Frank stak telefonen i lommen igen. Han tog sit shotglas og sank væsken i en enkelt ubesværet slurk.

”Tak.” Han slikkede sprutten af underlæben og vendte sig om for at gå.

”Lige et øjeblik,” sagde hun. Det her ville ikke blive let. Hans smil falmede, som om han kunne se på hendes ansigtsudtryk, hvad der ventede. Hun gik rundt om baren og lagde en hånd på hans arm og førte ham væk fra de andre.

”Tusind tak for i går,” begyndte hun. ”Det var rigtig hyggeligt.”

Han kiggede ned på sine sko og så op på hende. ”Jeg er altså nødt til at gå.”

”Ja, men ...”

Han vendte sig og begyndte at gå. ”Lad os snakke sammen senere.”

”Jeg ødelægger dem altid.”

ILDEVARSLLENDE BREV INTENSIVERER PORCELÆNSRÆDSLEN

Af Rose Blakey

Politiet i Colmstock blev forfærdede over at modtage et anonymt brev tirsdag aften. Brevet, som hverken bar underskrift eller dato, menes at være skrevet af den ukendte gerningsmand, som har lagt adskillige skræmmende porcelænsdukker på dørrinnene hos lokale familier.

Jeg er ikke syg. Jeg kan bare godt lide de små dukker. Jeg ødelægger dem altid. Jeg ser dem, og så vil jeg samle på dem. Jeg vil stille dem op på række, så perfekte og uberørte. Jeg vil have, de skal være perfekte, men jeg kan ikke lade være.

– D.

Forældrene til de unge piger, som har modtaget dukkerne, er med rette bekymrede for deres familiers sikkerhed, og nogle mener, at politiet ikke gør nok for at beskytte dem. ”Det er nok til at give en kvalme,” udtalte Jillian Hane, hvis seksårige englebarn, Lily Hane, modtog en dukke. ”Det her er vores børn!”

Ingen arrestationer er blevet foretaget, og der er ingen mistænkte i denne fængslende sag. ”De kan ikke finde en forbindelse,” sagde Lucie Hoffman, mor til endnu et offer. Politiet i Colmstock har afvist at udtale sig om deres indsats for at standse denne trussel mod de mest dyrebare medlemmer af lokalsamfundet.

22

Mia havde ikke kunnet sove.

Hun havde tændt fjernsynet, som hun nogle gange gjorde for at erstatte tankerne, der invaderede hendes hjerne, med tv-shop og blenderreklamer. Skænderier med Rose var sjældne, og de få gange det skete, var Mia altid den første til at undskylde. Hun kunne bare ikke bære tanken om, at Rose var vred på hende.

Der var gudstjeneste i dag, så hun var nødt til at stå tidligt op. Hendes far kunne ikke længere komme med i kirke. Før havde han godt kunnet tilbagelægge afstanden fra bilen til kirken med sin stok. Det kunne han ikke længere. Eller også gad han bare ikke.

”Rose var rigtig strid i går aftes,” fortalte hun, mens hun løftede en skefuld vælling ind i hans mund. ”Jeg ved ikke, om hun er jaloux på mig og Baz eller hvad.”

Han sad ved bordet med et viskestykke om halsen. Hun var så vant til at se ham sådan nu, med halvdelen af ansigtet nærmest kollapsedet. Det var hendes far. Når hun kiggede på de gamle fotografier på væggene, var det den stærke, flotte mand, som virkede fremmed for hende.

”Hun taler altid til mig, som om jeg er en eller anden åndssvag nikkedukke.”

Han lagde en hånd på hendes arm. Han kunne ikke tale længere,

men det var lige meget. Hun vidste, hvad han ville sige, hvis han kunne.

”Jeg ved det godt, jeg skal ikke nedgøre mig selv,” sagde hun. ”Jeg bliver bare så træt af, at hun tror, hun er bedre end alle andre, du ved? Jeg mener, vi gør alle vores bedste. Hvad er det, der gør hende til noget særligt?”

Hun gav ham endnu en skefuld. ”Hun synes, Baz er en idiot, men hvis det går godt mellem mig og ham, så ville det gøre sådan en stor forskel for os, baba. Vores liv kunne blive så meget bedre.”

Han lod hånden falde.

”Og så er han bare superskøn! Nå, men Rose flytter også herfra. Hun skal ud og leve sit smarte storbyliv, så kan hun ikke bare lade mig nyde det, jeg har? Hun ævler hele tiden løs om, at vi skal flytte sammen, men hun har faktisk aldrig spurgt mig, om det er det, jeg vil.”

Mia rejste sig og satte maden tilbage i køleskabet og smed skeen i vasken. På den ene eller den anden måde ville Rose snart flytte væk. Mia var nødt til at tænke over, hvordan hendes liv skulle hænge sammen, når hun var væk. Hun så sig selv i spejlet på lågen, redte et par løse hårstrå om bag øret og vendte sig om mod sin far.

”Skal du på toilettet, før jeg går?” spurgte hun. Han rystede på hovedet.

”Er du sikker?”

Han kiggede ikke på hende. I sidste uge havde han sagt, han ikke skulle, og da hun kom hjem fra arbejde, havde hun fundet ham liggende på gulvet henne ved toilettdøren med skidt i bukserne.

Hun tørrede hans hage med viskestykket og smilede til ham. Hun vendte sig mod fjernsynet og skruede over på sportskanalen.

”Jeg kommer lige hjem, okay? Rose må selv finde hjem,” sagde hun, kyssede ham på kinden og gik så ud ad døren.

Det var for tidligt at tage i kirke. Det vidste hun. Mia kørte den

modsatte vej, med retning mod Roses hus. Da hun nåede søen, tog hun et skarpt venstresving.

Hun parkerede på gruspladsen. Der efterlod hun sin bil og gik hen mod metalhegnet. Der var et mellemrum i siden, hvor nogen havde trukket ståltråden væk fra jernpælen. Det var det samme hul, som hun og Rose havde klemt sig igennem, da de var børn. Det var stadig stort nok. Lige netop.

Selv mordene heromkring kunne ikke tælles på en hånd, og blandt unge mænd var det særligt slemt. Hun vidste ikke hvorfor. Dave var ikke den første dreng fra deres klasse, der gjorde det, og han havde ikke været den sidste.

Da hun nåede til minens åbning, stoppede hun. Hun knælede ned foran det sorte hul og lukkede øjnene. Luften dernede var koldere; hvis hun koncentrerede sig, kunne hun mærke en hviskende, kølig brise mod sine kinder.

Der måtte være gået et par sekunder, efter han sprang, hvor han svævede vægtløst i mørket. Som så mange gange før spekulerede hun over, om Dave havde tænkt på hende i de øjeblikke. Om han havde tænkt på det bryllup, som ikke ville blive holdt, ansigterne af de børn, som de aldrig ville få. Hun spekulerede over, om hun ville tænke på Rose, hvis hun sprang lige nu.

Det håbede hun ikke. Hun håbede, at hun i de sekunder af intethed før den endelige glemsel ville værdsætte lethed. Så ville hun vide, hvordan det føltes ikke at bære på den byrde, som nu syntes altid at tyngte hende. Selvom det bare var et øjeblik, ville hun vide, hvordan det føltes at være vægtløs.

Så vendte hun om og gik tilbage til bilen. Hun ville ikke komme for sent i kirke.

23

Nu hvor hun ikke længere boede hjemme, behøvede Rose ikke tage i kirke. Hun havde alligevel ikke troet på Gud i lang tid nu. Men det var af en eller anden grund ligegyldigt. Det ville bare føles forkert at sove længe på en søndag og ikke være der sammen med alle de andre.

Luftfugtigheden var høj i dag. Sveden dryppede ned mellem hendes skulderblade, mens hun hastede ned ad vejen. Hun så den gamle kvinde, hun havde undgået uden for rådhuset, stå og vente ved fodgængerovergangen. Hun så nødstedt ud, som hun stod der, mens bilerne susede forbi. En del af Rose havde lyst til at gå videre, men det så ikke ud, som om kvinden ville nå i kirke, hvis Rose ikke tog affære.

”Har du brug for en hånd?”

Øjeblikkeligt tog den gamle kvinde hendes arm i et jerngreb. Hvorfor var det, at disse skrøbelige, gamle koner var så stærke? Hun kiggede op på Rose; bag brillerne var hendes øjne blanke, som om hun kunne græde. Det håbede Rose, hun ikke gjorde.

”De bliver bare ved med at køre forbi. De stopper ikke,” sagde hun og kiggede op på Rose.

”De stopper ikke, før du går ud på vejen,” fortalte hun.

”Undskyld?”

Rose holdt fat i kvindens arm, og sammen tog de et skridt ud på vejen. Bilerne stoppede. Nogle trillede utålmodigt et par centimeter frem, mens de begyndte at gå over. Damens stok var lavet af en dybrød træsort, og den smældede mod vejen for hvert skridt, de tog.

”Engang standsede de altid, hvis nogen stod og ventede,” sagde kvinden. Rose spekulerede over, hvor længe det var siden. Det var i hvert fald aldrig sket i hendes levetid.

”Tiderne forandrer sig vel.”

”Undskyld?”

Rose hævede stemmen. ”Tiderne forandrer sig!”

”Nej, nej,” sagde kvinden og greb endnu fastere om hendes arm. ”Det er medmenneskeligheden. Den har forandret sig.”

Rose bemærkede den elektriske klynge af folk uden for kirken. Mange af dem havde aviser i hænderne. Rose gispede. De læste *The Star*. Hun gav slip på den gamle kvindes arm.

”Tak skal du have, min pige,” sagde hun, mens Rose luntede hen mod menneskemængden.

De to kvinder, som Rose havde mødt sammen med mrs. Hane i søndags, stod i udkanten af flokken; da hun kom nærmere, kunne hun høre deres samtale.

”Jeg tror, jeg besvimer.”

”Nej, da.”

”Jo.”

Rose snupede avisen ud af kvindens hånd.

”Uforskammet!” smældede hun, men Rose ignorerede hende. Det var hendes artikel der på forsiden. Det var endnu bedre, end hun kunne have håbet på. Det svimlede for hende. Nu skete det virkelig. Forsiden. Det var stort. Nu ville alting forandre sig. Hun måtte finde Mia.

”Dig!”

Mrs. Cunningham marcherede mod hende med sin mand på slæb.

”Du skal fortælle mig lige med det samme, hvad du er ude på!” Mrs. Cunningham spruttede af vrede og var lige ved at træde Rose over tærne, da hun kom tæt på. Rose foldede forsigtigt avisen og stak den under armen.

”Ude på?”

”Ja,” sagde hun med røde kinder. ”Hele delstaten behøver ikke kende til det her. Det er vores problem, og vi tager os af det.”

Steve smilede undskyldende til Rose hen over hovedet på sin kone.

”Har du ingen respekt for min mand? For Frank?”

”Hov, hov. Det er ikke fair,” sagde kvinden, hvis avis Rose havde snuppet. ”Vi har ret til at vide, hvad der foregår. Politiet burde have offentliggjort det her, så snart de fik det. Det er vores børn! Vi bør få at vide, hvis nogen kommer med sådan en trussel.”

Folk rundt om hende nikkede, og mrs. Cunningham påklistrede et smil.

”Åh, rolig nu, Fiona. Jeg er enig,” sagde hun til kvinden, ”men denne pige pisker en storm op. Det her er vores by, og vi håndterer det på vores måde.”

”Men hvis hun ikke havde skrevet den artikel, ville vi slet ikke vide, vi skulle være bekymrede. Så ville jeg have ladet min ...” Kvinden sank en klump, ”... min stakkels, stakkels datter gå alene hjem fra skole.”

”Hende ville ingen gide kidnappe, stol på det,” sagde mrs. Cunningham og vendte sig så mod Rose. ”Jeg vil bare vide, hvordan i alverden du fik fingre i en kopi af det brev.”

Rose brød sig ikke om denne kvinde. Hun havde altid været en strigle.

”Jeg kan ikke afsløre mine kilder.”

”Sikke en omgang lort. Du behøver heller ikke sige det. Vi ved alle sammen, hvordan små ludere som dig får, hvad de vil have.”

Netop som Rose åbnede munden for at give igen, begyndte flokken at mumle.

”Åh, nej. Har de set det?”

”De må da have vidst det.”

Folk vristede blikkene væk og kiggede hen over hoveder på noget på den anden side af flokken. Mrs. Cunningham vendte sig om for at kigge med, og det samme gjorde Rose. Familien Riley var ankommet og medbragte den andægtige tavshed, som syntes at følge dem, overalt de gik. De var klædt på til kirke, mr. Riley i sorte bukser, mrs. Riley i en knælang kjole med samme blå farve som hendes øjne, deres datter Carly iført en bluse knappet helt op til hagen. Rose forsøgte at huske, hvordan de havde været før branden. Hun havde handlet i deres supermarked hele sit liv. Hun kunne godt huske Ben. Hans store smil, når han stod bag disken og stablede tårne af sølvmønter. Hun forsøgte at huske mr. og mrs. Rileys ansigter, som de havde set ud dengang, men kunne ikke. Det var umuligt at forestille sig de munde forvredet i et smil. Mr. Riley havde et eksemplar af *The Star* i hænderne. Både han og hans kone læste ordene på forsiden, deres øjne dalede ned ad siden. Rose så det øjeblik, de læste brevet. Mrs. Riley kiggede væk fra avisen og ind mod menneskemængden. Frygten stod malet i hendes ansigt, som om nogen i mængden kunne finde på at springe frem og angribe hende. Efter at have løftet sin datter op i favnen, drejede de to om på hælen og gik tilbage den vej, de var kommet, uden at sige et ord.

Forsamlingens summende snak steg til sit normale niveau. Mrs. Cunningham vendte sig mod Rose igen, rystede på hovedet og spankulerede så bort. ”Undskyld,” mimedede Steve, mens han has-tede efter hende.

”Den stakkels familie,” hørte Rose kvinden bag sig sige. ”Det er det sidste, de har brug for.”

”Hvad mente hun med, at ingen ville gide kidnappe min datter?”

”Oven i alt hvad de allerede har været igennem. Hvad er det her for en verden?”

”Min datter er underskøn.”

”Jeg skal tale et alvorsord med Frank,” sagde den anden.

”Så må du vist stille dig i kø.”

Rose fulgte deres blikke til parkeringspladsen. Mr. Hane stod og snakkede med Frank og Baz. Hun kunne næsten ikke kende ham som den samme mand, hun og Mia havde snakket med for en uge siden. Han var rød i hovedet af arrigskab og var helt oppe i Franks ansigt. Tanken om at han kunne være farlig, virkede ikke længere så latterlig. Rose ville ønske, hun kunne høre, hvad han sagde, men de var for langt væk. Bag ham stod mrs. Hane og holdt Lily i armene. Ved siden af hende stirrede Denny Rose lige i øjnene med en finger oppe i næsen.

Rose vendte sig om; hun ville ikke have, at Frank skulle tage hende i at stirre. Hun ville ønske, hun havde haft mulighed for at snakke med ham om alt det her i går aftes. Mia stod henne ved døråbningen til kirken og snakkede med en af Bazzas brødre. Rose gik lidt derhenad, men så gled Mias blik over hende, hvorefter hun kiggede væk. Rose stoppede op. Mia var nok stadig vred. Det her var dumt. Hun havde så meget at lave; hun havde ikke tid til at sidde og nøle her og lytte til en af præstens kedelige prædikener. Hun forlod kirkepladsen og gik i samme retning som familien Riley.

Det tog hende omkring 20 minutter at nå frem til deres hus. Da hun nåede døren, havde hun svedt så meget, at hendes hår klistrede til hendes hals, og hendes top var fugtig. Hun ville gerne se professionel ud, men hun ville umuligt kunne køle af herude. Luften var

tung af fugtighed. Så hun viftede ansigtet med hånden og bankede på.

Mrs. Riley åbnede døren. Rose forventede, at hun ville være overrasket over at se hende, men hendes ansigt forblev lige så tomt som før.

”Hej, jeg hedder Rose. Jeg skrev den artikel, I læste i morges. Jeg tænkte på, om jeg måtte komme ind, så vi kunne snakke om det?”

Mrs. Riley betragtede hende med udtryksløst ansigt. Så vendte hun sig om. ”Det er journalisten,” sagde hun til nogen længere inde. ”Hun vil gerne komme ind.”

”Hvis det er et passende tidspunkt?” tilføjede Rose til Mrs. Rileys bortvendte ansigt.

”Okay,” hørte hun en mandsstemme sige, og Mrs. Riley trådte til side.

”Tak,” sagde hun og mærkede hudens lettelse over at være ude af solen.

Mr. Riley sad i sofaen i stuen, stadig iført sit kirketøj. Han rejste sig og trykkede Roses hånd. Hans håndflade var kølig mod hendes klamme hud. Forlegen trak hun hånden til sig og tørrede den af i sine shorts.

”Sid ned,” sagde han, og Rose valgte en lille lænestol tæt ved døren.

”Vil du have noget koldt at drikke?” spurgte Mrs. Riley med så dæmpet stemme, at Rose måtte anstrenge sig for at høre hende.

”Vand ville være fint, hvis det er i orden?”

Mrs. Riley nikkede og gik ud af rummet.

Rose havde ikke været sikker på, hvad hun forestillede sig. Hvordan tragediens dagligdag viste sig i hjemmet. Husets indre lignede familien Hanes. En lille stue på den ene side af hoveddøren, køkken på den anden. Hun formodede, at soveværelserne lå

længere nede ad gangen. Hun spekulerede over, om Bens værelse stadig så ud, som da han levede.

Alting i stuen var rent og enkelt. Den eneste rigtige udsmykning var tre indrammede fotografier på kaminhylden. Alle tre af deres datter. Rose kiggede væk; det føltes anmassende at stirre på dem. Det virkede mærkeligt, at der ikke var nogen billeder af Ben, men hvordan skulle hun også vide, hvad der var mærkeligt i denne situation? Dette ægtepar var blevet tvunget til at se til, mens deres søn brændte; hvordan kunne hun dømme noget, de gjorde, som mærkeligt? Mr. Riley kiggede på sine knæ foran sig på sofaen. Hun trængte sig på. Hun burde ikke være her.

”Jeg er ked af det, hvis min artikel gjorde jer oprevne i morges,” sagde hun til mr. Riley.

Han nikkede. ”Det er okay.”

”Havde Frank ikke sagt noget om brevet?”

”Nej,” sagde han, og hun så vreden glimte i hans øjne. Hun fandt sin notesbog frem.

”Er det okay, hvis jeg citerer dig i min næste artikel?”

”Jeg ville foretrække, hvis du ikke gjorde,” sagde han ligeud.

”Åh.” I en fart stak hun notesbogen tilbage i tasken. ”Nej, det er fint. Undskyld, det burde jeg ikke have gået ud fra.” Hun følte sig som en komplet idiot.

Uden at vide hvad hun skulle sige, smilede hun bare til mr. Riley. Hans tidligere flotte udseende kunne stadig ses i den lige næse og de bemærkelsesværdigt blå øjne. Men hans hud var vejrbitd efter for megen sol. Hans næsetip var lyserød, og der var kraftige rynker i hans pande.

”Værsgo.”

Rose fór sammen; hun havde ikke engang opdaget, at mrs. Riley var kommet tilbage. Hun rakte hende et glas vand med vuggende isterninger og kondensdråber glidende ned ad siden.

”Tak.” Rose tog imod det og slugte halvdelen af vandet, mens hun nød kulden, der løb ned gennem hendes hals og ud i hendes årer.

Mrs. Riley satte sig ned ved siden af sin mand. Hun var virkelig tynd. Kvinden var nok kun seks eller syv år ældre end Rose selv, men man kunne nemt komme til at forveksle hende med en i fyrrerne. Da hun satte sig ned, trak hendes kjole sig lidt op. Hendes knæ så store og knoklede ud på grund af manglen på kropsfedt omkring dem. Rose kiggede op og fangede hendes blik og rødmede. Hvorfor stirrede hun på denne stakkels kvindes ben?

”Jeg er ked af at trænge mig på,” sagde Rose og skar igennem den seje stilhed. ”Jeg ville egentlig bare tjekke, om I var okay. Jeg vidste ikke, at min artikel ville være det første, I læste om det brev.”

Mr. Riley nikkede.

”Jeg tror altså ikke, I skal bekymre jer,” sagde Rose. Gud, hvor hun ønskede, at Mia var her. ”Jeg mener, Frank er ikke bekymret, og han burde vide bedst. Det er ikke sikkert, det betyder noget.”

Hun tog endnu en slurk vand og sank højlydt. Hun følte sig så stor, så kejtet og pågående her i huset. Hun ville bare have det her overstået og komme ud herfra. ”Jeg spekulerede bare over, om I tror ...” Hvordan skulle hun formulere det? ”Om I tror, der er nogen forbindelse mellem det, der skete. Branden, mener jeg, og nu det her. Dukken.”

”Jeg synes, du skal gå,” sagde mr. Riley.

”Hvad? Jeg beklager ... Det var ikke for at fornærme jer.”

”Det gjorde du,” sagde han.

Mrs. Riley gik forbi Rose uden så meget som at kigge på hende og åbne så hoveddøren. Med den mest forfærdelige følelse i maven rejste hun sig.

”Jeg er virkelig ked af det.” Hun kunne ikke se nogen af dem i øjnene, før hun gik tilbage ud i den kvælende varme.

24

”Er det Rose Blakey?” spurgte manden i telefonen.

Rose sad oven på et af ølankrene i lagerrummet med telefonen presset ind mod øret. Hun havde taget en pause fra at gøre baren klar, da det ukendte nummer poppede op på hendes skærm.

”Det er Damien Freeman, chefredaktør for *Sage Review*.”

Rose åbnede munden, og en mærkværdig, kvækkende lyd kom ud. Sådan en lyd havde hun aldrig lavet før.

”Jeg så din artikel, før den gik i trykken i går. Den har fået en hel del opmærksomhed her på kontoret. Vi snakker alle sammen om den.”

”Tak,” var alt, hvad Rose kunne få frem.

”Rich nede fra *The Star* gav mig dit nummer. Jeg håber ikke, det gør noget, jeg ringer?”

”Nede fra *The Star*?” gentog Rose så lamslået, at hun ikke engang vidste, hvad hun sagde.

”Ja. De er på etagen under os. Vi er begge Bailey.”

Kanten af ølankret gravede sig op i hendes lår, men hun kunne ikke engang mærke det. Et kort øjeblik betød det navn ikke noget for hende. Så faldt det i hak. Jonathan Bailey, mediemogulen. Hun havde hørt hans navn mange gange og vidste, at han ejede aviser, tv- og radiostationer, men tanken om at *Sage Review* og *The Star*

kunne være dele af det samme selskab, virkede absurd. Hun sank, tvang sig selv til at fokusere.

”Tak fordi du ringer. Det er virkelig godt at høre fra dig.”

”Det er godt at snakke med dig.”

”Tak,” sagde hun og kunne knap nok tro sine egne ører.

”Har du skrevet for nogen andre medier? Noget lidt mere ...”
Han holdt en pause. ”... intellektuelt end *The Star*?”

”Ikke rigtig.”

”Okay, det er fint. Men Rose, vi tror virkelig, at den her historie har et stort potentiale. Vi tror, at den kunne passe bedre til *Sage*.”

”Virkelig?” Nu skete det. Hendes drøm gik i opfyldelse.

”Hvad vi gør i sådan nogle sager er at sende en af vores journalister ned for at skrive en feature. Vi betaler dig selvfølgelig for at have gjort os opmærksom på historien.”

Stenen i hendes mave var pinefuld.

”Jeg har skrevet for et par blogs og sådan,” løj hun.

”Godt. Det er super.” Han fejede hende af. ”Nå, jeg tror måske, Chris har tid til at komme i næste uge. Det ville være super, hvis du kunne vise ham rundt, anbefale et sted at bo.”

Det eneste sted at bo i Colmstock var Eamons. Hvis den fyr kom, ville han ikke bare tage hendes historie, han ville også tage hendes seng.

”Okay,” sagde hun, for hvad kunne hun ellers sige?

I baren snavede Mia og Bazza. Deres læber vuggede hid og did mod hinanden, et strejf af tunge kom og gik. De stoppede brat, da de fornemmede Roses tilstedeværelse.

”I skal ikke lade jer gå på af mig.”

Udtrykket i Baz’ ansigt gjorde hendes mavepine endnu værre. Det var ægte had, som om han havde lyst til at slå hende. Men

han gjorde det ikke. Han vendte sig om og gik tilbage til de andre betjente ved bordet. Jonesy stirrede på Rose med et identisk foragteligt ansigtsudtryk. Selv præsten kiggede skuffet på hende, mens Steve Cunningham nøje studerede sit ølglas. Sikkert forlegen over, at hans kone havde kaldt hende en luder samme morgen. Frank havde ikke vendt sig. Hans krumme ryg var igen vendt mod hende. Hun havde på fornemmelsen, at han ikke ville have så let ved at tilgive hende denne gang.

”Hvad sker der?” sagde hun dæmpet til Mia, som tørrede sig om munden med hånddryggen. De havde knap nok vekslet et ord, da de pakkede ned i går aften. Rose var irriteret over, at hun havde ignoreret hende ved kirken, men hun håbede også, at Mia ikke var vred; hun havde nok at se til.

”De er sure på grund af artiklen. Frank er i store problemer.”

Hun havde vidst, at det ville komme, men det gjorde stadig ondt. ”Jeg har aldrig sagt, at det var ham, der fortalte mig, hvad der stod i brevet!”

”Det behøvede du heller ikke. Det er åbenlyst.”

”Jeg vil ikke give ham problemer.”

”For sent.” Mia lød stadig kold. Rose pressede hende ikke. Hun var sikker på, at hun ville undskylde senere, så snart hun var kølet ned.

Rose bed skyldfølelsen over for Frank i sig, greb en stak servietter og lidt løst service og begyndte at rulle. Jean var der ikke i aften. Søndagene var altid rolige. De måtte sørge for, at alt var perfekt, når hun mødte op i morgen.

Hun kiggede op, da Will trådte ind og fandt sin sædvanlige plads. Deres blikke mødtes, og Rose mærkede knuderne i maven løsne sig en smule. Så vendte hun tilbage til servicet og begyndte desperat at udtænke en plan.

I den anden ende af rummet snakkede mændene med dæmpede stemmer.

”Sikke en kælling,” sagde Jonesy.

”Hun er ikke nogen kælling,” protesterede Frank.

”Hun er en fucking ko.”

”Vi har vigtigere ting at bekymre os om nu,” sagde Frank og sendte Jonesy et blik.

Jonesy vendte sig mod præsten. ”Du fik vel ikke nogen interessante bekendelser i dag, gjorde du?”

”Nej,” svarede præsten alvorstungt, ”men du ved, at jeg ikke kunne sige det, hvis det var.”

”Den underskrift, D, det bliver jeg ved med at tænke på,” sagde Steve. ”Et initial er vel for åbenlyst, ikke?”

”Hvem ved?” sagde Baz. ”Kunne betyde hvad som helst.”

”Hvad er dit mellemnavn?” spurgte Jonesy Steve. ”Det er ikke David, er det? Eller Daniel?”

”Desværre ikke.”

De blev tavse og tog alle et par store slurke af deres øl.

”Så hvad tror du, Steve? Er det en lokal?” spurgte Frank.

”Det tror jeg ikke – ingen i Colmstock ville gøre sådan noget,” sagde Steve og kiggede direkte på Will.

”Vi tror, det er en lokal,” mumlede Baz, hvilket fik både præsten og Steve til at se overraskede op.

”Hvorfor siger du det?”

”Hvad ville drive en mand til at gøre sådan noget, fader?” Jonesy talte til præsten, men det var Steve, han fikserede med et stift blik.

”Det ved jeg ikke,” svarede præsten.

Jonesy pressede på. ”Men hvis du skulle gætte.”

De var stille, mens Rose samlede glassene fra deres bord. Bevidst kiggede ingen af dem op på hende.

Da hun var uden for hørevidde, sagde præsten: ”Jeg tænker, at det er en, som er ved at miste kontrollen.”

”Miste kontrollen over hvad?” spurgte Jonesy.

”Jeg ved det ikke. Han sender breve og har ikke gjort noget. Han tøver.”

”Hvad tror du, Steve?” spurgte Baz. Steve havde ikke rigtigt hørt efter. Det var hans fjerde øl.

”Jeg ved det ikke. Jeg ved bare, at mine nosser er i en skruestik lige nu. Konen er pissesur, og alle vil have svar, og jeg har ikke nogen.”

Jonesy betragtede ham, tog en dyb slurk af sin øl og kiggede så igen på præsten. ”Hvorfor så sende det? Vil han have, at vi skal vide, det er alvorligt?”

”Han vil have, at I skal vide, hvilket menneske han er,” sagde præsten langsomt.

”En med lyster?” spurgte Frank uden at tage blikket fra Steves ansigt.

”Beskidte lyster,” tilføjede Baz.

”Måske.”

Jonesy slikkede væsken af overlæben. ”Men hvordan skal man finde ud af, hvem der har beskidte lyster?”

Frank smilede. ”Teknologien er fantastisk nu til dags.”

”Virkelig fantastisk,” tilføjede Baz.

”Man kan finde alt, hvad det skal være.”

Nu kiggede de alle sammen på Steve. ”Jeg tror ikke, jeg ved, hvad I drenge snakker om. Har I en teori eller sådan noget?”

”På en måde,” sagde Jonesy og lænede sig så frem.

”Nå, men så kom da med den.” Steve klukkede, selvom han

sandt at sige var ved at blive lidt frustreret. Det var, som om de snakkede i kodesprog.

”Vi har fået kadetterne til at gennemgå generaliebladene for alle voksne i byen, som ikke blev født her. En langsom proces, men vi har fundet ud af nogle ting, vi ikke vidste,” sagde Frank.

”Som for eksempel, at skolens rektor har fået 13 fartbøder og mistet kørekortet tre gange.”

”Virkelig?” spurgte Steve, men smilet havde forladt hans ansigt. Han stirrede stift på Franks hænder. Som om de tykke hår på hver af fingrene rigtig fascinerede ham.

”Jeps. Jeg ved ikke, om jeg ville bryde mig om, at den kvinde skulle passe på mine børn,” sagde Frank.

”Godt du ikke har nogen,” indskød Jonesy.

”Ikke endnu, men en dag. Alle de fartbøder, det viser dårlig dømmekraft.”

”Og ubesindighed,” tilføjede præsten.

”Hvad mener du, Steve? Dine døtre går på den skole.”

Steve trak på skuldrene. ”Jeg tror faktisk, jeg har fået nok. Min kone vil gerne have, jeg kommer lidt tidligere hjem.”

”Virkelig?” sagde Frank. Han smilede, men det så ikke rigtigt ud. Det var et bredt, tandfyldt smil, men hans øjne var mørke.

”Det er ikke alt,” sagde Baz.

”Før hun købte stedet her, påstod Jean at have været udsat for en forbrydelse,” sagde Jonesy. ”Men hun frafaldt anklagen halvvejs gennem retssagen.”

”Ville ikke have taget hende for en løgner, men der kan man bare se,” tilføjede Frank. ”Vi har lært meget om denne bys borgere.”

”Vi har lært en masse,” sagde Bazza.

”Man tror, man kender alle i en by som denne. Men det gør

man ikke. Ikke alle blev født her – det glemmer man,” lød Jonesys hårde, tonløse stemme.

”Hvor var det nu, du blev født, Steven? London?” sagde Frank og smilede stadig.

”Nottingham.”

”Nå, ja, det er rigtigt. Det var på et toilet i Nottingham, du blev arresteret, var det ikke?”

Steve svarede ikke. Han kiggede hen mod præsten med bedende øjne.

Præsten gengældte ikke hans blik. ”Jeg burde gå,” sagde præsten og rejste sig fra bordet.

”Jeg vil gerne have et lift,” sagde Steve og gjorde antræk til at rejse sig. Franks hånd lagde sig med det samme på hans arm.

”Du har ikke engang drukket din øl op endnu.”

”Jeg skal altså hjem nu,” sagde han vagt, men døren var allerede svinget i. Præsten var væk.

”Nå,” fortsatte Frank. ”Nu hvor den gode præst er på vej hjem, kan du så fortælle mig, hvad det er ved offentlige toiletter, som tiltrækker syge svin som dig, Steve?”

”Tænder du på at få suttet pik af fremmede?” spurgte Jonesy med sin lavmælte, drævende stemme.

Steve kiggede fra den ene til den anden.

”Jeg ved det ikke,” sagde Frank. ”De siger, at en mund er en mund, men tanken om at få skægpest på bollerne ophidser mig bare ikke.”

”Eller er det, fordi du kan lokke børn med derind?” spurgte Jonesy.

Steves stemme var høj og skinger. ”Børn? Vent lige lidt!”

Jonesy skubbede sin stol tilbage med et hvin. ”Jeg skal have mig en smøg.”

”Jeg går med.” Baz rejste sig også.

”I er helt forkert på den, drenge.”

”Kom så,” sagde Frank. ”Vi kan ikke snakke om den slags foran damerne, kan vi?”

Bazza greb Steve ved skulderen, lidt for hårdt, og mændene gik hen mod baggangen.

Rose så dem gå og mærkede forandringen i atmosfæren. Noget var galt. Hun havde bemærket Baz' greb om Steves arm, hans blege ansigt.

”Arresterer de ham?” spurgte hun Mia.

”Baz sagde, han var et kryb.”

Et dæmpet råb gav ekko fra korridoren. Will rejste sig så hurtigt, at hans stol væltede om på gulvet.

”Hvad sker der?” spurgte han. De tre var alene i baren nu.

”De giver ham vel en lærestreg,” sagde Mia tøvende.

”Seriøst?”

Endnu et råb. Rose løb. Ned ad korridoren og ud til bagindgangen.

Steve lå på jorden ved siden af containeren. Bazza, Jonesy og Frank sparkede ham alle, så deres støvler bankede ind i hans ribben. Han forsøgte at kravle, forsøgte at komme ind igen.

”Hold så op!” skreg Rose.

Hun greb Frank og forsøgte at hive ham væk. Hans skuldre var varme og våde af sved. Men han var stærkere end hende. Hun kunne ikke engang bevæge ham.

Steve var næsten nået hen til trappen, men Rose vidste, at det ikke ville hjælpe ham. Hvis Jean var her, kunne hun håndtere det, men Rose vidste ikke, hvad hun skulle gøre. Will og Mia dukkede op i gangen.

”Stop!” råbte Will, da han så, hvad der foregik. Da de kom nærmere, opdagede Mia Steve ligge på jorden. Hun lagde hånden over øjnene.

”Åh, gud,” mumlede hun.

”Vi bestemmer selv, hvornår vi stopper.” Franks brystkasse pumpede.

Will gik hen mod ham med knyttede næver. ”Nej, det her stopper lige nu.”

Bazza maste sig ind og stillede sig mellem Will og Frank. ”Eller hvad? Ringer du til politiet?”

Mia kom hen og lagde en hånd på Baz’ bryst. ”Vi går nu, Baz. Lige nu.”

Hun greb hans arm og gav sig til at prøve at trække bjerget af en mand væk.

”Gå,” sagde Frank uden at bryde øjenkontakten med Will. ”Vi har styr på det.”

”Kom så,” sagde hun dæmpet, og Bazza lod sig blive trukket væk.

Mens de andre så dem gå, kiggede Rose ned på Steve. Han kravlede stadig. Hans tøj var flænget, og han udstødte lavmælte, jamrende lyde. Hun blev nødt til at få ham på hospitalet.

”Kan du rejse dig?” spurgte hun lavmælt og følte sig kvalm ved, hvor forsvarsløs han var. Han rullede rundt og stirrede op på hende med øjne, der trillede rundt i deres huler. Hun forestillede sig, at det var sådan, en ko så ud, før den blev slagtet.

”Åh, gud. Fuck!” Hun gik i knæ på jorden ved siden af ham. Jonesy trådte nærmere.

”Vil du hjælpe mig med at bære ham?” kaldte hun til Will, for hun ville ikke efterlade Steve her i skidtet. Noget susede forbi hendes ansigt.

Jonesys støvle.

Den hamrede ned mod Steves ansigt. Hans næse knasede. Hans tænder knustes. Blod sprøjtede ud over Rose, og hun skreg.

Jonesy lo og skrabe blodet af sin hæl på kanten af et trappe-trin.

”Så er det nok,” sagde Will og stirrede Frank lige i øjnene.

Frank tog et skridt frem, helt op i ansigtet på Will. Jonesy greb ud efter sin pistol.

”Skrid med jer!” skreg Rose.

Frank vendte sig mod ham, og hans øjne blev blidere. ”Han er et kryb, Rose.”

”Jeg er fucking ligeglad. Skrid. Nu!”

Modvilligt tog Frank et skridt væk fra Will. ”Kom så.”

De to forsvandt i retning af parkeringspladsen, Jonesy stolt spankulerende, og efterlod Rose og Will alene med den bevidstløse mand.

De hjalp hinanden med at bære Steve. De kunne ikke bare lade ham ligge på den hårde jord. Will holdt ham under armene, og Rose holdt hans ankler. Da de gik om hjørnet ind i værelse to, bankede hans hoved mod dørkarmen. Forsigtigt lagde de ham ned på sengen.

Rose forsøgte ikke at se på ham. Hvad der engang havde været et glatbarberet, velsoigneret ansigt lignede nu nærmere en klump rå kød. Han vred sig og udstødte en forfærdelig strubelyd og hostede, så blod og tænder raslede ud på tæppet.

”Jeg ringer efter ambulancen,” sagde Will og forlod rummet. Rose gik ud på badeværelset og greb et håndklæde. Hun stak det ind under hanen og ventede på, at vandet skulle blive varmt. Hun kiggede på sig selv i spejlet. Hun var hvid i ansigtet. Røde dråber silede ned ad hendes kinder, hage og hals. Vreden, som havde strømmet gennem hende før, var nu helt væk. Nu rystede hun, og hendes hoved dunkede. Hun pjaskede lidt vand i ansigtet og gned hårdt blodet væk, forsøgte at bevare fatningen.

Da håndklædet var gennemvædet af varmt vand, gik hun tilbage til værelset og satte sig ned ved siden af Steve. Forsigtigt begyndte hun at tørre blodet væk. Hans næse var bøjet i en umulig vinkel. Hans kæbe måtte være brækket. Den hang skævt åben. Da hun

forsigtigt tørrede den, så hun, at hans mundvige var helt flængede. Hans tænder var fuldstændigt smadrede.

Blod boblede op fra hans mund. Han forsøgte at sige noget.

”Shh,” sagde hun.

Endnu en boble dukkede op og sprang i hans flængede mundvig. Han græd næsten i forsøget på at få ordene ud i sit delirium. Hun sank en klump. Hun kunne høre Will i rummet ved siden af.

”På Eamons Gæstgiveri på Union Street. Nej, jeg ved ikke, hvad nummer det er.”

”72!” råbte hun, desperat efter at få ham herind igen.

Steves læber bevægede sig igen og fik hende til at krympe sig. Hun lænede sig nærmere.

”Hvad er der?” sagde hun og ønskede bare, at han skulle holde op med at prøve at tale.

”Hun ved det. Det er ... ikke børn ... Hvordan kunne de tro ...”

Rose vidste ikke, hvad han mente, men hun var overbevist om, at han ikke var nogen børnemisbruger.

”Jeg ved det godt,” sagde hun og kunne knap nok kigge på ham. ”Bare prøv at slappe af.”

Hun blev ved med at duppe hans ansigt, håbede at det beroligede ham. Der var intet andet, hun kunne gøre. Will kom tilbage igen og satte sig ved siden af hende. Han lagde en hånd på hendes knæ. Hun blev ved med blidt at duppe mandens ansigt og betragte hans ansigt hæve og misfarves, indtil hun langt væk hørte ambulancens sirener.

Paramedicinerne bar Steve væk og efterlod Rose og Will i korridoren. De stod i stilhed.

”Godnat,” sagde hun endelig og gik ind på sit værelse og lukkede døren.

Rose satte sig på sengen og kiggede på blodpletten på lage-

net. Hun kunne stadig se hans ansigt, stadig høre lyden af Jonesys støvle. Den knasende lyd, den havde lavet mod Steves næse.

Hun lukkede øjnene og lagde hænderne over ørerne, men det gik ikke væk. Klokkeren var næsten to om natten; hun burde forsøge at få noget søvn. Al adrenalinen var sivet ud af hendes krop, og nu føltes hendes lemmer tunge, og hendes hoved dunkede. Så sparkede hun det blodige sengetøj ned på gulvet, lagde sig ned og lukkede øjnene. Værelset snurrede rundt, som om hun var fuld, så hun satte sig op igen med ryggen mod væggen.

Lidt tid senere bankede det forsigtigt på døren.

”Rose?” Wills stemme.

Hun rejste sig med skælvende ben og gik hen til døren og åbnede den. Pludselig så han utroligt ung ud.

”Sov du?”

Hun rystede på hovedet.

”Du må godt komme ind på mit værelse, hvis du vil,” sagde han, ”hvis du ikke vil være herinde med ...” Hans blik lagde sig på det blodige lagen på gulvtæppet. ”Hvis du ikke vil være alene.”

Hun kiggede på ham uden at vide, hvad hun skulle sige.

”Jeg vil ikke være alene,” sagde han. Dernæst: ”Bare for at sove. Jeg skal nok lade være med at prøve på noget.”

”Okay.”

Hendes skulder strejfede hans brystkasse, da hun gik forbi ham ud på gangen og ind på hans værelse. Han fulgte efter og trak døren i bag dem.

Will stod ved siden af hende, da hun satte sig ned på sengen. Så gik han rundt om den og satte sig på den anden side. Han trak lagenet over sig og løftede det i hendes side. Hun kravlede ind under det og lagde sig på ryggen. De rørte ikke hinanden, men det føltes beroligende at ligge omhyllet af hans lagener og indånde hans varme duft. Det snurrede ikke længere for hendes hoved.

”Sådan noget har jeg aldrig set før,” sagde han og stirrede op i loftet.

Hun lukkede øjnene. ”Heller ikke mig.”

Ganske uventet kom sønnen hurtigt. Wills lugt var som beroligende medicin. Men drømmene var rædselsfulde. Hun løb, og Frank og Jonesy var efter hende. De vidste det. De ville slå hende ihjel. Hun løb, undskyldte, skreg og vågnede, da Frank lå oven på hende og holdt hende fast. Jonesy løftede sin støvle over hendes øjne, så dens tilmudrede sål var få centimeter fra hendes ansigt, og så kom den susende ned.

Hun vågnede stønnende, som om hun var forpustet, hendes krop slimet af sved.

”Det er okay.” En stemme lød ved siden af hende. Hun vendte sig om, skræmt på ny. Will lå ved siden af hende og kiggede bekymret på hende.

”Undskyld,” sagde hun.

”Det gør ingenting. Hvis jeg kunne sove, ville jeg også have haft mareridt.”

Det føltes, som om hun kun havde sovet i fem minutter, men rummet var fyldt af et bleggråt lys. Det måtte være tidlig morgen. Hun lagde en hånd over sine øjne og forsøgte at få pusten.

”Jeg er her efter mit barn,” sagde han.

”Hvad?”

”Du bliver ved med at spørge, hvorfor jeg er her,” sagde han. ”Jeg er her for at finde mit barn.”

Hun fjernede hånden og kiggede på ham. Han stirrede op i loftet, og hans profil var aftegnet i det grå lys.

”For en evighed siden, dengang jeg var en ung, arrogant narrøv, datede jeg en pige. Bess,” fortsatte han. ”Hun snakkede ikke rigtig om det, men jeg tror, hun havde haft et skidt forhold før mig. Vi datede et par uger. Jeg tror, jeg godt kunne lide forestillingen om at

redde hende, du ved, vise hende, hvordan hun burde blive behandlet eller sådan noget gylle.”

Rose ville sige til ham, at han ikke behøvede fortælle hende det, men han snakkede bare videre.

”Det var ret afslappet, så da hun ikke længere tog telefonen, tænkte jeg ikke så meget over det. Så for nogle måneder siden fik jeg det her brev. Det var fra Bess. Hun sagde, at hun havde født et barn. Mit barn. Ærligt talt ...” Da kiggede han på Rose. ”... Jeg sværger, jeg anede intet om det.”

Rose havde lyst til at række ud og røre ved ham, vise ham, at det var okay, at hun ikke dømte ham, men hun gjorde det ikke.

”Nå, men altså. Det var bizart. Hvem skriver et brev? En e-mail måske, eller et opkald, men det var et brev. Hun sagde, at hun var i problemer, og det var vores barn også. Hun sagde, hun vidste, at jeg var en god mand, og jeg ville gøre det rigtige. Hun sagde, at jeg var nødt til at tage ungen, gøre mig klar, og at hun ville skrive til mig igen med detaljer om hvor og hvornår.”

”Skrev hun ikke igen?”

”Nej. Jeg ventede en måned, måske endnu længere, men der kom ingenting. Der må være sket hende noget. Det var derfor, jeg kom. Jeg sagde mit job op og det hele. Men jeg kan ikke finde hende.”

”Hvordan vidste du, at hun var her?”

”Der var ingen afsenderadresse eller noget, men frimærket var stemplet. Brevet kom fra Colmstock.”

”Har du et billede af Bess?”

Han rystede på hovedet.

”Og det var derfor, du kiggede i arkiverne? Derfor du har den bamse?”

Han kiggede på hende. ”Hvordan kender du til bamsen?”

Hun forsøgte at komme på en løgn, men for første gang smilede

han, rullede om på ryggen og rystede på hovedet. ”Du er utrolig,” sagde han.

”Så det var derfor.” Hun åndede ind. Det føltes så akavet at sige det her, når de lå i samme seng. ”At du ikke ville kysse mig. Fordi du vil have en familie.”

”Nej,” sagde han og smilede stadig, kiggede kun på hende ud af øjenkrogen. ”Det er, fordi jeg ved, du er ballade, og det er det sidste, jeg har brug for lige nu.”

”Nej, jeg er ej!” sagde hun. ”Jeg skulle faktisk lige til at sige, at jeg kan hjælpe dig. Det her er en lille by, og jeg tvivler på, at der er mange mødre ved navn Bess. Vi kan finde ud af det. Du kan vel ikke huske hendes efternavn?”

”Jo, selvfølgelig!” sagde han. ”Så slem er jeg heller ikke. Efternavnet var Gerhardsson. Men jeg har kigget. Ingen Bess Gerhards-son.”

Hun forsøgte at tænke, huske om hun nogensinde havde hørt det navn før, men hendes tanker svømmede stadig rundt.

”Vil du så hjælpe mig?”

”Jeg troede, du ville have mig til at holde mig væk?”

”Du virkede bare lidt for nysgerrig, som om du håbede på at skrive en rædselsfuldt sentimental artikel om det til din avis.”

”Det ville jeg aldrig gøre!” sagde hun, oprigtigt stødt. ”Nu vil jeg helt sikkert ikke hjælpe dig.”

”Kom nu,” sagde han med et smil i stemmen. ”Jeg kan høre, at du brænder efter at blande dig.”

”Nej, jeg gør ej,” sagde hun. ”Fuck dig.”

Han rullede om på siden. ”Please.”

”Niks,” sagde hun, og varmen fra hans hud emmede ud mod hende.

Han rakte ud og rørte ved tatoveringen på hendes arm, fulgte mønsteret, der rakte op til hendes skulder.

Hendes indre skælvede, men hun prøvede på ikke at vise det. Han rykkede sig endnu nærmere og lod en finger løbe hen over hendes øjenbryn. Hans udtryk var alvorligt, som om han forsøgte at memorere hendes ansigtstræk.

Hun havde lyst til at røre ved ham. Havde så meget lyst, at hele hendes krop higede efter det. Hun fremtvang et smil. ”Jeg troede, du sagde, du ikke ville prøve på noget.”

”Vil du ikke nok hjælpe mig med at finde dem?” sagde han og strøg nu fingeren hen over hendes kæbe.

”Okay,” sagde hun med en enkelt udånding.

Hans øjne var mørke i denne belysning, hans ansigt smukt. Hun lænede sig frem og kyssede hans mund så blidt, så langsomt, at det fik hele hendes krop til at prikke af gåsehud på trods af sveden.

”Det her er så dårlig timing,” sagde han og trak sig tilbage. ”Hvorfor kunne jeg ikke have mødt dig tidligere? Eller senere?”

”Siger du, at du godt kan lide mig?” sagde hun med et smil. ”Selvom jeg er ballade?”

Han gengældte hendes blik. ”Du er vel god nok.”

Will trak hende ind i en omfavnelser, og hun hvilede sit hoved mod hans bryst. Hun kunne høre hans hjerte hamre af sted; mens de blidt trak vejret sammen, bankede det langsommere. Før der var gået et minut, var hun faldet i søvn igen.

26

Roses telefon ringede; hun kunne høre den gennem væggen. Hendes lemmer var filtret ind i Wills, hendes hoved stadig på hans bryst. Han brummede og blinkede med øjnene. Lyset i værelset var blevet skarpt; det måtte være formiddag. Hun gned ansigtet med hænderne, kinden svedig hvor den havde ligget presset ind mod ham, før hun rullede rundt og rejste sig. Da hun nåede ud på gangen til sit værelse, ringede den ikke længere.

Hun åbnede døren. Der stank af vådt, rustent metal. Steves blod på sengetæppet havde skiftet farve. Nu var det mørkt vinrødt, og pletterne tykke og størknede. Hun satte sig ned på sengen og fiskede efter sin mobil mellem lagenerne.

Uanset hvordan hun vendte og drejede det, så var det, der skete med Steve i går aftes, blevet startet af hende. Af hvad hun havde skrevet.

Det var Mia, der havde ringet. Det var Rose glad for. Hun ville gerne have, at tingene skulle være, som de plejede igen. De burde ikke skændes; det nyttede ikke noget.

”Hallo?”

”Hey. Kunne du sove?”

”Ikke rigtig. Kom du hjem?”

Rose skævede til blodpletten. ”Jah. Hvordan gik det med Bazza? Var han sur over, at du trak ham væk?”

”Nej, han var okay.”

Der var en pause. Normalt behøvede Rose ikke gøre arbejdet i deres samtaler.

”Jeg fatter ikke, at de gjorde det,” sagde hun. ”Hvad mon der sker med dem?”

Rose kunne høre lyden af stof, der gned mod stof. Mia satte sig nok op eller rullede rundt. ”Det ved jeg ikke. Sikkert ikke noget.”

”Hvad?” spurgte Rose. ”Tror du, de slipper af sted med at give en uskyldig mand tæk?”

”Jeg sagde jo, at Bazza sagde, han er et kryb. Han har en straffeattest.”

Rose kunne ikke fatte, hvad hun hørte. ”Det betyder ikke, at han fortjener at få smadret ansigtet!” Hun sank en klump og forsøgte at tvinge sin stemme tilbage i et neutralt toneleje. ”Du skulle have set ham, Mia. Selv når han heler, vil hans ansigt aldrig komme til at se normalt ud igen.”

Mia sagde ingenting. Rose forstod ikke, hvordan nogen så varm-hjertet kunne være så kynisk.

”Hør her, jeg synes, vi burde tage ud og snakke med hans kone ...”

”Du vil bare have et interview til din artikel!”

”Nej!”

”Jo! Kom nu, vær nu ærlig.”

Rose tøvede et sekund for længe.

”Det er ikke fair at genere hende i dag. Lad den stakkels kvinde være i fred.”

Rose skulle lige til at svare igen, men hun vidste, at hun ville sige noget, hun ville fortryde.

”Jeg er nødt til at gå.” Mia lød så træt.

”Okay, fint.”

”Farvel.”

”Farvel.”

Rose lagde på og kiggede ned på det blodtilsølede lagen, som lå sammenkrøllet på gulvet. Hun skubbede det sammen i en bunke med det blodige svineri i midten og smed det ned i håndvasken på toilettet. Jo længere hun lod det ligge, des større sandsynlighed var der for, at griseriet ville blive permanent.

Hun gik ud i køkkenet, trak gummihandsker på og fandt nogle flasker med rengøringsmiddel og blegemiddel og gik så tilbage til sit værelse. Hun skruede helt op for det varme vand. Så pressede hun rengøringsmidlet ud og betragtede den gule sæbe løbe ned fra flasken som honning. Ikke et øjeblik havde hun overvejet, at Mia ikke ville stå på hendes side i denne sag. Mia havde altid forstået hende, og hun følte, at hun forstod Mia. Men det gjorde hun måske ikke.

Hun forsøgte at trække vejret gennem munden, så hun ikke behøvede at lugte til det, da hun skrubbete blodpletten og så de størknede dråber løse sig fra bomulden. Det skummende vand blev hurtigt lyserødt. Hun hældte lidt blegepulver i og forsøgte at gnide det ind i stoffet. Hun pressede det plettede stykke ned under vandet igen med håndroden, så den øverste kant af gummihandskerne dykkede ned under overfladen. Hun var lige ved at skribe op, da de blev fyldt med skoldende hedt, lyserødt vand. Da hun hev dem af, klæbede et stykke råkvid tand til hendes håndled.

Med skælvende hænder rystede hun den ned i vandet og vaskede sine hænder. Uden overhovedet at tænke over det, havde hun gjort rent efter Frank og Jonesys svineri og ladet det hele blive suget ned i afløbet. Hun slukkede for vandhanen og forlod badeværelset, stadig med skælvende hænder. Hun ville ikke være en af dem, som lod, som om det ikke var sket, at det ikke betød noget.

Hvor var det her forskruet. Hun ville gøre det rigtige. Efter at have tørret hænderne i et håndklæde gik hun ned ad korridoren. Hun holdt sig i skyggerne bag baren. Det var tidligt, men folk gik stadig op og ned ad Union Street, og hun ville ikke have, at nogen skulle se hende. Tavst sneg hun sig ind i den lille alkove, Jean benyttede som kontor. Den murstenstunge telefonbog gav et bang fra sig, da hun smækkede den ned på bordet og slog op på C. Hendes finger strøg ned ad siderne, indtil hun nåede til *Cunningham, S, D*. Hendes vrede lod hende ikke tøve. Hun greb fastnettelefonen og tastede nummeret. Mens den ringede, satte hun sig ned på gulvet med ryggen lænet mod siden af et af køleskabene.

”Ja?”

”Hej, må jeg tale med mrs. Cunningham?”

”Det er mig.”

Rose havde ikke kunnet genkende hendes stemme. Normalt lød hun så krukket med sin påtagede britiske accent. Nu var der ingen forstillelse.

”Hør her. Jeg var der i går, da Steve ...” Hun vidste ikke, hvordan hun skulle afslutte sætningen. ”Det var mig, som ringede efter ambulancen. Det var betjentene, der gjorde det. Frank, Jonesy, Bazza ...”

”Det ved jeg.”

Det var en lettelse. ”Okay, godt.”

”Min mand er ikke bøsse. Vi har et ... arrangement, og ...”

”Nej, det var ikke det, jeg mente. Det er bare ... hvis du vil gøre noget. Jeg ved det ikke. Rejse tiltale. Jeg vil gerne komme og snakke med dig om, hvad der skete.”

”Det kommer ikke til at ske. Hvem taler jeg med?”

”Det er Rose Blakey.” Hun bed sig i læben, ordet *luder* gav genlyd i hendes ører.

”Ingen kommentarer.”

Linjen gik død.

Roses hånd faldt ned i hendes skød, stadig med telefonen knugget. De fucking røvhuller ville slippe af sted med det. Vreden skubbede med det samme skyldfølelsen væk. Det her var ikke hendes skyld. Det var deres. De havde sparket en mand, der allerede lå ned, uden overhovedet at lytte til ham. Måske var de ligeglade.

Hun sad i skyggerne og stirrede rundt i baren. Den var badet i gyldent sollys, der genspejlede i sprutflaskerne. De glødede grønt og brunt og kastede farverne ind på væggen bag dem.

Det var ikke hende, som skulle tage ansvar for alt dette. Det var dem. Aldrig nogensinde før havde hun hadet denne by så meget. Det her sted, hvor snæversynethed blev hyldet, og folk aldrig stillede nogen spørgsmål. På en eller anden måde måtte hun vise dem. Vise borgerne i Colmstock, at de ikke kunne stole på politiet, og vise *Sage*, at de havde brug for hende. At hun ikke var en tilfældig uuddannet idiot, som ikke kunne sætte to ord sammen og skrive en artikel om sin egen by.

Efter at have rejst sig op tændte hun Jeans gamle stationære computer. Den summede langsomt. Skrumlet var omkring 20 år gammelt, enormt og med en lillebitte skærm. Ikke at hendes computer derhjemme var meget bedre.

Utålmodigt ventede hun på, at computeren skulle starte op, og imens forsøgte hun at huske, om chefredaktøren på *Sage* havde nævnt ham Chris-fyrens efternavn i telefonen i går. Det mente hun ikke, han havde. Hun skulle nok kunne finde det. Så ville hun læse hver en artikel, han havde skrevet, og sørge for at hendes egen blev en million gange bedre. Langt om længe var computeren startet op, og den grønne skærm lyste alkoven op. Mens hun kiggede på labyrinten af ikoner på skrivebordet, krøb en ide ind i Roses hjerne. En ide så udsøgt hæmningsløs, at den gav hende gåsehud på benene.

I stedet for at åbne internettet bevægede hun langsomt musen

hen og dobbeltklikkede på sikkerhedssystemets ikon. Jean var utroligt sikkerhedsbevidst. Hun havde altid været efter dem og insisteret på, at de dobbelttjekkede, at de havde låst alle døre de nætter, hvor de skulle lukke alene. Hun tjekkede aldrig overvågningsoptagelserne, men Rose vidste, at Jean var mere rolig i visheden om, at kameraerne var der, hvis de nogensinde blev udsat for røveri.

Der var et kamera foran kroen og et ude bagved, begge var bevægelsesfølsomme, og deres optagelser blev kun gemt i to uger, før de blev overskrevet. Rose smilede diabolsk, da hun åbnede mappen med kameraet ude bagved. De første optagelser var forbløffende nok af hende. En digital, grøn og sort version af hende slæbte skødesløst en fuld affaldspose ned ad bagtrappen. Hun så sig selv hive posen om bag skulderen og smide den ned i containeren. Det var så mærkeligt at se sig selv på den måde. Hun så så meget mindre ud, end hun følte sig, hendes skuldre virkede så smalle, som hun stod der og stirrede på ingenting. Rose spekulerede over, hvad hun havde tænkt over, da hendes digitale jeg klaskede hænderne sammen og gik ind igen. Skærmen gik i sort et øjeblik og vågnede så til live. Nu var det Jonesy, som slentrede ned ad trappen. Han stak en cigaret mellem læberne og lagde så hænderne rundt om sin lighter. Tog et drag og kløede sig så i bagdelen med den anden hånd. Klamt. Rose spolede hurtigt gennem optagelserne. Jonesy bevægede sig i dobbelt hastighed, cigaretten bevægede sig hurtigt ind og ud ad hans mund. Ud af det blå begyndte han at bevæge sig på en mærkelig måde, som om han dansede. Hurtigt trykkede hun på *play*. Jonesy gnubbede ryggen mod murstenen og vred sig samtidig lidt, skrabede armen mod muren. Hun kiggede nærmere i forsøget på at regne ud, hvad fanden han foretog sig. Men så skoddede han sin cigaret og gik ind igen.

Hun spolede hurtigt igennem flere optagelser, som hovedsage-

ligt bestod af hende selv, Jean og nogle gange Mia, der gik ud med affaldet, samt endnu en mystisk ryggnubbende dans fra Jonesy. Så dukkede Frank op på skærmen. Hun trykkede *play* og sank ængstelig en klump. Jonesy fulgte efter ham og dernæst kom Bazza med armen solidt rundt om Steves skuldre. Hvis hun ikke havde vidst, hvad der fulgte efter, ville det næsten have lignet en kammeratlig omfavelse. Rose så på, mens mændene snakkede. Steves blik flakkede mellem dem, mens han tydeligvis prøvede at tale dem fra, hvad Rose vidste var uundgåeligt. Bazza slap sit reb om Steve, og hun kunne se på hans krop, at han gjorde sig klar til at flygte. Men så greb Bazza pludseligt fat i hans underarme bagfra. Rose fik kvalme, da hun så Jonesy og Frank slå ham på skift. Deres nydelse var ikke til at tage fejl af. Der var ingen lyd, men hun kunne stadig høre deres latter og hån i hovedet. Og Steves hyl.

Han lå på jorden nu. Rose kunne næsten mærke støvlerne i sin egen mave. Så dukkede hun op. Greb fat i Franks skuldre og forsøgte at hive ham væk. Hun stoppede videoen der. Hun havde selv været til stede under dramaet i går aftes, hun behøvede ikke at se det igen. Så hurtigt som muligt e-mailede hun filen til sig selv. Nu kunne de umuligt slippe af sted med det.

Journalist afslører politivold. Det lød helt godt.

”Du er altså sikker på, at de tre mænd er betjente? Og manden, som blev overfaldet, han er civil?” spurgte Damien, chefredaktøren på *Sage Review*, da hun endelig fik fat i ham.

”Ja, helt bestemt.”

”Ud fra hvad du beskriver, lyder det til at have potentiale. Kan du sende mig filen med det samme?”

Rose sad helt ude på kanten af sengen. Hun måtte spille sine kort meget forsigtigt i denne samtale.

”Jeg er meget interesseret i denne sag,” sagde hun og forsøgte

at holde stemmen dæmpet. Hun ønskede ikke, at Will skulle høre denne samtale.

”Ja, det kan jeg forstå.”

”Alle mine kilder stoler på mig, og jeg kender denne by bedre end nogen anden. Hvis der kommer endnu et brev, så vil jeg få det at vide øjeblikkeligt. Jeres reporter vil bare få folk til at krybe i skjul.” Hun sank.

Der blev stille. Hver en del af Rose havde bare lyst til at snakke videre, plapre løs ligesom Mia gjorde, når hun var nervøs. Men hun havde en fordel nu, og hvis hun sagde mere, ville hun miste den.

Til sidst udstødte han en lavmælt fløjten. ”Lyder til, at Chris har været for sent ude her. Send mig optagelserne, og så kan du skrive en artikel til os. Jeg vil have den inden ugens udgang. Sørg for, at den er god.”

Rose tvang begejstringen ud af sin stemme; nu havde hun noget, de gerne ville have. ”Og hvis den er god?”

”Hvis der kommer en stærk reaktion på optagelserne, og hvis artiklen er rigtig journalistik og ikke sådan noget sensationspladder, som du skrev til *The Star* ...” Han stoppede for at tænke, og Rose ønskede, at hun kunne trykke på knapperne i hans hjerne og få ham til at sige det, hun var så desperat efter at høre. ”... så ser vi på det.”

Da hun lagde på, var skærmen på hendes telefon våd af sved.

Mias far lå i badekarret fyldt med uklart vand. Mia sad på kanten med fingrene under den løbende hane, der blev stadigt varmere. Hendes far elskede badetid. Han havde allerede siddet der i 20 minutter. Hans fingre og tæer var runkne og lyserøde, men han havde ikke villet op, og hvorfor skulle hun bestemme det?

”Varmt nok, baba?”

Han prøvede at smile. Mia slukkede hanen og kyssede ham oven på hovedet.

Hun havde efterladt Baz i køkkenet, men nu var han væk. Køleskabslågen stod dog åben. Hun lukkede den og bemærkede, at der manglede endnu en sixpack øl. Baz var kommet hjem til hende for første gang i sidste uge et par dage efter deres date. Hun kunne mærke, at han havde været sikker på, at han ville få noget. Men hun ville bare have, at han skulle møde hendes far. Nogle folk kunne ikke se ham i øjnene, og andre folk stirrede. Hvis Baz var en af dem, så var der ingen grund til at bruge tid på ham. Eller hvis hendes far ikke brød sig om ham, så ville hun også afbryde det. Men det var gået fint. Baz havde selv taget øl med, og da han så, at hendes far var der, virkede han ikke engang skuffet. Måske var det, fordi hendes far også havde været betjent engang, selvom de kun havde nået at arbejde sammen et års tid. Baz havde knappet to øl op og sat sig

ned ved siden af hendes far for at se kampen og snakket med ham under den, selvom hendes far ikke kunne svare. Det var, som om han ikke engang lagde mærke til, at han var anderledes.

Hun kunne lide ham mere og mere, men det gjorde hende bare bange. Det var muligt, at følelserne ikke var gengældt. Hun var snart for gammel til at få knust sit hjerte. Derudover var hun begyndt at forestille sig et liv sammen med ham, hvilket altid var en dårlig ide. Det var bare, fordi hun vidste, hvor meget bedre alting ville være, hvis hun var sammen med ham. Hun ville have så meget mindre at bekymre sig om. Jo, det ville betyde, at hun havde endnu en mand at rydde op efter, men det var hun vant til. Det eneste positive var, at hun ikke havde været i seng med ham endnu. Alt for mange gange havde fyre mistet interessen, i samme øjeblik hun fik deres orgasmegrimasse at se. Der var for meget pres på, for meget på spil, til at hun bare kunne give slip. Hver gang de kyssede, kunne hun ikke tænke på andet end, hvor længe hun skulle lade det fortsætte, hvor meget var for meget. Det sidste, hun ønskede, var at virke desperat, selvom det var præcis, hvad hun var.

Hun fandt Bazza på sin fars værelse, hvor han stod ved sengen og kiggede på det indrammede billede, som hendes far insisterede på at have stående på natbordet. Baz havde taget jakken af, og han havde sit sorte læderhylster uden over trøjen. Øllen stod på bordet, og hun gik hen og lagde en ølbrik under den.

”Din mor?” spurgte han og kiggede om på hende.

”Jah.” Hun trak på skuldrene. ”Baba kan godt lide at kigge på hende, mens han falder i søvn.”

Baz satte billedet tilbage på bordet ved siden af sin øl. Hun spekulerede over, om han kunne fornemme, at hendes mor var et emne, hun ikke brød sig om at snakke om. Han vendte sig om mod Mia, og et øjeblik troede hun, at han ville give hende et kram. Hans

arme omfavnede hende, og hun forsøgte at lade sig slappe af hos ham, men så fandt hans læber hendes. Han pressede sig hårdt ind i hendes mund, brugte tungen til at åbne hendes læber, mens hans skægstubbe kradsede hendes kind. Han kyssede hende ned ad halsen med hånden i hendes hår.

”Har du nogensinde gjort det på din fars værelse?” hviskede han ind mod hendes hals.

”Jeg har jo sagt, jeg er jomfru,” sagde hun og gjorde sit bedste for at lyde koket.

Han tog et skridt bagud og kiggede på hende. Så trak han hendes kjole over hovedet på hende og smed den ned på tæppet. Han betragtede hende, hendes enkle, hvide undertøj, hendes bløde mave, hendes bryster, der pressede sig mod bh'ens skåle, når hun trak vejret. Hans håndflader strøg hen over hele hendes krop, rørte ved hende, som om hun ikke bare var noget, han trængte til, men noget, han havde brug for. Noget, han ville fortære, hvis det var muligt. Hendes hud begyndte at reagere på hans berøring. Hun lukkede øjnene og tænkte på Rose. Hvordan ville hun mon reagere på Bazzas hænder på sin krop? Ville hun lægge sig ned på sengen, sprede benene og lade ham gøre, som han ville, eller ville hun selv tage styringen? En lavmælt klynken undslap hende. Hele hendes krop higede efter at række ned i hans bukser og mærke det varme, pulserende kød under sin hånd. I stedet daskede hun ham væk. Hun kunne ikke lade sig selv miste besindelsen.

”Stop det.”

Hun dumpede ned på sengen. Hvis hun virkelig ville have ham til at stoppe, burde hun nok tage sin kjole på igen, men hun trængte til at blive trængt til. At vide, at hun var begæret, at en anden havde desperat lyst til at elske med hende, det tændte hende mere end selve det at have sex.

”Jeg sværger, jeg er seriøst ved at få blå nosser.”

Mia lo. Han var så sød. Han satte sig ned i fodenden af sengen og begyndte et befamle hende igen. Hun vendte sig om og trak pistolen ud af hans hylster.

”Hænderne op,” sagde hun med et djævelsk smil i ansigtet.

Baz smilede og stak armene i vejret. Mia sigtede pistolen på ham.

”Bang,” sagde hun og lod, som om hun skød ham.

”Du burde ikke lege med den,” sagde han.

Pistolen føltes tung i hendes hånd. Alligevel var det utroligt at tænke på, at den kunne tage et liv. At man bare behøvede at bøje pegefingern for at dræbe nogen.

”Har du nogensinde skudt nogen?”

”Jah.”

Det overraskede hende. ”Dræbt nogen?”

”Næh.”

Det var hun glad for. Hans hænder ville føles anderledes mod hendes krop, hvis de havde slået ihjel. Mens hun vendte pistolen i hænderne, funderede hun over, hvordan det ville være at forårsage en andens død. At tage et liv.

”Hvordan mon det ville være?” sagde hun højt.

”At slå nogen ihjel?”

”Mmm.”

Hans varme hænder gled op ad hendes bare ben, og han kiggede knap nok på hende, da han sagde: ”Det har Frank gjort.”

”Seriøst?”

”Jep.”

”Hvor forfærdeligt.”

Det virkede ikke muligt, at Frank kunne have slået nogen ihjel og stadig virke så normal. Stadig bare være den lille, søde fyr, som sad i hjørnet og blev for fuld ved lukketid. Men så huskede hun, hvordan han havde prustet, da han stod over Steves krop. Det blik

i hans øjne, som om han rent faktisk nød det. Men stadig, at slå nogen ihjel var noget andet. Hvis nogen tog et liv, burde det farve dem. Det burde være noget, som alle kunne se, en plet.

Mia pressede forsigtigt pistolen tilbage i Bazzas hylster. Hun havde ikke lyst til at røre ved den tingest længere. Hun vidste, at hvis hun slog nogen ihjel, så ville hun ikke selv kunne leve. Det ville være ligegyldigt, hvad de havde gjort.

”Frank skræmte mig lidt i går aftes,” indrømmede hun. ”Jeg har aldrig set ham sådan før.”

”Han gjorde bare, hvad han mente var rigtigt,” sagde Baz.

Mia trak på skuldrene. ”Det ved jeg godt. Men Rose sagde, at de virkelig gik amok på ham, efter vi gik.”

”Jah.” Han gned en hånd over ansigtet. ”For at være ærlig synes jeg, det gik for vidt. Det gik over strengen.”

Mia kyssede ham på kinden. Hun vidste, at han var anderledes, ikke ligesom de andre fyre. Hun satte sig op og trak kjolen på igen trods Baz’ pinefulde protester. I dette øjeblik kunne hun drage fordel af hans blå nosser.

Hun smilede til Baz over skulderen. ”Straks tilbage.”

Ude foran badeværelset bankede hun på døren.

”Så er det op,” kaldte hun, før hun åbnede den.

Det tog et øjeblik, før hendes øjne kunne bearbejde, hvad de så.

Hårtørreren flød i badekarret. Hendes far lænede sig anstrengt frem med stokken pegende lige frem i luften. Han forsøgte at tænde kontakten. Hans tårevædede ansigt var viljefast.

”Nej!”

Hun for frem og trak ledningen til hårtørreren ud, fiskede den op af badet og lagde den på de våde fliser. Hun slog armene om sin far. Hans bare hud var så varm imod hendes arme. Hendes kjole blev gennemblødt af vandet og hans sved. Han græd lavmælt og

skælvede i hendes arme. Hun havde også lyst til at græde. Hvis hun var kommet bare 30 sekunder senere, ville hun måske have fundet ham i rygende kramper. Mia sank.

”Jeg skal nok sørge for, at vi får et bedre liv,” fortalte hun ham dæmpet. ”Det lover jeg.”

28

Bazza og Mia kyssede lidenskabeligt i hjørnet. Frank ignorerede dem. Han havde forsøgt at få Roses opmærksomhed hele aftenen. Han havde ikke lukket et øje i nat. Rose, der skreg ham ind i ansigtet, mens Steves blod dryppede fra hendes næsetip, blev ved med at dukke op bag hans øjenlåg.

Han følte ikke skyld over, hvad de havde gjort mod den homo, nej. Men Rose var ren. Hun var uskyldig, og han hadede tanken om, at hun havde set den side af hans personlighed, som frydede sig over at brække ribbenene på folk, som prøvede at ødelægge denne by.

Han gik hen til hende, da hun bøjede sig ind over et bord for at tørre det af. Hendes hals' bue var så perfekt, at hver en del af ham ønskede at røre ved den.

”Rose? Undskyld.”

Hun ignorerede ham, gik bare videre til det næste bord og tørrede videre.

”Du skulle ikke have set det,” sagde han til hendes baghoved.

Hun vendte sig ikke engang om, da hun talte. ”Det var ikke ham, var det?”

”Spiller det nogen rolle?” spurgte han. I hans optik havde Steve

været en sexforbryder i forklædning. Folk ævlede altid løs om forebyggelse, og det var præcis, hvad han havde gjort ved at sende det kryb på hospitalet.

Frank stirrede på Roses ryg og ønskede, at der var noget, han kunne sige. Noget, som kunne bringe dem tilbage til det øjeblik, de havde haft uden for caféen for mindre end en uge siden.

Et vildfarent hårstrå klæbede til hendes skulder og glimtede i lyset. Han børstede det blidt væk.

”Jeg er nødt til at vide det. Var det Baz?” spurgte han.

”Hvad?”

”Baz fortalte Mia, hvad der stod i det brev, og hun fortalte det til dig, ikke?”

Rose vendte sig om mod Frank og kiggede på ham, som var han skidt. ”Spiller det nogen rolle?”

”Nej, nok ikke.”

Hun vendte sig om mod bordet igen. Han måtte give hende tid til at køle ned. I sidste ende ville hun blive god igen.

Han havde haft en værre møgdag. Han havde forsøgt at håndtere det pis med brandene, men det var langt uden for hans ekspertiseområde. Det værste af det hele havde været besøget hjemme hos familien Riley. Han havde lovet konen, at han ville finde brandstifteren. Nu så det ud til bare at være en åndssvag leg for nogle skolebørn. Det havde han allerede fortalt mr. Riley, sagt, at sagen var blevet givet videre til børneforsorgen, at rehabilitering var bedre end straf, men manden havde insisteret på, at han tog fejl, og hvordan kunne Frank sige ham imod? Hvis han skulle sige nogen imod, skulle det heller ikke være den mand. Frank havde set, hvordan han havde knyttet næven på bordet, hvor hvide hans knoer havde været. Værst af alt var, at de stadig ikke havde nogen håndfaste beviser. Alt, hvad han havde,

var den lille lort Dennys fortalelse, og han sagde ikke et pip mere.

”Kom så, Baz,” sagde han, fandt sine bilnøgler og raslede med dem, mens han gik hen mod døren.

Bazza løsrev sig fra Mia og fulgte efter Frank som den lydige køter, han var.

Jean var knap nok nået ud ad døren, da Rose gik ind ad bagindgangen og direkte hen til Wills værelse. Hun havde tænkt på ham hele dagen. Det var forfærdeligt; der var så mange andre ting, hun burde fokusere på, men hendes tanker blev ved med at kredse om ham. Hun havde været ude at handle og med røde ører købt en pakke kondomer. Det var længe siden, hun havde haft sex sidst – flere år. Hun havde været så opsat på ikke at slå rødder i Colmstock, at hun ikke havde datet meget. Ingen af fyrene i byen havde i øvrigt tiltrukket hende særligt. Men dette var anderledes. Hele dagen havde hun ikke kunnet fokusere på noget andet end ham, ikke kunnet tænke to sammenhængende tanker.

Hun slog en kno mod hans dør.

”Hej,” sagde hun, da han åbnede den.

”Kan jeg gøre noget for dig?” spurgte han med uændret ansigtsudtryk.

Hun fattede det ikke. Var det virkelig sådan, han ville gøre? Ville han opføre sig, som om der ikke var sket noget mellem dem i nat? Så brød han ud i et smil, greb hendes arm og trak hende ind på sit værelse.

”Hvad tid kalder du det her? Jeg har ventet på dig hele dagen,” sagde han og lukkede døren. Så lagde hans mund sig mod hendes, hans hænder i hendes hår. De nåede hen til sengen, og hun slyngede

benene rundt om hans liv. Han pressede hende ned mod madrassen med hele sin kropsvægt, og han var tung, men hun ville have mere. Hun ville være endnu tættere på ham, presse sine hænder gennem hans hud.

Hun rakte ned for at knappe den øverste knap af hans jeans op.

Han lukkede øjnene og lagde panden mod hendes. ”Du spilder godt nok ikke tiden, hvad?”

”Jeg har fået at vide, jeg er ballade.”

Hun stak hånden ned under underbuksernes stramme linning og mærkede det svidende varme kød dernede. Hun bed ham i øreflippen, pressede tænderne lidt sammen. Under sine hænder kunne hun mærke det dirre i hele hans krop.

Han trak hendes shorts af og rejste sig så for selv at klæde sig af. Rose rev pakken med kondomer op, hun havde haft i lommen, og tog den lille, hvide cirkel ud. Han satte sig ned på sengen, og hun svingede sig op på ham med et knæ på hver side af hans hofter og rullede kondomet på.

”Hej,” sagde hun, lige pludselig nervøs, nu hvor hendes ansigt var så tæt på hans, så tæt at hun kunne se de bittesmå stænk af forskellige brune nuancer i hans øjne.

Han smilede, trak hendes ansigt ind mod sit og kyssede hende igen med den ene hånd filtret ind i hendes hår og den anden glidende ned ad hendes rygsøjle. Hun skubbede ham langsomt ind i sig og satte sig så brat ned, og trykket af hans krop mod hendes gav hende lyst til at skribe af forløsning. De bevægede sig sammen, og hun hev sin undertrøje og bh af, ville mærke hans varme kød mod sit. Han greb om hendes hofter.

”Jeg er nødt til at sætte farten ned,” hviskede han.

”Nej.” Hun greb om huden ved hans lænd, pressede ham dybere ind, så dybt, at det næsten gjorde ondt. Hun var lige-

glad med, om det var overstået for hurtigt. De havde hele natten.

Rose vågnede med et sæt. Det var tid. Ventilatoren snurrede rundt i loftet over hende. Hun betragtede skæret fra gadelampen glide rundt på dens skinnende plasticoverflade. Efter at have lyttet til Wills vejtrækning i ti minutter og sikret sig, at han virkelig sov, satte Rose sig forsigtigt op i sengen. Hun sad et øjeblik på kanten og ventede for at sikre sig, at han ikke var vågnet ved bevægelsen. Hun klædte sig på i mørket, trådte ned i skoene, der ventede ved siden af sengen og slyngede sin taske over skulderen.

På vej gennem kroen greb hun de lyserøde gummihandsker, der lå ved siden af vasken. Hun stod stille på fortovet. Klokken var næsten fire om morgenen nu, og gaden var fuldkommen forladt. De eneste bevægelser kom inde fra politistationen. De hvide lystofrør glødede derinde. Der sad et par betjente, de stakkels sjæle på nattevagt. De arbejdede krumbøjede ved computere eller sad i kantinen og stirrede ned i deres kaffekopper.

Om en times tid ville stedet summe af aktivitet. Nu var det bare det samme træge tempo som på enhver anden begivenhedsløs nat. Kun de lejlighedsvis opkald om husspektakler – men hvis man havde set en enkelt kvinde lyve om sine blå mærker, havde man set dem alle. Der ville være et biluheld, så sikkert som amen i kirken, men hvis man havde set et hoved hamret ned i rattet, havde man set dem alle.

Hvis persienerne ikke havde været lukket i situationsrummet, ville Rose have set opslagstavlen optaget af fotografier af fem unge piger og fem identiske dukker. Det første brev tapet fast i midten, kradset ned i hånden på et stykke blå, linjeret papir.

Rose stak en lyserød gummihånd ned i sin taske og fremdrog

yderst forsigtigt et plasticchartek. Fra chartekket fjernede hun et stykke blåt, linjeret papir dækket af kragetæer. En ledsager til det, som hang på opslagstavlen i situationsrummet, som dog havde taget hende endnu længere tid at skrive. Forsigtigt, utroligt forsigtigt, foldede hun det på midten.

Del 4

Løgnerne skal arve jorden
– Ukendt

29

”Posey!”

Laura løb hen mod hende fra porten ind til skolen.

”Vil du med på biblioteket?”

”Ja!” sagde Laura og tog hendes hånd.

”Hvordan har din dag været?”

”Okay, men de aflyste vores tur til museet.” Laura sparkede til en sten.

”Hvorfor?”

”Ved jeg ikke. Fordi de er dummenikker.”

Rose lo. ”Men hvilken grund gav de jer?”

”Øh ...” Den lille pige tænkte sig grundigt om. ”De sagde, at de havde brug for flere voksne på grund af særlige omstændigheder.”

”Særlige omstændigheder?”

”Ja! Men i virkeligheden er det, fordi de er dummenikker. Tara sagde, at hun var glad, fordi hun bliver køresyg, og busturen tager tre timer, så hun ville med garanti kaste op.”

”Ville du gerne af sted?”

Rose håbede, hun ville sige nej. Hun havde ikke tænkt på sine artikler i det lys. Hun vidste, at de plagede betjentene, men dem hadede hun alligevel. Hun håbede, at Frank sprængte et blodkar i

forsøget på at afkode hendes brev. Men hun ville aldrig nogensinde have troet, at det ville påvirke skolen.

”Jah,” sagde Laura, ”men mest fordi jeg gerne ville se Tara kaste op.”

”Add,” sagde Rose leende.

”Det ville garanteret have sprøjtet ud over det hele! Det ville have været så ulækkert!”

Børneafdelingen på biblioteket var tom. Det skete sjældent; normalt var der allermest travlt lige efter skole. I dag havde Laura hele stedet for sig selv. Rose lo, da Laura rullede rundt på tæppet og hviskede: ”Det er alt sammen mit!”

”Laura,” sagde Rose og rakte ud og rørte hende, ”er der nogen børn i din klasse, der hedder Gerhardsson til efternavn?”

”Dreng eller pige?”

”Begge,” sagde hun.

”Næh. Der er Stephanie G., men hendes G er Godden.”

Rose vidste, at det ikke ville være så let, men det var forsøget værd.

”Okay, nå, jeg kommer tilbage om et øjeblik,” fortalte hun Laura. ”Vælg en bog, så læser jeg den for dig.”

”Virkelig?” Lauras øjne lyste op, og hun sprang på fødderne og løb hen til hylderne.

Rose gik op til mezzaninen. Hun rodede bøgerne igennem for at finde noget mere om Zodiac-morderen. Det var sådan en god historie.

At skrive som en vanvittig psykopat havde været sværere end forventet. Hvad hun havde skrevet i det brev havde virket grinagtigt, det var så overdrevet, så latterligt. Hun fattede ikke, at alle tog det seriøst. Men hvis hun skulle skrive et mere, skulle det være endnu mere heftigt. På en eller anden måde var hun nødt til at

sætte det på spidsen, hvis historien skulle være interessant nok til *Sage*.

Indtil videre havde hendes artikler været korte og enkle. Men *Sage Review* var en rigtig, seriøs avis. Hendes artikel måtte ikke være slibrig. Hun var nødt til at få historien til at lyde troværdig. Da hun havde ringet til chefredaktøren og sagt, at hun havde fået fat i endnu et brev, havde han spurgt, om det gav udtryk for forsæt. Sådan som han havde spurgt, havde hun vidst, hvad han gerne ville høre. Hun håbede på at få lidt inspiration fra Zodiac-morderen, men der lod ikke til at være noget.

Behageligt tilpas i det tyste bibliotek lænede hun sig ud ad vinduet. Ideer svømmede gennem hendes hoved. Skræmmende ord og billeder, som folk ville sluge råt. Hvorfor var det, at folk elskede sådan nogle forskruede ting?

Glasset var varmt mod hendes pande, men føltes beroligende. Hun slappede af i skuldrene, hendes muskler løsnede op. Hun havde ikke engang selv indset, hvor anspændt hun havde været. Det her skulle nok gå. Alt ville ordne sig. Ingen ville nogensinde finde ud af noget, og selv hvis de gjorde, hvad var så det værste, der kunne ske? Det var bare blyant og papir. Frank ville måske skælde hende ud, men det kunne hun godt klare. Hun ville få et job, hjælpe Will med at finde hans barn, og så ville hun flytte ind til storbyen. Måske ville han også komme tilbage, så snart han havde fået styr på alting her. Mia ville snart tilgive hende. Det hele skulle nok gå. Langsomt, da hendes pande føltes glat og musklerne slappe, åbnede hun øjnene og kiggede ned på de forkullede rester af domhuset.

Igen rynkede hun brynene. Noget dernede passede ikke ind. Hun strakte hals for bedre at kunne se. På stykket mellem domhuset og resterne af skuret lå der skrald, sølvfarvet og glimtende mellem alle de sorte nuancer. Det lignede chipposer. Og ved siden

af dem, noget der lignede en beskidt, hvid T-shirt. Det burde ikke overraske hende, at en hjemløs var desperat nok til at søge ly der, men det gjorde det. Der var så farligt derinde. Ville det ikke være at foretrække at sove sammen med graverne? De beskyttede hinden. Hendes muskler blev igen spændte.

Laura ville sikkert smadre hele børneafdelingen, hvis hun lod hende være alene meget længere, så hun hoppede ned ad trappen igen. Rose kunne ikke lade være med at grine, da hun så, hvad Laura havde gjort. Sækkestolene lå alle sammen i en bunke i hjørnet som et lille fort med fire i bunden og en ovenpå som et tag.

Rose gik ned på knæ. ”Bank, bank.”

”Hvem er det?” kaldte Laura.

”Bussemanden.”

”Nej, det er ej,” sagde Laura.

Rose klemte sig ind i den lille hule. Laura sad ved siden af en stabel bøger. Lyset så orange ud derinde, som det skinnede ind mellem de røde sækkestole.

”Du skal læse dem alle sammen,” sagde Laura og pegede på bunken.

”Okay,” sagde Rose; hun ville gerne råde bod på den aflyste eks-kursion, også selvom Laura ikke var gået glip af andet end at se en stakkels pige brække sig. Hun greb den første bog, *Fitchers fugl*, og begyndte at læse.

Da hun var færdig, samlede de Lauras bøger sammen og gik hen til skranken.

”Har du dit lånerkort?” spurgte Rose hende.

”Ja.” Laura satte sin skoletaske på gulvet og begyndte at rode den igennem, skubbede sine stilehæfter og en madkasse til side. Rose spekulerede over, hvordan Roses madpakke så ud, nu hvor hun ikke var der til at smøre den. Hendes sandwicher var sikkert

ødelagte og hullede. Laura holdt lånerkortet op mod hende med et bredt smil, som om hun havde været alvorligt bange for, at hendes skoletaske havde spist det.

Rose gav hende de to billedbøger tilbage. ”Giv dem så til damen bag skranken.”

Hun forsøgte at opmuntre Laura til at gøre ting selv, nu hvor hun var ved at blive større. Når ungen voksede op i det hus, var hun nødt til hurtigt at lære at blive selvhjulpen.

De to stod side om side foran skranken. Bibliotekaren var ved at scanne bøger; den mekaniske måde hendes hænder bevægede sig af sig selv på mindede Rose om at tørre tallerkener af på kroen. Hun ventede sammen med Laura, vel vidende hvor irriterende det var at blive afbrudt, mens man prøvede at blive færdig med en rutinepræget opgave, men da stakken af bøger var tom, gik kvinden i gang med en ny.

”Hej,” sagde hun, hvis nu bibliotekaren bare ikke havde bemærket dem. Kvinden studerede dem med et strengt blik og vendte så tilbage til bøgerne. Laura kiggede usikkert op på Rose, stadig med sit lånerkort rakt frem.

”Må min søster få lov at låne de her bøger?” spurgte Rose og gav så et hop, da kvinden smækkede bogstakken ned og kom hen og rev kortet ud af Lauras hånd. Bibliotekaren scannede hurtigt de to billedbøger uden så meget som at kigge på dem.

”Hvorfor var hun sur på os?” spurgte Laura, da de gik tilbage ud i heden.

”Det ved jeg ikke,” svarede Rose, og det gjorde hun heller ikke. Hun kendte ikke engang kvinden. Hun fiskede sin mobil op af tasken; den havde været på lydløs på biblioteket. Der var to ubesvarede opkald fra Mia og et fra *Sage Review*. Hun tjekkede sin telefonsvarer. Der var en besked, hvor røret blev lagt på, en fra Mia, der gerne ville have, at hun ringede, og en fra Damien.

”Hej, Rose, videoen er lagt op. Vi har allerede fået god respons. Ring til mig.”

Laura hev hende videre, og hun følte en uventet usikkerhed. Hun havde gerne villet gøre et indtryk, men lige nu vidste hun ikke, om hun var klar til at tage konsekvenserne. Måske ville ingen se den.

”Følger du mig hjem?” spurgte Laura og var lige ved at trække hende ud af balance.

”Okay,” sagde hun; hun kunne bruge computeren på sit gamle værelse til at se, hvad Damien mente med *god respons*. Hun tog Lauras hånd og begyndte at gå stærkt. Laura traskede ved siden af hende og snakkede videre om Tara og opkast, men Rose lyttede ikke. Hun vidste, at hun burde være begejstret over videoen, men det var hun ikke. Ærligt talt havde hun kvalme af ængstelse.

”Rose!” sagde Laura og stoppede lige med et.

”Hvad?”

”Du går for hurtigt! Mine ben er ikke lige så store som dine!”

Hun skulle lige til at bøje sig ned og sige undskyld, da en forbi-passerende bil dyttede højlydt og fik dem begge til at springe op.

”Bitch!” råbte nogen, og så drøned de væk med hvinende dæk.

Laura kiggede op på hende med dirrende hage.

”Hvad med en ridetur?” sagde Rose.

Lauras ansigt lyste op. ”Okay!”

Rose bøjede sig ned og kiggede sig varsomt omkring. Det havde sikkert ikke noget med videoen at gøre; hun var bare paranoid. Men hun havde dog ikke lyst til at komme i problemer, mens hendes lillesøster var der.

”Ikke på halsen, vel?” Rose hostede.

Laura var i færd med at klatre op på hendes ryg og brugte hendes hals som støtte.

”Undskyld!” Laura holdt fat i hendes skuldre i stedet. Varsomt

rejste Rose sig op og følte sig som en skildpadde under den ekstra vægt af den lille pige og hendes rygsæk.

”Klar?”

”Ja!”

Rose begyndte at løbe hjemad, mens Laura hvinede: ”Hyp, hyp, hest!”

Da de nåede hjem, var Rose svedig og forpustet, men glad for at kunne låse døren bag dem. Laura vrikkede sig ned ad hende og gik ind på sit værelse for at skifte ud af sin skoleuniform. Rose gik direkte ind på sit gamle værelse. Det lignede sig selv på en prik, bortset fra at lidt af Sophies legetøj lå spredt ud på gulvet. Hun ville ønske, at hun kunne tænde for ventilatoren og putte sig i sengen. Men den var ikke hendes længere. Hun satte sig ned foran computeren.

Rose behøvede kun at scrolle halvvejs ned ad forsiden af *Sage Review* for at se den. Videoen, hun havde nappet fra Jeans overvågningskamera. Under den var overskriften: *Heltemodig journalist standser politivold*. Rose måbede helt bogstaveligt. Hun troede, at politiet ville være fokuspunktet, ikke hende. Hun afspillede ikke videoen, som allerede havde 13.000 visninger, men scrollede ned til kommentarerne. Folk var vrede. Men ikke på Frank og Jonesy. På hende.

”Burde jeg bede om din autograf?”

Rose snurrede rundt i stolen. Rob lænede sig mod dørkarmen bag hende.

”Eller burde jeg spørge, hvorfor den heltemodige journalist stadig ikke har fjernet sine ting?”

Rose modstod trangten til at bande ad ham. Hvis han vidste, at hun dækkede over ham, ville han have opført sig helt anderledes pænt over for hende lige nu. Sidste gang hun havde set ham, havde han været i færd med at smugle meth.

”Det er derfor, jeg er her.”

Han stod og betragtede hende. Så flakkede hans blik til skærmen bag hende. ”Skulle du se, om de har fået dig fra den bedste vinkel?”

Hun var overrasket; Rob var ikke typen, der læste avis, især ikke på nettet. ”Har du allerede set det?”

”Alle har set det, Rose. Min mor kan ikke bruge en computer, og selv hun har set det.”

”Virkelig?” spurgte hun; ingenting var nogensinde gået så stærkt i Colmstock. ”Hvad siger de? Er de chokerede?”

Hun havde gjort det; hun havde rent faktisk gjort en forskel. Nu kunne ingen benægte, hvor barbarisk politiet i Colmstock var.

”De er chokerede over, hvor illoyal du er – de tror, du forsøger at tilsmudse hæderlige mænd.”

”Hæderlige?”

”Ja, hæderlige. Jeg ved, du tror, du ved alt om alle, men det gør du ikke.”

Hun lænede sig tilbage i stolen og kiggede bare på ham.

”Du er nødt til at holde dig fra ting, du ikke forstår.”

”Hvad mener du?” spurgte hun og var lige ved at hæve stemmen.

”Jeg mener, præcis hvad jeg siger. Pas på.”

”Far?” kaldte Laura fra køkkenet.

”Jeg kommer, skat,” sagde han og vendte sig så om mod hende igen. ”Jeg mener det, Rose. Folk gør dumme ting, når de er desperate. Eller vrede. Pas på dig selv.”

Da hun mødte op på Eamons, var antallet af visninger af videoen fordoblet. Hun havde troet, at Rob bare opførte sig som en idiot som sædvanlig, men hovedparten af kommentarerne svarede til det, han havde sagt. Og de få kommentarer, som ikke forsvarede politiet, debatterede primært størrelsen og formen af hendes røv.

Et par gav udtryk for forargelse over overfaldet, men det var en minoritet, og Rose havde indtryk af, at de kom fra folk, der boede milevidt fra Colmstock.

Da hun nærmede sig Eamons bagdør, var det som at gå ind i videoens kulisse. Stedet havde antaget en uvirkelig kvalitet. Hendes telefon ringede. Det var Damien igen. Hun satte sig ned på et trin for at tage den.

”Har du set reaktionen?”

”Ja,” sagde hun. ”Jeg fatter det ikke!”

”Det er utroligt. Bedre end jeg havde håbet på, og nu har du også en platform, hvilket er fantastisk.”

”En platform? De kalder mig bare alle sammen kælling eller siger, at de vil kneppe mig.”

”Lad være med at læse kommentarerne,” sagde han, ”men vær glad for, at du har startet en debat.”

”En debat?” fnøs hun.

Hvis han bemærkede hendes tonefald, reagerede han ikke på det. ”Jeg vil have den artikel i morgen tidlig.”

Hun havde allerede skrevet artiklen i sin notesbog, så det ville ikke være noget problem. Men da hun gik ind mod køkkenet, fik hun alligevel kvalme. Kommentarerne var så aggressive, så fulde af had. De hvirvlede rundt og rundt i hendes hoved. Endnu en artikel ville gøre alle folk endnu mere vrede på hende.

”Hej,” sagde hun til Jean og satte sin taske ned i køkkenet. Jean vendte sig om mod hende, og hun vidste, at hun også havde set den.

”Alle er sure på mig,” sagde Rose. Hun lagde en hånd over ansigtet, hendes hals snørede sig sammen, og hun udstødte en halv-kvalt hulken. Jean tog Roses anden hånd og holdt den mellem sine håndflader.

”Ikke mig.”

”Mener du det?” spurgte Rose. ”Så er du nok den eneste.”

Tårer piblede ud ad hendes øjne nu. Hun forsøgte at tørre dem bort.

”Jeg ved, at du forsøgte at gøre det rigtige,” sagde Jean varmt, ”men du er nødt til at forstå, at vi lever i en mandeverden. Det kan vi ikke ændre på. Det bedste, vi kan gøre, er at undgå at blive sårede.”

”Men det er så uretfærdigt. Steve fortjente ikke at få tæsk, og jeg fortjener ikke at blive kaldt alle de forfærdelige ting.”

Jean's øjne blev medlidende. ”Rose, du er en voksen kvinde. Du overlever ikke, hvis du bliver ved med at være så naiv.”

De vendte sig begge, da Mia gik ind i køkkenet. Da hun så Roses våde kinder, trak Mia hende ind i et kram, og Rose krammede hende igen, mens Jean gik ud for at gøre klar i køkkenet.

”De skiderikker,” hviskede Mia.

Endelig så Mia betjentene for, hvad de var. Rose håbede, at det også inkluderede Bazza. Måske var det det hele værd bare for at få Mia over på sin side igen. Forlegen trak Rose sig væk og gik hen til vasken. Hun lod koldt vand løbe ud over sine hænder og pjaskede det i sit varme, ophovnede ansigt. Det værste ville være, hvis Frank kom og kunne se, at hun havde grædt.

”Jeg forsøgte at fortælle Baz, det ikke var dig, men han nægtede at tro på mig.”

Rose kiggede uforstående op på hende.

”Jeg fatter ikke, at de hackede vores overvågningssystem. Jeg vidste, at den slags skete, men ikke her.”

Rose åbnede munden for at svare, men før hun kunne, brød Jean ind. ”Det er min skyld – jeg havde ikke sat nogen adgangskode på.”

”Det er deres skyld, det hele.” Mia greb et viskestykke. Rose gik efter hende hen mod baren, men Jean tog blidt fat i hendes albue.

”Bare lad det ligge. Du vil ikke kunne få hende til at forstå.”

Rose nikkede. Jean havde ret. Hun ville ikke kunne udholde, at flere folk var vrede på hende.

Da der begyndte at blive travlt i baren, var Mia ekstra venlig over for hende. Hun håndterede det meste af udskænkningen og lod Rose holde sig i baggrunden, vaske tallerkener og hente ting på lageret.

”Nævnte Bazza noget om, om Frank og Jonesy er i problemer?” spurgte hun stilfærdigt Mia, da deres stamgæster havde fået deres øl.

”Næh, ikke rigtig. Han sagde, at de måske skal til en disciplinærhøring bare for syns skyld, men i virkeligheden har det fjernet lidt af presset. Nu ved alle i byen, hvor alvorligt de tager de breve.”

Rose kunne ikke fatte det. Hun stod stille og betragtede et af møllene baske frem og tilbage mellem det røde ølskilt og vinduet. Hun kunne næsten høre de små dunk. Hun ville feje dets lig op, når hun gjorde rent i aften.

”Arbejder du ikke i aften, helt?” Det var Jonesy. Han, Bazza og præsten sad ved deres sædvanlige bord. Hun havde undgået at kigge i deres retning.

”Lad hende være,” sagde Mia. ”Det er ikke hendes skyld.”

”Det har jeg heller aldrig sagt. Jeg vil bare gerne have min øl skænket af Rose. Kan ikke se, hvorfor du skal lave alt arbejdet.”

Rose greb et glas og stirrede Jonesy lige i øjnene, mens hun fyldte det. Han lagde pengene på disken og gik tilbage til sin plads. Røvhullet ville have hende til at servere den for ham. Hun stak sederne i kassen, ingen drikkepenge, greb hans øl og gik hen til deres bord. Hun var fast besluttet på at skjule, hvor meget det hele påvirkede hende.

”Værsgo.” Hun trådte hen for at stille den foran ham, men han skød foden ud under bordet og sparkede hende over anklen. Hun gispede, idet hun snublede forover og tog fra med hånden, men

spildte den iskolde væske, der pjaskede ud over gulvet og hendes sko.

Hun stirrede rundt på dem. Jonesy og Bazza stirrede på hende. Præsten dukkede nakken, men sagde ingenting.

”Vidste ikke, du var så klodset,” sagde Jonesy.

”Vidste ikke, du var sådan et fucking røvhul,” snerrede hun.

”Nå, nej – det vidste jeg godt.”

Hun drejede omkring for at hente en klud.

”Jeg vil stadig gerne have min øl,” kaldte han efter hende.

Hun greb et beskidt viskestykke og forventede, at Mia ville tilbyde at hjælpe. Men det gjorde hun ikke. Mia mødte ikke hendes blik.

Som om han havde ventet på præcis det rette øjeblik, trådte Will ind. Fantastisk. Det var lige, hvad hun havde brug for, at den her fyr, som endelig var lige så vild med hende, som hun var med ham, så hende blive ydmyget. Hendes ankel dunkede, hvor Jonesy havde sparket hende, men hun modstod trangen til at bøje sig ned og gnide den. Hun skænkede øllen igen og stirrede på Jonesy, mens hun satte den på bordet, udfordrede ham til at prøve igen. Det gjorde han ikke.

Hendes ansigt brændte, da hun gik ned i knæ for at tørre øllet op så hurtigt som muligt. For at skjule sin rødmen bøjede hun hovedet og fik så øje på deres ankler. Det var vel det, der var meningen. At hun skulle ligge for fødderne af dem. Men det var Jonesys ankel, som fangede hendes opmærksomhed. Hans bukser stumpe lidt, fordi han sad ned, og der var et bart stykke mellem sokken og sømmen. Hans behårede hud var plettet af et rødtligt, ru udslæt. Psoriasis. Det var altså derfor, han kløede sig, hver gang han gik ud for at ryge.

Noget koldt og vådt dryppede ned ad hendes ryg. Hun kiggede op.

”Beklager,” sagde Jonesy, og hun hørte folk le. Netop som hun skulle til at rejse sig op, dryppede endnu mere væske ned ad hendes ryg. Han lænede sig ind over hende og hældte indholdet af sin øl ud over hendes hoved.

”Fuck af!” råbte hun, og rundt omkring sig så hun folk grine og smile med hænderne for munden, selv Mia. Will rejste sig med et forvirret udtryk i ansigtet. Nej. Aldrig i livet ville hun lade de fyre komme op at slås over hendes ære. Det var præcis, hvad de ønskede. Jean havde ret, det var en mandeverden. Fuck det. Hastigt gik Rose hen til vasken og greb den fugtighedscreme, Mia brugte på sine hænder. Hun satte den ned på bordet foran Jonesy.

”Her. Det kan være, den kan hjælpe med din kløen.”

Alle holdt op med at grine og kiggede forvirret på ham. Han åbnede munden for at sige noget, men hun lænede sig nærmere.

”Jeg skulle hilse fra min stedfar.”

Jonesy kiggede på hende, og hun gengældte hans blik, nægtede at kigge væk. Så løftede han hænderne.

”Det var bare for sjov. Du behøver ikke blive rød i roen.”

”Fint.” Hun gik tilbage til baren.

”Er du okay?” spurgte Mia.

”Som om du ikke er ligeglad,” sagde hun og kunne ikke engang kigge på hende.

Hun bad om lov til at bruge Jeans computer i sin pause, hvor hun skrev sin artikel ind og sendte den til *Sage Review*. Der var intet som vrede, der kunne styrke hendes viljekraft.

ENDNU ET ANONYMT BREV TRUER COLMSTOCKS DØTRE

Af Rose Blakey

Colmstock politi har opdaget endnu et anonymt brev, som er blevet leveret direkte til deres station. Det er det andet brev, de har modtaget, men det første, som direkte truer byens børn. Den ukendte overgrebsmand, som har navngivet sig selv ”Dukkesamleren”, har sat det lille lokalsamfund på den anden ende i løbet af de sidste to uger. Sagen begyndte, da fem familier hver fandt en porcelænsdukke, som anonymt var blevet lagt på deres dørtrin. Dukkerne bar alle en uhyggelig lighed med familiernes døtre, som alle går i grundskolen. Sagen eskalerede, da det første brev blev modtaget; nu er endnu et brev blevet lækket af en anonym kilde.

Jeg er ikke syg. Jeg kan bare godt lide at lege med dukkebørn, men de kan ikke lide at lege med mig. Kønt hår, kønne øjne. Når jeg er færdig, er de ikke så kønne. Jeg tror snart, jeg ødelægger en.

– *Dukkesamleren*

På trods af den åbenlyse trussel i dette brev, har politiet endnu ikke foretaget nogen arrestationer. Ledende kriminalassistent Frank Ghirardello, som står i spidsen for efterforskningen, afviser at kommentere sagen. Mor til et af ofrene, Lucie Hoffman, udtaler derimod, at politiet har informeret hende om, at de stadig ikke kan finde nogen forbindelse mellem pigerne. Colmstocks borgere frygter, at politiet ikke er i stand til at håndtere så alvorlig en sag. En video, der kan ses på denne avis’ hjemmeside, viser kriminalassistent Ghirardello og to

andre betjente fra Colmstock politi overfalde en mand uden for en lokal bar. Manden, hvis identitet ikke er blevet offentliggjort, er blevet frikendt for alle anklager i forbindelse med sagen om Dukkesamleren.

30

Da Rose tjekkede sin telefon efter sin vagt, havde hun syv telefonsvarerbeskeder. De var alle ens: dyb vejrtrækning og ord som *kælling*, der til sidst blev hvisket ind i telefonen.

Hun følte sig utilpas, mens hun ventede på, at Jeans bil skulle køre ud fra kroens parkeringsplads. Ingen andre end Will vidste, at hun sov på kroen, men alligevel føltes det ikke lige så trygt at krybe sammen ved siden af politistationen, som det engang havde gjort. Over hende sprang en buskhalet pungrotte fra taget af kroen og over på et telefonkabel, og lyden var lige ved at give Rose hjertestop. Da Jeans baglygter langt om længe forsvandt ud af syne, rettede hun sig op, krydsede parkeringspladsen og gik rundt om bygningen.

Mens hun gik hen mod trappen, fandt hun sine nøgler frem. Hun holdt den længste af dem mellem to fingre og klemte sammen om den. Lyden af tunge skridt. Hun vendte sig om, vidste allerede, hvem der var bag hende. Jonesy. De kiggede på hinanden, begge uden at sige noget. Det her var ingen leg længere. Ingen af dem havde noget publikum at bevise noget over for. Hvis hun skreg op, ville Will måske høre hende. Men Jonesy ville ikke gøre hende fortræd. Han ville bare skræmme hende.

”Hvad har han fortalt dig?” spurgte han.

Hun kiggede fra ham til trappen. Hvis hun løb, kunne hun måske nå derhen, men han skulle ikke vide, at hun var bange for ham. Hvis han vidste det, så ville han have vundet.

”Hvem?” sagde hun, selvom hun vidste, præcis hvem han snakkede om.

”Rob.”

”Ikke noget,” sagde hun og tog uvilkårligt et skridt bagud. ”Det var bare for sjov.”

Tre skridt, og så var han helt oppe i ansigtet på hende, skubbede hende ind mod væggen, og hun skreg op ved chokket over smerten af murstenene, der skrabede mod hendes bare skulder. Hans underarm pressede sig mod hendes bryst, så hun ikke kunne bevæge sig, og han hviskede ind i hendes øre.

”Bare husk på, hvad jeg gjorde mod Steve. Han sidder i byrådet, og jeg smadrede ham. Du er en lille luder med et dødsønske. Ingen vil så meget som blinke, hvis der sker noget med dig.”

Bagdøren svingede op.

”Hey!”

Jonesy gav slip på hende og forsvandt. Hun faldt forover med hænderne på lårene.

”Rose?” Will styrtede ned ad trappen. ”Hvem var det? Er du okay?”

Der skete for meget i Roses hoved, til at hun kunne tale. Hun kunne ikke trække vejret.

”Kom,” sagde Will. Han greb hendes hånd og førte hende hen til trappen.

Hendes knæ skælvede. Hun gled på det nederste trin. Hendes hoved føltes let og koldt; det snurrede for hende. Hvis de tæskede Steve halvt ihjel uden grund, hvad fanden ville de så gøre ved hende?

Politi tager blodig hævn på lokal journalist.

”Sæt dig,” sagde Will. Han trak hende op på trappen. Det svømmede for hendes øjne. Hans ansigt var sløret.

Hun bøjede sig forover, hendes hals kradsede, og hun var sikker på, at hun skulle kaste op. Hendes krop var tung, men hun havde lyst til at løbe, til at flygte. Han havde ret. Hvis de fandt ud af, at det var hende, der havde skrevet de breve, ville de gøre mere end bare give hende tæsk.

Lokal journalist fundet død, ingen spor. Åh, gud.

”Er du okay?”

Hun var nødt til at være alene. Finde et sikkert sted. Men der var ingen steder. Hun kunne ikke trække vejret. Hun ville besvime.

”Rose?”

Will aede hende på ryggen med hånden, men hun kunne knap nok mærke det.

”Bare fokuser på din vejrtrækning,” sagde han.

Hvad fanden skulle hun gøre? Hendes hud prikkede. Kold og varm og dirrende på samme tid. Hendes fingre var følelsesløse. Hun kunne ikke mærke sine fødder. Hendes hjerte bankede for hurtigt, alt for hurtigt. Dunkede mellem hendes ribben og hendes ryggrad.

”Rose. Bare træk vejret.”

Will trådte ned fra trappen og bøjede sig ned foran hende; hun forsøgte at fokusere på hans øjne, der stirrede bekymret på hende. Han lagde en hånd mod hendes bryst.

”Følg mig,” sagde han og trak langsomt vejret ind, og Rose fulgte ham. Så ud, lod det puste ud af munden.

”Igen.”

Wills hånd var et anker. Han trak hende ud af panikken. Lod hende mærke sine fingre igen, da hun foldede dem om Wills håndled. Hun trak vejret igen. Begyndte så at le. En svagelig, skræmt fnisen.

”Undskyld,” sagde hun.

”Du skal ikke sige undskyld. Du skræmte mig. Hvem var det? Er du kommet til skade?”

”Jonesy. Jeg har det fint,” sagde hun. Rose forsøgte at fokusere på sin vejtrækning, men hendes tanker var stadig så spredte, at det var svært at snakke.

”Den skiderik,” sagde Will og rejste sig op.

”Lad være,” sagde hun.

Han tog en dyb indånding, denne gang mere for sin egen skyld, tænkte hun, og rakte så ud efter hendes hånd. Han holdt godt fast om den, mens hun gik op ad trappen til kroen. Hun havde ikke sovet på sit værelse, siden Steve blev overfaldet, og hun var glad for, at hun ikke behøvede at gøre det i nat. Lugten af hans blod var det sidste, hun havde brug for lige nu. Hun skrev sig bag øret, at hun måtte vaske lagenet ordentligt i morgen. Det lå stadig i vasken på hendes værelse; hun havde ikke haft styrken til at gøre det rent.

Will trak undertrøjen af hende og lagde hende ned på maven på madrassen.

”Det er bare en hudafskrabning,” sagde han. Hun hørte ham gå ind på badeværelset og fugte et håndklæde. Han duppede det mod hendes ryg, og hun gøs.

”Hvad foregik der mellem jer her til aften?” spurgte Will.

Langsomt fortalte hun ham historien. Om hvad hun og Mia havde set ved fabrikken. Om at hun havde taget overvågningsop-tagelserne og givet dem til Damien.

”Synes du, jeg gjorde noget dumt?” spurgte hun.

Han lagde sig ned oven på hende og hvilede sin kind mellem hendes skulderblade.

”Ja,” sagde han, og hans ånde sved mod skrammen på hendes ryg, ”men jeg synes også, det var modigt.”

”Tak.”

Hun forsøgte at tage en dyb indånding, men i stilheden begyndte hendes tanker at styrte rundt igen.

”Fortæl mig noget,” sagde hun.

”Hvad?”

”Hvad som helst. Noget, som ikke har med alt det her at gøre. Fortæl mig om din familie.”

”Min familie?” Han lo, en let og glad lyd. ”Hvad vil du vide?”

”Hvad som helst,” sagde hun og kunne stadig mærke Jonesys harske lugt i sit ansigt.

”Okay, altså, min mor er fantastisk. Hendes mor var aboriginer, så min mor går virkelig meget op i landrettigheder. Hun er advokat. Hun er et af de mennesker, som derhjemme er et af de rareste mennesker, man kan forestille sig, men på arbejdet er folk rædselsslagne for hende.”

Rose smilede. Sådan et menneske ville hun gerne være. ”Og din far?”

”Min far voksede op i Brunei. Han flyttede hertil, da han var teenager. Han arbejder ikke længere. Han laver bare mad og går lange ture med vores hunde og ringer til mig hver dag.”

”De lyder rare.”

Hun følte sig lidt stærkere igen, mere som sig selv. Han lagde armene om hendes liv og trak hende om på siden.

”Har du fået det bedre?”

”Jah.”

”Har du brug for et plaster?” spurgte han.

”Nej, det går.”

”Godt. Jeg ved, hvor ondt du synes, de gør.”

”Hold din mund!” sagde hun og gav ham en albue i siden, selvom hun ikke kunne forhindre sig selv i at grine.

Det første, Rose gjorde, da hun vågnede den næste morgen, var at gå ud i gangen og ringe til *Sage Review*. Hun fik fat i sekretæren, som med affekteret stemme meddelte hende, at mr. Freeman sad i et møde. Kvinden bad hende vente, og noget forfærdeligt klavermusik begyndte at spille. Rose spekulerede over, hvor stort kontoret mon var. I hendes fantasi var det enormt, hvidt og glimtende. Vinduer fra gulv til loft. Ti etager højt, minimum. Men nu ville hun måske aldrig få det at se. Hun havde besluttet sig for at bede redaktøren om at trække hendes artikel tilbage, før den gik i trykken i morgen.

Klavermusikken blev ved og ved. Hun åbnede døren til baggården og lænede sig mod væggen, mens hun indåndede den lumre udendørsluft, som allerede var begyndt at blive varm. Da hun kiggede ned på det sted, hvor Jonesy havde skubbet hende ind mod væggen, huskede hun, hvad Lucie havde fortalt hende. Om at hun besvimed på gaden, og alle folk bare trådte hen over hende. Lucie måtte have troet, at tingene var anderledes i hendes hjemby, men hun tog fejl. Colmstock var sikkert endnu værre. Man kendte den person, som lå helt svag på gaden, men man trådte alligevel hen over vedkommende, sendte måske endda et spark af sted.

Lucie. Hun havde ikke tænkt på hende, siden de forlod hendes hus.

Klavermusikken blev afbrudt, og sekretæren dukkede op igen med besked om, at Damien ville være optaget i mindst nogle timer.

”Men avisen for i morgen er ikke gået i trykken endnu, er den?” spurgte hun, mens hun styrtede tilbage til Wills værelse. Det var den ikke. Hun takkede hurtigt sekretæren, bad hende om at få Damien til at ringe til hende og åbnede så Wills dør.

”Will!”

Han åbnede øjnene med et sæt. ”Hvad?”

”Vågn op.” Hun satte sig ned på sengen og krydsede benene

foran sig. ”Tror du, at hun kan have heddet noget andet end Bess?”

Will blinkede og gned en hånd over ansigtet.

”Jeg kan ikke se, hvorfor hun skulle finde på sådan noget,” sagde han.

”Men det er muligt, ikke? Det er bare ... en af mine gamle venner flyttede ind til byen en overgang og kom tilbage med et barn. Hun hedder Lucie. Det var derfor, jeg ikke tænkte over det.”

Han satte sig op med albuerne mod knæene. ”Tror du, det kunne være hende?”

”Jeg aner det ikke, men måske,” sagde hun. ”Der er kun en måde at finde ud af det på!”

Det var mærkeligt at gå ned ad gaden ved siden af Will. Han så så anderledes ud end alle andre og syntes ikke at passe sammen med de grimme huse og forfaldne hegn omkring dem.

Hans øjne var mørke igen, og han havde ikke sagt meget, siden de gik af sted. Han viftede konstant med hånden omkring ansigtet.

”Hvordan holder I fluerne ud her?” spurgte han. ”Det er non-stop.”

Hun trak på skuldrene. ”Efter noget tid bemærker man det ikke.”

”Jeg kan ikke forestille mig dig vokse op her.”

Hun smilede til ham. I hendes øjne var det en stor kompliment.

”Har du mødt dem?” Han sank en klump. ”Lucies barn?”

”Ja, bare kort. Hun er en pige. Hun hedder Nadine.”

”Nadine,” gentog han, oversvømmet af følelser i ansigtet.

”Hun er vidunderlig,” fortalte Rose.

Han rakte ud og tog hendes hånd i sin.

”Det er her,” sagde Rose, da de nåede Lucies hus.

Will kiggede op på det. ”Jeg tror ikke, jeg nogensinde har været så nervøs,” sagde han og lo så en panisk, skinger latter.

”Kom her,” sagde Rose. Hun trak i hans hånd, og sammen gik de op ad stien. Rose bankede på og bad til, at Lucie ville være hjemme.

Der kom lyde derindefra. Fodtrin. Så svingede døren op, og Lucie stod i døråbningen med et overrasket udtryk.

”Dig forventede jeg ikke at se igen,” sagde hun til Rose. Så kiggede hun på Will. Rose ventede på at se genkendelsen lyse ud af hendes øjne. Det gjorde den ikke.

”Hvem er din ven?” sagde hun.

Rose vendte sig om mod Will. Skuffelsen i hans ansigt var knusende.

31

Jeg tror snart, jeg ødelægger en.

Frank måtte have læst de ord mindst 100 gange. Brevet var tapet op på væggen ved siden af det første på opslagstavlen. Papiret, håndskriften, det hele var identisk. Det var helt sikkert fra den samme person.

Frank sad i en stol og stirrede op på kragetæerne med følelsen af, at han på en eller anden måde kunne regne det hele ud ved bare at kigge på dem. Som om det var et slags puslespil. Men det var det ikke. Det vidste han. Det var bare en syg, lille stodder med rædderlig håndskrift og en fetich for små børn. En eller anden psykopat, der legede med ham.

Folk moslede omkring på stationen. Telefonerne ringede konstant. Pigernes forældre ville have nogen at råbe ad, nysgerrige idioter, der anklagede deres naboer, ensomme gamlinge, der bare ville give udtryk for deres bekymring, og folk, der ville give dem et skulderklap efter deres optræden i Roses forbandede video. Det var konstant, og han takkede Herren for, at det ikke var ham, der skulle sidde og passe de forbandede tingester. Da han kom hjem, kunne han stadig høre telefonernes dæmpede ringen i ørerne.

Hans hoved dunkede. En appelsinfri aften burde have hjulpet på

humøret, men det gjorde det ikke. Han havde det ad helvede til, værre end tømmermænd. Men han var ikke i kridtuset hos chefen, og hvis han mødte op på arbejde med bare et strejf af alkoholånde, ville det have været slut. Han var blevet irettesat to gange denne uge. Første gang var på grund af Rose. Den pige gav ham ikke andet end ballade, og hun lod til at være skideligeglad. Alle og enhver virkede overbeviste om, at det var ham, der havde sladret om brevene, uanset hvor meget han benægtede det. Sagen var den, at han ikke kunne bevise noget. Særligt ikke nu, hvor hun var så vred på ham. Det var umuligt for ham at finde ud af, hvem lækken var, selvom han var temmelig sikker på, at han havde gættet rigtigt med Bazza.

Hvor var Baz overhovedet? Han burde have været her sammen med Frank og gloet på de forbandede breve og forsøgt at finde et nyt spor. Den fyr var fandeme ikke til nogen hjælp.

Anden gang, Frank var blevet irettesat, var i går, hvilket også var Roses skyld, nu hvor han tænkte over det. Da han var kommet hjem fra Eamons, havde han haft det ad helvede til. Sådan som hun havde kigget på ham, da han forsøgte at undskylde, det fik ham stadig til at dirre af forlegenhed og skam.

Måske havde Jonesy ret. Måske var hun bare en kælling.

Da han vågnede den morgen, havde han en hel bunke ubesvarede opkald. Han havde drukket sig selv i søvn, hvad som helst der kunne stoppe den ulidelige ydmygelse og afvisning i hans mave, og havde været for pløret til, at selv hans mobilskingre ringen kunne vække ham. Da han hastede ind på stationen, stadig stinkende af godnatbajere, havde chefen trukket ham ind på sit kontor og serveret hans nosser til morgenmad. Brevet var kommet klokken fire om morgenen, og alle andre betjente i byen havde været på stationen klokken fem. Det her var Franks sag, og han var ikke mødt op før klokken otte. Det var pinligt for ham. Rose troede, at hun havde

røvrendt ham endnu mere med de overvågningsoptagelser, hun havde givet til avisen. I sidste ende havde det været det eneste gode, der var sket, siden den første forbandede dukke var blevet fundet. Nu vidste folk i det mindste, at han ville gøre, hvad der skulle til, for at fange de klamme kryb. Det var ikke derfor, hun havde gjort det. Det var han ikke dum nok til at tro. Pigen, som han offentligt havde gjort kur til, afskyede ham, og det ville hun have hele verden til at vide.

I går aftes havde han været nødt til at falde i søvn uden hjælp, selvom den dags skam og ydmygelser havde været fucking tidoblet.

Han stirrede op på tavlen med breve og fotografier. Dukkerne stirrede tilbage på ham med milde glasøjne. Hvis han kunne finde forbindelsen mellem familierne, var han sikker på, han kunne knække den. De kendte hinanden overfladisk, jo, men det samme gjorde alle andre her i byen. De var alle så forskellige – Roses søster med hendes fraværende forældre, Carly Rileys røvhul af en far, Lily Hanes mærkelige bror. De var alle sammen underlige nok, men så var der Nadine Hoffman. Hendes mor og bedstemor lod til at klare opdragelsen fint. Han havde presset på om ungens far, men hun havde stået fast på, at han ikke engang vidste, han havde en datter. Hvem end fyren var, kunne Frank ikke udelukke ham. Familien Hoffman kendte familien Hane, men ikke resten, og Carly blev hjemmeundervist, så det udelukkede en lærer. Telefonerne begyndte at ringe igen, og Frank lænede frustreret hovedet bagover.

”Hvor har du været?” spurgte han, da Bazza endelig sjokkede ind på stationen.

”Hospitalet.” Baz trak sin jakke af og svingede sig ned i en stol, lænede sig bagover og kiggede op på tavlen.

”Hvem er på hospitalet?”

Bazza kiggede ikke engang på ham.

”Du skal ikke sige, at du tog hen for at besøge den svans.”

”Og hvad så, hvis jeg gjorde? Jeg tænkte, han kunne have nogle oplysninger.”

”Pis med dig. Mia fik dig til det, gjorde hun ikke?”

Baz trak bare på skuldrene.

”Du skal ikke lade hende bruge dig som dørmåtte – du har ikke engang snuset til hendes endnu.”

”Hun vil gerne vente.”

Frank havde lyst til at fnyse, men gjorde det ikke. Mia var langt fra jomfru; det kunne enhver have fortalt ham. Jonesy havde sagt, at Mia havde suttet den af på ham uden for kroen, uden han overhovedet havde spurgt. Men sandheden var, at han godt kunne lide de to sammen. Baz virkede glad. Faktisk virkede han fucking glædestrålende. Hver morgen mødte han op på stationen med det største smil i sit åndssvage ansigt, og han fik ikke engang noget på den dumme. Mia var en god pige. Sådan at tage sig af sin far, aldrig vrisse af en på kroen, uanset hvor stiv man blev. Hun var god for Bazza, og hvis han gerne ville tro, at han var den første til at prikke hul på hende, så ville Frank ikke ødelægge det for ham.

”Hvordan går det med ham?”

”Han skal nok klare sig.” Baz kom ikke med nogen detaljer, og det var Frank også glad for. Det var ikke noget, han rigtig havde lyst til at tænke på lige nu. Han havde nok at se til.

”Frank?” kaldte en af uniformerne med en telefon presset mod brystet.

”Ja?”

”Mr. Riley.”

Fantastisk. Den fyr var tynd som en bønnestage, men han skræmte livet af Frank. Han havde øjne, der sagde, at han ville slå en ihjel uden at blinke, hvis han kunne slippe af sted med det. Frank havde været hjemme hos dem masser af gange til husspek-

takler. Han havde på fornemmelsen, at det var derfor, ungen altid havde hængt ud bag domhuset. Hvis Mrs. Riley passede købmanden, ville hun sende ham derover at lege, så han ikke skulle være alene hjemme med hendes mand. Det bebrejdede Frank hende ikke, selvom hun sikkert bebrejdede sig selv for det nu. Stakkels kvinde.

”Jeg er ude at efterforske et spor,” sagde han.

Uniformen kiggede uimponeret på ham. Han vidste hvorfor. Hvis Mr. Riley virkelig ønskede at snakke med Frank, så ville han plage livet af den mand, indtil han fik lov. Mr. Riley var ikke den bedste familiefar i byen, men stadig. Han havde haft det hårdt, hans forretning var bogstaveligt talt gået op i røg, hans dreng var død. Nu var der alt det postyr med dukkerne. Det ville have ødelagt de fleste mænd. Af en eller anden grund havde det gjort det modsatte ved Mr. Riley. Gjort ham endnu mere viljefast. Måske burde Frank forsøge at efterleve det. Det lort, han havde været igennem, fik Franks uge til at virke som lutter lagkage. Der var stadig tid til at få styr på det hele.

Han vendte sig fra uniformen og om mod Bazza og rettede sig op så meget som muligt.

”Vi er nødt til at fange den fyr,” sagde han. ”Jeg tror snart, jeg ødelægger en.’ ... Det er i den grad forsæt.”

”Giver mig kvalme,” sagde Baz.

”Vi skal nok fange ham.”

Alting ville ordne sig. Han ville skære ned på sprutten, besluttede han. Få sit fokus tilbage. Han ville også blive gode venner med Rose. Pigen havde været ude at spise med ham, og han havde været en gentleman. Man kunne ikke bare tage på date med en mand og så behandle ham som skidt. Nej. Hun skulle ikke affærdige ham. Han skulle nok vinde hendes kærlighed. Hun skyldte ham endnu en chance.

”Vi finder ud af det,” sagde Rose til Will. ”Jeg mener det, vi bliver ved med at lede, til vi finder hende.”

Han sad på kanten af sengen, mens hun trak i sit arbejdstøj.

”Det ved jeg,” sagde han. ”Jeg burde bare ikke have haft så høje forhåbninger. Det gav ikke engang mening, at hun skulle have skiftet navn. Jeg begynder at tro, at hun slet ikke er her. Hvad hvis hun bare sendte brevet herfra? Eller hvad hvis det, hun var bange for, allerede er sket?”

Rose lagde sine hænder om hans hoved. ”Vi skal nok finde hende.” Hun lænede sig frem og kyssede ham. ”Okay?”

”Det håber jeg.”

Rose lyttede ved døren for at sikre sig, at der ikke kom nogen, før hun gik ud i korridoren. Hun standsede op og lænede sig mod væggen med øjnene lukket og lyttede til Mia, der gjorde klar til aftenen. De knirkende plasticlyde, da hun satte en ny, sort sæk i skraldespanden. De våde, sugende dunk, da hun spændte ølhanerne fast. Klirren af glas, da hun tømte opvaskemaskinen. Den lavmælte summen, da hun tændte anlægget, og så en mundharmonika, der begyndte at spille sammen med et klaver.

Hun satte sig på bagtrappen og indåndede lugten af varmt affald, mens hun trak sin telefon frem for at ringe til *Sage* igen.

Damien havde ikke ringet tilbage, og det skulle nødig blive for sent. Sekretæren tog den og fortalte hende igen på sin fisefornemme måde, at redaktøren ville ringe, så snart han fik tid.

Frygten, som havde overvældet hende tidligere, var nu svundet ind og havde bare efterladt sig et kølvand af svedig følelsesløshed. Endnu en gang ville hendes liv kun dreje sig om afslag og Eamons. Det ville blive endnu værre, nu hvor hele byen hadede hende. En del af hende ønskede bare at dø.

Frank betragtede Rose og Mia arbejde. De snakkede ikke med hinanden, men dansede bare uden om hinanden, mens de havde travlt med forskellige ting. Måske havde de været oppe at skændes.

Han vidste, at han ikke burde være her lige nu. Der var kun tre steder, han burde være: stationen, ude at lede efter psykopaten eller hjemme i sin egen seng og sove. Men han havde arbejdet hårdt; han fortjente en enkelt øl for lige at falde ned. En øl var okay, normalt. Hvis han ikke kunne drikke en øl med sine kammerater efter en hård dag, så havde han virkelig et problem.

Han betragtede Rose arbejde og så hende kigge op og smile. Et smil, han aldrig før havde set i hendes ansigt. Sensuelt og imødekommende. Will, som netop havde sat sig ned ved et bord, smilede igen. De kiggede på hinanden, som om de delte en eller anden forpulet hemmelighed.

Frank tømte sin øl i et drag uden overhovedet at smage den. Sådan her burde det ikke være. Han havde inviteret hende ud, taget sin bedste skjorte på, betalt for hendes burger. Nu burde hun sidde og vente på hans opkald. Hun burde hige efter endnu en date, hvor han ville invitere hende ud på en fin restaurant og så hjem til sig selv til en kop kaffe og så kneppe hjernen ud på hende. Sådan burde

det være. Hun kunne ikke tage ud at spise med ham og så opføre sig, som om det aldrig var sket. Man kunne ikke bare gå på date med nogen den ene dag og så ydmyge og forråde dem den næste. Nej. Sådan fungerede det bare ikke.

Han gik op til baren og bankede sit tomme glas ned. Hun tog det fra ham uden så meget som at kigge op. Mia begyndte at skænke ham en ny.

”Hvad så med endnu en date?” sagde han til hende ude af stand til at undertrykke aggressionen i sin stemme.

Hun vendte sig om og fnøs. Fnøs rent faktisk. ”Næppe.”

Kælling. Hun var virkelig en fucking kælling.

”Bare giv hende lidt tid, Frank,” sagde Mia blidt.

”Ja, ja.”

Han tog sin øl med tilbage til bordet og vidste udmærket godt, at de sendte hinanden blikke bag hans ryg i det øjeblik. Grinede ad ham. Han ville drikke sin øl hurtigt og så skride ad helvede til. Han burde være hjemme i stedet for at hænge ud i det her hul. Der stod stadig en halv flaske bourbon på hans natbord, så der var ikke nogen grund til overhovedet at være her.

I de første fem minutter efter at have hørt talebeskeden sagde Rose ikke noget til nogen. Jean låste hoveddøren med et klik, og endelig var betjentene væk. Rose forsøgte at tænke, mens hun vaskede glas. Mia samlede dem sammen fra bordene og bar de stablede tårne hen til vasken. Rose var iført de lyserøde gummihandsker. Hendes hænder bevægede sig som en fabriksarbejders. Tømte sjatter ned i vasken, tre dyp i sæbevandet og så ind i glasopvaskeren. Ikke et øjeblik var hendes hænder uden et ølglas, men hun havde aldrig nogensinde tabt et. Mia sang sagte med på *Dancing in the Dark*, og

Jean tastede summer ind på sin lommeregner. Ordene fra talebeskeden hvirvlede rundt og rundt i Roses hoved.

”Hej, det er Damien fra *Sage*. Beklager det tog mig lidt tid at vende tilbage. Videoen trender stadig, og jeg har lige haft tid til at læse din nye artikel. Den er fantastisk. Det brev ... Wow.”

Og så det sidste, han sagde, som hun var sikker på, at hun måtte have forestillet sig. ”Så snart hele den her vanvittige dukkesag i Colmstock er afsluttet, så vil vi have dig herind. Du er ikke rigtig kvalificeret, men jeg har trukket lidt i trådene, og vi vil gerne tilbyde dig en traineestilling. Vi har egentlig kun en om året, men de har givet mig lov til at gøre en undtagelse. Ring til mig, okay?”

”Hvad?” sagde Jean. Roses hoved lå nu i hendes hånd, og varmt sæbevand gled ned ad hendes pande.

”Er det Frank? Vær forsigtig med ham, Rose,” rådede Jean. ”Det er fint at være direkte, men du må også være sød. Jeg tror ikke, han er typen, der håndterer afslag godt.”

”Nej, det er ikke det,” sagde hun. Hun havde ikke tid til at bekymre sig om Frank og hans latterlige egotrip. Den besked snurrede rundt i hendes hoved. Der var ikke plads til noget andet. Hendes fremtid lå lige der, blev rakt frem mod hende på et sølvfad. Hun havde ellers forberedt sig på at bede dem om at trække artiklen tilbage. Men nu ... nu hvor hun kunne få det hele, nu hvor hun kunne slippe væk herfra, starte på en frisk. Få den fremtid, hun altid havde drømt om. Det føltes anderledes. Men samtidig havde den første artikel skabt sådan et røre. At bede dem om ikke at trykke den var det rigtige, det var hun overbevist om.

”De lagde en besked,” sagde hun. ”*Sage*. De har tilbudt mig den traineestilling.”

”Seriøst?” hvinede Mia og vendte sig om. Kiggede rigtigt på hende for første gang den aften.

”Og?” spurgte Jean. ”Du tager selvfølgelig imod det?”

Rose kiggede fra den ene til den anden.

”Jah. Jeg mener, det gør jeg vel.”

Mia begyndte at skribe. Højlydt, nærmest hysterisk, lige op i ansigtet på Rose. Jean satte tre shotglas på bardisken og fyldte dem med Bundaberg. Rose stirrede ind i Mias åbne gab og kunne ikke lade være med at smile. Hun greb et af shotglassene.

”Skål,” sagde Jean, og de tre klinkede glassene sammen, og Rose tømte sit shot. Det brændte i halsen på den helt rigtige måde.

Jean kiggede stolt på hende. ”Du fortjener det.”

Mia rullede sit tomme shotglas mellem tommel- og pegefinger. Hun kiggede op på Rose igen og sagde: ”Jeg er ked af det.”

Rose skulle lige til at svare, at hun også burde være ked af det, at hun havde været en røvdårlig ven, da Jeans ansigt lyste op. ”Godt. I piger er nødt til at blive gode venner igen.”

Hun satte flasken med Bundaberg mellem dem. ”Her er en afskedsgave, Rose.”

Det her var ikke et Bruce Springsteen-øjeblik. I stedet bestemte Mia sig for Divinyls og skruede helt op for lyden. Rommen var gået i blodet på hende nu, og hun dansede. Hun sparkede ud med benene, og Rose lo ad hende, mens hun drejede rundt i cirkler.

”Jeg tager af sted nu!” råbte Jean med sin taske over skulderen.

”Hvad?” kaldte de.

”Lad være med at lave et svineri!”

”Det skal vi nok!”

De dansede med hurtige, trippende trin, rundt og rundt, armene i vejret og sang med på alle de ord, de kunne huske, om at være træt og vild og desperat og trist. Ølskiltene strålede. De var smukke. Alt

herinde var så glimtende og smukt. Hun greb Roses hånd og snurrede hende rundt, og de lo og fnisede og gik hen og satte sig ned på en stol, men den gled til siden, så de rullede ned på det nyvaskede gulv.

De lå stille. Stirrede på hinanden. Prustede.

”Hvad skal jeg gøre uden dig?”

”Ikke noget. Du kommer med mig.”

Rose lagde sig på ryggen og stirrede op i loftet.

”Jeg fatter ikke, at det her ikke længere skal være vores liv.”

Mia stirrede på Roses profil. Det var bedre sådan her. Bedre at Rose tog af sted. Hun strakte hånden og rakte ud mod Roses bare arm. Hun strøg ned ad den med fingerspidserne få millimeter fra Roses hud. Hun kunne mærke varmen emme fra hende.

Rose vendte sig mod hende. Mia trak hånden væk.

”Snurrer dit hoved?”

Mia var ikke parat til at lade denne nat slutte. ”Ikke endnu. Tid til et shot mere.”

Hun slæbte sig op at stå.

Den morgen vågnede Frank og Mia på samme måde. Begge krølet sammen på kanten af sengen, bange for at de ville brække sig. Deres kroppe stank begge af svedig sprut og ubørstede tænder. Natten før dæmrede langsomt for dem begge. De krympede sig begge. Frank på grund af sin opførsel på kroen. Mia ved erindringer om at have kørt i bil hjem. Sammen ønskede de, at de ikke havde drukket det sidste glas. Sammen ønskede de, at der lå nogen i sengen hos dem, som kunne fortælle dem, at alt nok skulle gå. Nogen, som kunne mildne deres desperate ensomhed.

Så tænkte de begge præcis den samme tanke. Det fik dem til at trække lagenet op over hovedet på hver sit værelse, i Mias tilfælde stuen, og ønske, at de kunne falde i søvn igen. Ønske, at de kunne forsvinde fuldstændigt.

De tænkte begge: *Nu har jeg mistet hende for altid.*

34

Rose vågnede i Wills seng. Hun havde tømmermænd og var helt udkørt. Hun trykkede sig tættere ind til hans varme krop, så deres svedige hud klæbede sammen, og strøg skødesløst fingrene hen over hans sparsomme, sorte hår på brystkassen.

”Morgen, søvningtrod,” sagde han.

Normalt ville sådan en vammelsød bemærkning have fået hende til at fnyse, men nu mærkede hun et fjollet smil sprede sig på sit ansigt.

”Hvor fuld var jeg, da jeg kom ind i går?” spurgte hun, stadig med sløret hukommelse.

”En smule – du kom og slog min dør ind bevæbnet med en tom flaske rom og spurgte, om jeg ville dele den med dig.”

”Åh, gud,” sagde hun, selvom hun i al hemmelighed var glad for, at det ikke var værre. Hun frygtede de ting, hun kunne have sagt: at hun selv stod bag brevene, eller måske værre endnu, at hun var bange for, at hun var ved at forelske sig i ham.

”Fortalte jeg dig, at jeg fik en traineestilling hos *Sage Review*?”

”Jep,” sagde han og kyssede hende på næsetippen, ”og jeg er så glad.”

”Jeg rejser ikke med det samme,” sagde hun. ”Jeg skal nok sørge for, at vi finder hende, før jeg tager af sted.”

Han trykkede hende tættere ind til sig. ”Det skal du ikke tænke på. Jeg skal nok finde ud af det.”

Hun pressede ansigtet ind mod hans bryst. Han var sød, men det var ikke det, hun gerne havde villet høre. Hun ville gerne have, han havde brug for hende.

”Jeg burde gå,” sagde hun og rullede af ham.

”Nej, bare lidt længere.” Han trak hende tilbage til der, hvor hun havde ligget. ”Bliv.”

”Fint. Fem minutter,” sagde hun og tillod sig selv at slappe af, mens hun lyttede til hans hjerteslag. Hun havde for mange tømmere til at fare rundt i dag. Snart ville hun være væk, og Will ville blive her, indtil han fandt sit barn, og hvem vidste, hvor længe det ville tage?

I stedet for at falde til ro mærkede hun, at hans hjerte bankede stærkere.

”Rose?” sagde han, netop som hun skulle til at spørge ham, om han var okay.

”Ja?”

”Når du rejser ...” Han stoppede for at synke.

”Jeg vil ikke have, at det skal slutte.” Han åndede ordene nærmere end sagde dem, og hendes hår blafrede.

”Heller ikke mig,” sagde hun. ”Slet ikke.”

Han trak vejret ind og rykkede sig så for at se på hende. ”Godt.”

”Men nu er jeg altså nødt til at gå.”

”Bliv.”

”Nej, jeg har en masse at lave.” Hun satte sig op og lagde en hånd over sine bryster, mens hun ledte efter sin top. Hun havde bare sovet i sit undertøj og havde en forfærdelig erindring om at have udført en beruset og uden tvivl utiltrækkende striptease for Will.

”Min artikel bliver trykt i dag,” sagde hun og samlede sin

T-shirt op. Skylden strømmede ind over hende; alle de forældre ville få kvalme, når de læste den.

Will skubbede hende ned i sengen igen, og hun trak lagenet over sin krop.

”Jeg tror, at du vil blive en utroligt succesfuld aviskvinde,” sagde han og strøg en hånd hen over hendes hår. Han trak lagenet ned, så hendes bryster blev blottet. Han lod hånden løbe hen over dem og nulrede brystvorten med tommelfingeren.

”Tak.” Hun forsøgte at skjule gispet i sin stemme, da skylden forduftede ved hans berøring.

”Jeg vidste det, første gang jeg mødte dig, og du fortalte mig den røverhistorie.”

”Det var ikke alt sammen løgn.”

Han kiggede bare på hende med løftede øjenbryn.

”Der boede faktisk en familie her, der hed Eamon.”

”Men lever de stadig?” spurgte han og trak hendes trusser af igen.

”Jeg tvivler,” sagde hun og følte sig blottet. ”Det var 80 år siden eller sådan noget.”

Han var nu fuldt påklædt, og hun var fuldstændig nøgen.

”Jeg er nødt til at gå.” Ordene blev hvisket.

Han strøg igen en hånd ned ad hendes bryster, og hun skød ryggen op mod ham.

”Jeg stopper dig ikke,” sagde han og løftede hendes knæ over sine skuldre. Han stak tre fingre ind mellem hendes ben. Hun havde lyst til at skribe.

”Så af sted med dig,” sagde han. Han bevægede dem ind, centimeter for centimeter. Sin anden håndflade pressede han ned mod hendes mave og mærkede den trække sig sammen.

”Kom så,” sagde han og lænede sig ned. Han lagde munden mellem hendes ben, varm og våd og glat. Hans finger bevægede sig

ind og ud ad hende. Hans tunge slikkede hende, suttede på hende, og det var for meget. For meget at bære. Endelig skreg hun. Hun kunne ikke lade være. Hele hendes krop krampede, da hun kom og kom igen. Hver en muskel trak sig sammen og slappede af, og hun ønskede, at han aldrig skulle stoppe.

Til sidst skubbede hun ham væk, udmattet. Hele hendes krop var våd af sved, og det føltes, som om hun befandt sig under vandet. Hver en muskel var tung og slap.

Langsomt trak han hendes trusser op igen. Han samlede hendes shorts op fra gulvet og stak hver af hendes fødder ned i dem og hev dem op. Cowboystoffet, der skrabede mod hendes hud, var næsten ubærligt. Hun strakte sig, rakte armene højt op over hovedet og rejste sig så.

”Hvor skal du hen?” spurgte han, mens hun spændte sin bh.

”Hvis du ikke har bemærket det, så stinker jeg. Jeg burde have vasket tøj for længe siden.”

Hun bøjede sig ned for at samle sin T-shirt op, og han trak hende ind til sig og kyssede hende blidt. Hun skubbede ham væk.

”Klamt.”

Hun hastede ned ad gaden på vej mod sit gamle hjem, stadig storsmilende. Hun havde ment det, da hun sagde, at hun ville forsøge at hjælpe Will. Hun kendte alle i denne by; sammen ville de finde denne kvinde og hendes barn.

Da hun passerede søen, smilede hun. Normalt undgik hun at kigge på den, fordi hun hadede at blive mindet om det forhold, hun engang havde haft med sin mor. Men nu føltes mindet om, hvad de engang havde haft sammen, ikke længere så beskidt. Tingene ville aldrig nogensinde blive som før, men det var måske okay.

Rose strakte armene. Gud, hvor måtte hun stinke. Det blæste; det var en varm vind, men alligevel. Den blæste hendes hår rundt

om hendes ansigt og, vigtigere endnu, blæste hendes lugt væk fra hendes næse.

Da hun drejede ind på sin vej, bemærkede hun, at der var noget anderledes ved husene, men hun kunne ikke sætte fingeren på, hvad det var. Nu hvor hun skulle være en rigtig journalist, måtte hun være mere observant. Henrykkelse sydede igennem hende. Hun var journalist. Alting forandrede sig. Det var ikke bare et måske. Det var et stensikkert faktum. Så snart hun havde ordnet sit vasketøj, ville hun finde et eksemplar af denne morgens *Sage Review*, hvor hendes ord ville stå trykt på siderne.

Der var dog et problem. En skæbnens ironi, som næsten fik hende til at le. Hun kunne ikke forlade Colmstock, før sagen var opklaret, før personen som havde skrevet brevene, blev arresteret. Damien havde bedt hende følge historien til dørs. Men der ville aldrig komme nogen konklusion. Ingen ville blive arresteret, medmindre det var Rose selv. Angsten, som hun havde lært alt for godt at kende, rumlede igen i hende, men hun forsøgte at vifte den væk.

Måske kunne hun skrive endnu et brev om, at ”Dukkesamleren” havde ombestemt sig i forhold til at myrde børn af en eller anden grund. Men det ville bare ikke forhindre flere dukker i at blive fundet.

Da hun drejede op ad indkørslen, slog det hende, hvad der var anderledes ved husene. Hun stoppede brat og kiggede op og ned ad gaden. På grund af varmen var gardinerne normalt trukket fra, og vinduerne stod åbne. Folk lod endda deres hoveddøre stå åbne, selvfølgelig med netdørene lukket. Men nu var alle husene barrikaderede som fæstninger. Døre og vinduer lukkede, gardiner trukket for.

Efter at have låst hoveddøren op, gik hun direkte ud til vaskemaskinen. Hun tømte rygsækken for tøj, der stank af sved og øl og

sex, stoppede det ned i vaskemaskinen og dryssede noget pulver ud over. Smækkede så lågen med et brag og hørte lyden af små skridt.

”Posey!” Laura væltede hende næsten omkuld, så kraftfuld var hendes omfavnelser. ”Jeg har savnet dig,” sagde hun med ansigtet mod Roses mave.

”Jeg har også savnet dig.” Hun strøg Laura over håret. Det var sandt; hun havde savnet lille Laura. Hun bøjede sig ned og kyssede hende oven på hovedet.

”Flytter du hjem igen?” spurgte Laura, og uden at vente på svar begyndte hun at hoppe op og ned og skrike: ”Yay! Yay!”

Rose gik ned på hug til hende. ”Ikke helt, men jeg kommer tit på besøg. Okay?”

Laura holdt op med at hoppe. Hun gloede ned mod sine fødder.

”Okay?” Rose rørte ved Lauras hage, så hun ville kigge op.

”Jeg kan ikke lide dig længere,” sagde Laura og løb ud af rummet.

Rose stønnede og rejste sig. Så trak hun sit tøj af og smed det ned i den vask, hun allerede havde startet. Hun greb et håndklæde og bandt om sig selv og gik så ud på badeværelset.

Hun skruede helt op for det varme vand og stillede sig ind under bruseren. Hun vaskede håret, smurte sig ind i sæbe og skrubbete sig overalt, så hun blev frisk og ren. Da hun kom ud, bandt hun igen håndklædet om sig selv og fandt hårtørreteren. Hun hørte hoveddøren smække og himlede med øjnene. Hvornår ville Laura blive voksen? Hun vidste, at ungen sikkert havde ventet på, at bruseren skulle stoppe, bare så Rose skulle høre det. Hun tændte hårtørreteren.

Da vaskemaskinen var færdig, smed hun sit tøj i tørretumbleren og trak i sin gamle morgenkåbe. Mens hun strammede snoren, gik hun forbi Lauras værelse.

”Godt forsøgt,” sagde hun gennem døren og ventede på at høre

en tumlen af fødder, når Laura kravlede ud fra under sengen med et skuffet ansigtsudtryk. Men der var slet ingen lyde.

”Jeg tager af sted nu – kom og sig farvel,” sagde hun og trådte ind på værelset og var lige ved at snuble over en tøjhund.

Rose knælede og kiggede under sengen. Der lå en tøjkanin og nogle beskidte sokker, men ingen Laura.

”Laura er væk.”

Det var, hvad Baz havde fortalt Mia i telefonen, men hun kunne stadig ikke fatte det. Ikke rigtigt. Hun troede ikke på det, da hun løb ud til sin bil, sprang ind og drejede nøglen i tændingen. Hun troede ikke på det under hele køreturen derover. Men da hun holdt ind ved fortovet og så de to politibiler uden for Roses hus, da hun så gerningsstedsbåndet, måtte hun sluge sin benægtelse. Det skete virkelig.

Mia dukkede ned under den gule plasticafspærring. Der var ingen derude til at stoppe hende. Hoveddøren stod åben, så hun gik lige ind. Indenfor stod tre uniformerede betjente i døråbningen til Lauras værelse og snakkede.

I stuen sad Rose på sofaen med bøjet hoved. Sophie og Scott sad på hver side af hende. Frank og Bazza forhørte dem siddende på sofabordet, eftersom der ikke var andre stole.

Frank førte ordet, holdt stemmen let for børnenes skyld. ”Så I har ikke set nogen mærkelige mennesker heromkring?”

Sophie og Scott rystede på hovederne.

”Har Laura nogen hemmelige venner?” spurgte Baz. Mia holdt sig i baggrunden, hun vidste, at hun ikke burde afbryde denne samtale.

”Jah, hun har Bob,” sagde Sophie.

Bazza og Frank udvekslede et kort blik. Så rykkede Frank sig lidt nærmere Sophie. ”Hvem er Bob, søde? Du skal ikke være bange.”

Sophie trak på skuldrene.

”Laura vil ikke have, vi snakker med ham,” fortalte Scott.

”Men du tjekkede, hvem han var alligevel, ikke knægt? Du passer på din lillesøster.”

Scott trak på skuldrene. ”Nej, Bob er kedelig.”

”Er Bob et barn ligesom jer? Eller er han mere på min alder?” spurgte Baz.

”Han er meget ældre end dig,” sagde Scott, og samtlige voksne stivnede.

”Han er 300,” tilføjede Sophie.

”Næ-hæh! 700!”

”Det er åndssvagt. Så længe lever skildpadder ikke.”

”Jo, de gør!”

”Stop!” Rose talte for første gang, men havde stadig hovedet bøjet. De holdt op med at skændes og lænede sig tilbage med armene over kors.

”Dør Laura nu?” spurgte Sophie.

”Nej,” sagde Frank straks.

”Men jeg troede, at folk døde, når de blev kidnappet?”

”Ikke altid,” svarede Rose.

”Hvor længe går der, før hun dør?” spurgte Scott.

Endelig kiggede Rose op, direkte på Frank.

”På nuværende tidspunkt er det umuligt ...”

”Baz?” spurgte hun med bedende øjne. Hun havde brug for sandheden.

”Realistisk set, så forventer vi at finde et lig efter 12 timer.”

Rose sendte Frank et blik, før han kunne sige noget til Bazza.

”Gå ud og leg,” sagde hun til børnene.

”Endelig!” De rejste sig og løb udenfor.

”Der er allerede gået tre timer,” sagde hun så lavmælt, at Mia knap nok kunne høre det, fra hvor hun stod. ”Hun er kun fem år.”

Mia krydsede rummet og satte sig ned ved siden af Rose og lagde armene om hende. Hun følte så hård og stiv. Som en statue. Hendes krop reagerede slet ikke på omfavnelsen.

”Vi skal nok finde hende,” hviskede Mia i hendes øre, for det skulle de. Der ville ikke ske Laura noget ondt; det kunne der ikke.

Hun rettede sig op, stadig med armen om Rose, og kiggede Bazza og Frank i øjnene. Hvordan måtte de ikke se ud i Roses øjne nu. Stadig iført deres jakker, politiskilte i bæltet, notesblokke i hænderne. Hun havde serveret utallige øl for de mænd igennem årene, men hun havde aldrig rigtigt tænkt på dem som politibetjente. Men nu emmede de af autoritet. Og magt. Det var skræmmende. Det betød, at det var virkeligt. Frank sendte Rose et blik, som fortalte Mia, at han frygtede det værste. Han frygtede, at der var sket noget forfærdeligt med hendes søster.

”Prøv at slappe lidt af, Rose. Vi skal nok give dig besked, hvis der sker noget.”

Rose gloede på Frank. ”Nej. Du fortæller mig det nu og her. Hvor sandsynligt er det, at I finder hende?”

”På nuværende tidspunkt er der ingen grund til ...”

”Stop det. Hold op med at lege politimand og svar mig.”

Frank kiggede ned på notesblokken i sine hænder. Han kunne ikke gøre det. Han kunne ikke engang møde hendes blik.

”Holdet har arbejdet i døgn drift med brevene den sidste uge. Vi har fysiske spor, vi har en psykologisk profil ...”

”Du sagde, at brevene kunne være fup.”

”Vi er meget sikre på, at de vil føre ...”

”Hun har ret!” sagde Mia. ”Hvad hvis en eller anden *anden* psykopat har skrevet dem?”

”Så arresterer vi også ham.”

”Og I har ikke andet end brevene?” spurgte Rose indtrængende.

Frank kiggede fortsat på sine hænder. Døren gik knagende op, og Roses stedfar trådte ind. Han skælvede, askegrå i ansigtet.

”Frank? Hvad foregår der? Hvor er min datter?”

Bazza og Frank rejste sig og gik hen til ham. Nu hvor Rob var her, var han i fokus. Langsomt og uden andre end Mia så det, rejste Rose sig op. Hun vaklede uden om mændene og hen mod døren. Stak fødderne i de slidte kondisko, som stod ved hoveddøren. Hun kiggede ikke engang ned.

”Hvor skal du hen?” kaldte Mia efter hende.

”Jeg skal finde hende.”

Mia fulgte ikke efter.

Mia kørte i stilhed. Normalt ville hun aldrig køre alene uden at have radioen skruet helt op. Ikke i aften. Da hun kørte forbi graverne, lagde hun mærke til betjente med lommelygter. Telte blev invaderet, bygninger ødelagt. Et teenagepar blev skreget ad af en betjent. De ledte nok efter Laura der. Hver gang der blev begået en forbrydelse i byen, var dette det første sted, de ledte. Mia havde aldrig hørt, at nogen af graverne rent faktisk var blevet arresteret, men hvis politiet mistænkte dem, måtte de have en grund til det. Der måtte jo være en årsag til, at de overhovedet var endt der.

Jean havde heller ikke sat Springsteen på anlægget på kroen. Det var nyt. De stod sammen bag baren; der var ikke andre lyde end Jean, der tastede tal ind på lommeregneren, og en lejlighedsvis klirren af det bestik, som Mia pudsede. Med undtagelse af de to var stedet totalt forladt.

”Måske burde vi bare lukke – der kommer ingen her i aften.”

”Det kan de lige vove på,” sagde Mia. ”Jeg slår dem ihjel, hvis de kommer herind for at drikke i stedet for at lede efter hende derude.”

Heldigvis for dem kom der ikke nogen på kroen. Mia havde ment det. Hvis en betjent vovede at vise sit ansigt her, så ville hun sparke dem ud på røv og albuer. Det vidste Jean måske, for en time senere besluttede de sig for at holde fyraften. Mia var hinsides udmattet, men vidste, at hun umuligt ville kunne falde i søvn.

Det tog ikke lang tid at lukke. Der var ingen grund til at vaske gulvet, eftersom kun hun og Jean havde gået på det. Der var ingen glas at vaske og ingen grund til at vaske hannerne, da de ikke havde skænket nogen øl. Alt, hvad hun egentlig behøvede at gøre, var at låse bagdøren. Da hun havde gjort det, gik hun forbi gæstens værelse. Lyset var tændt og strålede ud fra sprækken under døren. Hvad fanden lavede Will her overhovedet endnu? Der var noget lusket ved ham, det var tydeligt. Det havde Rose også syntes.

Hun bankede højlydt på hans dør.

Et vanvittigt øjeblik forventede hun næsten at høre Lauras stemme skringe op, men selvfølgelig var det bare Will, der svarede. "Ja?"

"Skal du have gjort rent på værelset?"

"Nej."

"Er du sikker? Der må snart lugte temmelig klamt derinde."

Intet svar. Hun tøvede og lyttede efter noget, der ikke var, som det burde være. Men der var ingenting, så hun slukkede lyset på gangen og gik tilbage til baren.

Jean ventede på hende med sin taske over skulderen. De slukkede lyset uden at sige noget, og Mia gik ned mod sin Auster, mens Jean gravede sine nøgler frem.

Mia låste sin bil op.

"Hold mig opdateret, okay?" kaldte Jean, da hun gik over til sin egen bil.

"Det skal jeg nok."

Hun så Jean gå over vejen og væk fra Eamons. Jean havde altid

virket så magtfuld i Mias øjne, som en, man ikke skulle lægge sig ud med. Nu lignede hun bare en gammel kone.

Mia ville ønske, at hun var fulgt efter Rose. Hun havde brug for at gøre noget. Brug for at hjælpe. Da hun løftede blikket til den oplyste politistation, så hun Baz og Frank sidde i kantinen og drikke kaffe. Så smækkede hun bildøren i.

Hvordan kunne hun nogensinde have troet, at alting ville blive okay? Ingenting var okay. Det ville aldrig blive okay igen. Og det var Roses skyld.

Hun havde dummet sig. Virkelig fucking dummet sig. Alting var noget lort, og det var hendes skyld. At skrive de breve havde overbevist hende om, at der slet ikke var nogen trussel, at det alt sammen var noget, hun havde opfundet. Hun havde aldrig så meget som overvejet, at hun kunne have haft ret. At det, hun havde skrevet i sine breve, var sandt. At personen, som havde lagt de dukker, mærkede sine ofre.

Et monster havde hendes søster.

Hendes mave krampede, og hun havde lyst til at græde, men det ville være egoistisk. Der var ikke tid til at græde. Hun var nødt til at finde Laura.

Hun anede bare ikke, hvor fanden hun skulle lede. Hvor ville man tage et lille barn med hen? Hun rystede. Luften var tyk af hede, og blæsten brændte stadig, men hendes sved føltes iskold. Det var, som om hun havde forårsaget dette. Som om hun havde fremmanet det ved at skrive det.

I noget tid havde Rose luntet ned ad gaden og spidset ører i håbet om at høre noget, se noget. Nu gik hun bare. Smækkede den ene

fod efter den anden ned mod vejen, og hendes fødder gled smertefuldt rundt i hendes mors gamle kondisko, men hun nægtede at stoppe, før hun fandt hende. Normalt ville Rose aldrig gå alene rundt i byen om aftenen. Men hvordan kunne hun være bange nu? Det værste mulige var allerede sket.

Brevene. De havde ændret alting, skabt en ondskabsfuld, gnavnende misere, som hun ikke kunne se nogen vej ud af. Hun havde aldrig troet, at pen og papir kunne gøre skade på den måde. Hun havde ikke troet, at noget, hun havde gjort, kunne starte så massiv en dominoeffekt. Det havde altid føltes, som om det var hende mod resten af verden; hvis hun ville have forandringer, så måtte hun skabe dem selv. Og det at skabe noget, få ting til at forandre sig, det havde virket fuldstændig umuligt. Men nu havde hun forandret alting, og ikke bare for sig selv. Hele byen havde forandret sig, var blevet mere paranoid og mistænksom. Det var hendes skyld. Laura var forsvundet, og det var hendes skyld.

Men Laura kunne ikke være forsvundet. Folk forsvandt ikke bare.

En del af hende havde lyst til at vende om og løbe tilbage til politistationen. Hun vidste ikke længere, hvad der var rigtigt at gøre. Hun kunne finde Frank eller Baz og fortælle dem sandheden. At det var hende, der havde skrevet brevene, at de ikke havde det mindste at gøre med Laura. Men så ville de bare spille endnu mere tid på hende og hendes forbandede idioti i stedet for at lede efter Laura. Det eneste formål ville være at komme af med denne følelse. Denne kvalmende, giftige skyldfølelse, som med garanti ville overvælde hende, hvis hun ikke holdt sig i bevægelse. Frem eller tilbage, frem eller tilbage. Hvilken vej skulle hun gå? Var det egoistisk at melde sig selv, hjælpe politiet og lette sit hjerte? Eller var det egoistisk ikke at sige sandheden, blive ved med at lyve og tro, at hun havde en større chance for at finde hende end politiet? Det snurrede rundt

og rundt for hende, ubegribeligt. Frem eller tilbage. Frem eller tilbage.

Biblioteket rejste sig foran hende.

Hun standsede sin gang.

Du er bare en sløv, gammel skildpadde.

Lauras stemme havde været så åndeløs og glad. Solen skinnede. De var på vej på biblioteket. Alting var enkelt og normalt og rart.

Roses knæ skreg af smerte. Uden at opdage det var hun faldet til jorden. Hun begyndte at hyle. Ikke græde. Hyle. Smertelige, pinefulde, hulkende vræl kom ud af hende. Småsten gravede sig ind i hendes hænder og knæ, men hun kunne ikke mærke en skid. Laura. Hendes Laura. Lillebitte og perfekt, som bare ville være sammen med sin storesøster. Hun lod sig falde bagover, så hun sad ned med hovedet mellem sine blødende knæ og forsøgte at trække vejret. Forsøgte at stoppe de hyl, som kom ud et efter et med sådan en kraft, at hun knap nok kunne trække vejret og var lige ved at kaste op. Hun var nødt til at rejse sig. Hun var nødt til at lede videre. Men hun følte sig bare så lille, så ubetydelig. Hun følte sig som et barn og ville bare have, at nogen skulle hjælpe hende. Nogen skulle fortælle hende, at det alt sammen nok skulle gå. Så hun vuggede frem og tilbage og bad sig selv tage det roligt. Bad sig selv om at tro, at alting nok skulle gå.

Langsomt blev hendes hyl mere lavmælte, og snart var det bare den forrevne vejrtrækning, hun kunne høre mellem sine knæ. Det, men også noget andet. Et dumpt smæk, som noget tungt der blev smidt ned på jorden. Så et pib, så sagte, at det knap nok kunne høres, men uden tvivl menneskeligt.

Hun rejste sig. Hun havde hørt noget. Med garanti. Det var kommet fra domhuset. Den sorte, kollapsede ruin af en bygning.

Skraldet. T-shirten. Hun havde selv set den ud ad biblioteksvinduet. Nogen skjulte sig der. Nogen, som var villig til at befinde sig

et farligt sted bare for ikke at blive set. Hun havde ikke tid til at forberede sig, ikke tid til at samle tankerne og beslutte, om det var en god ide eller ej. Hun stormede allerede frem. Skubbede politibarrieren af vejen. Trådte forsigtigt hen over de forkullede murbrokker. Hvem det end var, så måtte han ikke høre hende nærme sig.

Frank og Bazza bøjede sig over deres kaffekopper. Det havde været en lang dag. Frank vidste, at han stank. Han havde svedt, tørret sig og svedt igen konstant, siden han fik det hysteriske opkald fra Rose samme morgen. De havde banket på så mange døre, patruljeret så mange gader, gjort alt hvad han kunne komme i tanke om for at finde den unge. I starten havde han været overbevist om, at de ville finde hende. Han havde fantaseret om at være Roses helt. Efter det kunne hun aldrig mere være vred på ham. Hvad var det, hun havde skrevet i avisen i morges? Noget i retning af, at politiet ”ikke var i stand til at håndtere sagen”. Det var rettet mod ham; det vidste han. Hans kolleger vidste det tilsyneladende også. Men han havde været sikker på, at han ville finde ungen, arrestere den freak, der havde givet sig selv sådan et latterligt navn, og vise dem alle sammen.

De havde bare ikke fundet hende. Ikke et spor. Og nu var de løbet tør for steder at kigge. Han blev ved med at tænke på den linje: ”Kønt hår, kønne øjne. Når jeg er færdig, er de ikke så kønne.”

Han havde en flaske bourbon i sin skrivebordsskuffe. Han havde allerede taget et par slurke. Bare for at blive klar i hovedet. Men han trængte til endnu en. Han havde sådan en desperat lyst til at drikke sig i hegnet, så han ikke ville tænke det mere – ”kønt hår, kønne øjne.” Stakkels fucking unge.

”Mia?” sagde Bazza og kiggede hen over skulderen på Frank.

Frank vendte sig om. Mia stormede mod dem med et rasende udtryk i ansigtet.

”Du må ikke være her,” sagde Frank, men hun værdigede ham ikke engang et blik. I stedet greb hun hans kaffekrus og kylede det ned i vasken. Det knustes.

”Hvad fanden!”

”Det er ikke kaffepause, Frankie. Du skal være derude og lede efter Roses søster.”

”Vi har ledt! Vi kan ikke finde hende,” sagde Baz.

”I kan ikke have ledt overalt.”

”Næsten,” fortalte Frank.

”Hvad med ham?” Hun pegede over mod kroen, som var indrammet af det mørke vindue. ”Intet af det her skete, før han kom. Rose så ham også hænge ud i skolegården, og han har en bamse på sit værelse.”

”Det er ikke noget bevis.”

”Beviser betød da ellers ikke noget før.”

Bazza trak på skuldrene. Både han og Mia vendte sig og kiggede på Frank. Han havde bemærket de blikke, som Will havde sendt Rose, skamløse og overlegne. Han havde fortalt ham, hvad han skulle gøre ved Steven homo-Cunningham, som om han ikke vidste, hvem Frank var i denne by. Det arrogante pikhoved var så selvretfærdig.

Mia løftede øjenbrynet. Det her var hans chance. Hans chance for at vinde Rose tilbage. Bevise for hende, hvem der var den rigtige mand.

Hun behøvede ikke spørge igen.

Frank sparkede døren ind til værelset med et brag.

”Hey!” råbte Mia. ”Jean slår dig ihjel!”

Will sprang op af sengen. Han havde siddet og læst med brillerne nede ad næsen og forvirrede, trætte øjne. Baz styrtede frem mod ham. Med hovedet mod brystkassen skubbede han Will ned på sengen. Will vred sig ud under ham. Hurtigt for en fyr, der var blevet taget på sengen.

”Hvad fanden laver I?” råbte han. Han førte armen bagud og slog Bazza i tindingen med sin albue. Det gav et klonk.

Frank kastede sig frem efter ham og forsøgte at få fat i hans arme, men Will skubbede ham væk, så Frank snublede ind i Mia. Hun faldt baglæns ind mod døren til værelse to og skubbede den op. Svinet havde fået ham til at gøre en pige fortræd.

Bazza kom på fødderne med et brøl. Han greb Wills arme bagfra, holdt dem fast bag hans ryg. Will vred sig. Forsøgte forgæves at gøre sig fri.

Frank gik nærmere, ventede til han havde fanget hans blik og gav ham så en ordentlig kæberasler.

”Det har jeg haft lyst til, fra første øjeblik jeg så dit selvglade fjæs,” sagde Frank, og mand, hvor følte det godt. Han strakte fingrene og nød, hvordan knoerne dunkede.

”Var det godt?” sagde Baz bag Will og holdt ham oprejst, da han vaklede efter slaget.

”Det kan du tro.”

”Hvad sker der?” spurgte Will. Frank elskede, hvor chokeret han så ud. Hvordan hans øjne næsten løb i vand. Ville det røvhul give sig til at græde?

”Hey, drenge!” sagde Mia et sted bag ham.

”Jeg har ikke gjort noget!” sagde Will og vred sig, men Bazzas greb var stærkt.

”Hold ham i ro.”

”Frank! Kom her!” råbte hun. Han burde ikke have ladet hende tage med.

”Jeg har travlt.” Han slog Will endnu en gang; hans hoved rykkede bagover.

”Der er blod.”

Han vendte sig om. Mia stod i det andet kroværelse og kiggede ind på badeværelset. Han gik derind. Lugten af blegemiddel ramte ham først. Håndvasket var fyldt med lyserødt vand. Han tog et skridt nærmere. Der lå et lagen dernede med mørkerøde pletter. Den skiderik forsøgte at gøre det rent. Han var allerede begyndt at slette beviserne.

”Det er ret meget blod,” sagde Mia, og hvad hun faktisk mente var, at det var meget blod for et barn.

”Det var dig! Det er Steves,” sagde Will bag ham. Frank så Mia vende sig mod ham med flammende øjne. Han havde aldrig set det udtryk i hendes ansigt før. Ikke når nogen ikke gav drikkepenge, ikke når en fulderik kneb hende i røven.

”Du er et monster!”

Frank vendte blikket væk fra vasken. Han havde kvalme. Det betød nok, at de bare ville finde et lig. Han havde ikke lyst til at se Lauras døde ansigt, samle hendes stive, lille krop fra det sted, det her kryb havde gemt hende. Han havde stadig et svagt blå mærke på skinnebenet, hvor hun havde sparket ham. Han lagde mærke til noget, et lille, blå hjørne, der stak ud under hovedpuden på sengen. Han tog en kuglepen op af lommen og gik derhen. Forsigtigt brugte han kuglepennen til at trække en blå notesbog med spiralryg ud. Den havde linjeret papir og runde kanter. Samme slags papir som brevene.

”Du har været en travl herre,” sagde han til Will. Lige fra begyndelsen havde han haft ret om den freak.

”Hvor er pigen?” sagde Bazza og rystede Will bagfra.

”Jeg fatter det ikke – I har plantet beviserne!”

Psykopatens var ikke engang original. Mia gik ned på knæ og kiggede under sengen.

”Laura?” Mia åbnede døren til badeværelset. Tomt.

”Er du her, skat?” Hun kiggede ind i skabet. Også tomt. Mia løb ind på Wills værelse. Hun gentog sin undersøgelse i skabet, på badeværelset og under sengen. Ingenting. Der lå en kuffert oven på kommoden. Ikke stor, men stor nok. Frank forsøgte at lade være med at gyse, mens Mia langsomt lynede den op.

”Det er min private ejendom!”

De ignorerede ham alle med tilbageholdt åndedræt.

Men nej, der var heller ikke nogen pige dernede. Hun trak et par beskidte T-shirts og sokker op, og under alt det lå en tøjbamse. Hun løftede den og kiggede på Will med et foragteligt udtryk.

”Jeg burde have vidst det,” sagde hun.

Frank satte sin pistol mod den beskidte pilfingers hoved og presede den så hårdt mod ham, at den ville efterlade et mærke. ”Hvor er hun?”

Will kiggede ham roligt ind i øjnene. ”Jeg ved det virkelig ikke.”

”Jeg spørger dig ikke en gang til.”

De stirrede på hinanden. Will ikke så meget som blinkede. Fyren anede ikke, hvad der ventede ham. Hvis han havde et gran af fornuft, ville han være meget bange i dette øjeblik.

Frank roterede pistolen i hånden og hamrede skæftet ned mod Wills isse og nød den knasende lyd, det gav. Han så det ækle krybs øjne rulle rundt i hovedet på ham, før han sank sammen på gulvet.

Rose holdt sig for næsen. Den brændte lugt var som et slag i ansigtet. Den fik hendes øjne til at løbe i vand. Domhuset var mørkt, langt mørkere end hun havde forventet. Gulvet var dækket af knust glas; lysstofrørene over hende var eksploderet, og elkabler hang slattent ned fra loftet.

Hun var nået frem til venteværelset. Rose huskede, hvordan der havde set ud før alt dette. Det var her, hvor familier nervøst havde holdt hinanden i hånden. Hvor jakkesætsklædte advokater havde snakket med dæmpede toner til blege vidner. Hvor folk havde spændt i kroppen og håbet desperat på en skyldig eller uskyldig kendelse. Rose havde set dem alle. Hun havde hængt ud her nogle gange, fulgt historier eller ledt efter nye. Nu var stedet knap nok til at genkende. De polstrede sæder var brændt af og havde blottet stålskeletterne. Tæppet var bare grå aske, og skraldespandene var smeltet om til forvredne, moderne skulpturer.

På gulvet var skinnende pytter. Benzin. Igen tænkte hun på paptallerkenbørnene. Hun kunne bare ikke forestille sig, at de brød herind om natten med en dunk benzin. Tændstikker og noget sammenkrøllet avispapir, måske. Men det her?

Stanken af brændt plastic var overvældende; den fik næsten hendes hals til at snøre sig sammen. Hun fortsatte. Stadig forsigtig,

hvor hun gik, mens hun med hamrende hjerte kiggede rundt efter tegn på liv.

Døren til retssalen var lukket. Kujonen i hendes hjerte skreg ad hende, at hun skulle løbe. Komme tilbage med politiet. Ikke gå ubevæbnet og alene ind i det rum, hvor en eller anden galning lurede. Ikke engang en lommelygte havde hun. Men hun kunne ikke stoppe. Hvis Laura var derinde, kunne hun ikke gå. Hun nægtede at lade Laura blive på dette skræmmende sted et minut længere; hun måtte være så bange.

Roses hånd rystede voldsomt, da hun rakte hånden frem mod døren. Hendes nerver sydede, skreg op om faren. Hun skubbede døren op med dirrende hage, svag af kold frygt.

Der var ikke noget tag i retssalen. Det var faldet sammen oven på stolene, dommersædet og vidneskranken. Hun kunne se månen stråle på himlen. Den oplyste det ødelagte rum. Der var ingen herinde.

På et øjeblik forvandlede frygten sig til desperation. Laura var der ikke.

Rose ville have foretrukket frygten. Bekæmpet monsteret. Hun ville have ladet sin hud blive skåret op, sine knogler blive brækket, sit hår blive revet ud. Hvilken som helst smerte ville have været nemmere at udholde end denne knusende skuffelse. Hun vendte sig væk fra rummet og gik videre. Kiggede ind på toiletterne med de knækkede fliser og dørløse båse. Personalekøkkenet, som var lige så sort og tomt som alle de andre rum. Overfladen af køleskabet var så ru, at den lignede skæl. Lugten af den smeltede mikroovn gav hende brækfornemmelser. Men hun fortsatte. Hun gik ud ad bagindgangen, tvang døren op, og den knirkede så højlydt, at hun var sikker på, at taget ville falde ned over hende. Men det gjorde det ikke.

Hun fjernede fingrene fra næsen og trak et par lungefulde luft

ind. Den emmede stadig af den sure, brændte lugt, men var mere livgivende end de dampe, som havde været spærret inde i bygningen. Hun gned fugten af sine kinder med beskidte hænder og kiggede sig så omkring. Der var den, til højre for hende. Den sammenkrøllede, hvide T-shirt, hun havde set fra vinduet i biblioteket. Den var snavset af aske og plettet af sved. Hun rejste sig og overså den enorme revne i fortovet, så hun snublede og faldt ned på sine allerede blødende knæ. Smerten skar op gennem hendes lår, varm og forreven. Hun rullede om på numsen og kiggede på dem; blod blandede sig med aske, dryppede ned ad hendes lægge og lignede sort olie i måneskæret. Hendes ben gjorde fandens ondt, men hun tvang sig selv op at stå.

Det eneste sted, hun ikke havde ledt, var lageret, og jo hurtigere hun fik det overstået, des hurtigere kunne hun tage benene på nakken. Men hun havde ikke lyst til at kigge derind. Det var der, Ben var død. Skurets vægge var metalplader, og det var fyldt med dokumenter. I bund og grund var det en stor ovn. Hun vidste, at der ikke var blevet fundet noget lig eller ligdele; drengen var tilsyneladende blevet fuldstændig kremeret, så de havde ikke fundet andet end aske. Men stadig. Hans død derinde havde været så grusom, og hun havde ikke lyst til at trampe rundt i det.

Månens sølverlys gav genskær i de glasskår, som stadig sad i vinduet. Der var en skikkelse derinde. Et splitsekund stoppede Roses hjerte. Stoppede bogstaveligt talt med at banke. Der var en skygge i vinduet. En skygge, som lignede et par skuldre og et hoved, som stirrede ud på hende. Men det var umuligt. Det måtte have været et eller andet inde i skuret. Et smeltet arkivskab eller et ødelagt skab. Med en kvalm fornemmelse indså hun, at hun var nødt til at kigge. Hun tog et skridt frem.

Så forsvandt skyggen. Dukkede sig ud af syne.

Der var nogen derinde. Nogen, som havde set hende snuble

rundt i mørket. Nogen, som nu gemte sig og ventede på, at hun skulle nærme sig. Fuck. Hun havde aldrig været så bange. Aldrig.

Men hun nægtede at flygte. Hun ville gå derind. Ind i hulen med det monster, som havde stjålet hendes søster. Hun var svimmel; hendes ben skælvede. Men hun trådte frem. Lod sine fødder knase ned mod brokkerne, sikker på at hun ville kaste op. Hvem det end var, havde han allerede set hende. Hun bøjede sig ned og samlede en forkullet træbjælke op. Den satte splinter i hendes håndflade, men hun strammede grebet.

”Lad hende gå,” sagde hun, og hendes stemme lød så høj i stilheden, at hun rystede over hele kroppen. Intet svar.

Et skridt. To. Tre, og så var hun der. Kiggede ind i det sorte rum.

”Politiet er på vej. Jeg smadrer skallen på dig, hvis du så meget som rører hende.” Hun trådte ind i bygningen.

Med sammenknebnede øjne kiggede hun rundt på de udbrændte arkivskabe. Der. Der var den i hjørnet. Skyggen. Helt sammenkrøllet, som om den ikke ønskede at blive set. Ikke stor nok til at være en mand.

”Laura?”

Den udstødte et hyl. Men det var ikke Lauras stemme.

”Kom frem,” sagde Rose. Og skyggen bevægede sig frem, adlød hende. Månen oplyste skikkelsens ansigt. Det var Ben. Spøgelset af Benny Riley.

Rose skreg, og bjælken faldt fra hendes hånd med et dunk. Ben skreg også. Højlydt og gennemborende.

”For satan!” råbte Rose og satte sig på knæ på gulvet.

”Lad mig være i fred,” sagde Ben.

Hun rakte ud, før han trak sig væk; hun rørte ved huden på hans underarm. Rigtig, varm, blød hud. Ben var ikke noget spøgelse; han var levende.

Det havde været Mias ide at pudse Frank på Will. Men at slå ham bevidstløs ville ikke føre dem nogen vegne. Hvis Laura stadig var i live og lå og blødte et sted, så talte hvert sekund. De måtte finde hende.

Will lå stadig ubevægelig. De havde flyttet ham ned i badekarret. Der lå han slap med hovedet kastet bagover i en mærkelig vinkel og med en bule i panden. Mens hun kiggede på hans tomme ansigt, spekulerede hun over, hvordan i alverden han kunne have gjort det. Hvordan nogen rent faktisk kunne have udført en så grusom handling.

Frank tændte for det kolde vand. Ikke et halvt sekund gik, før det gibbede i Wills krop, og han åbnede øjnene.

”Så er det op,” sagde Frank.

Will forsøgte at sætte sig op. Men han kunne ikke. Hans hænder var lænket til røret på væggen.

”Hvad fanden er det her?”

”Du er nødt til at fortælle os, hvor Roses søster er. Hvor er Laura?” Hendes stemme lød ikke bange, selvom det var sådan, hun følte sig; den kom stærk og kommanderende ud.

”Jeg har jo sagt, jeg ikke ved det!”

Hans blik flakkede rundt i hele rummet. Han var virkelig

begyndt at gå i panik nu. Godt. Det kolde vand steg centimeter for centimeter.

”Jeg ville gerne tro dig, det ville jeg virkelig,” sagde Frank.

”Ikke mig,” mumlede Baz.

”Men ser du, vi har en blodig madras. Vi har notesbogen.” Han løftede den med en vaskeklud mellem fingrene og omslaget. ”Dine udkast står endda deri. Formuleringerne skulle bare være helt perfekte, hvad?”

Mia lænede sig frem for at se siderne, men Frank var allerede begyndt at vikle vaskekluden om den. Varsom med ikke at røre ved den med sine bare hænder.

”Rose har sovet i det værelse. Spørg hende,” sagde han, stadig med flakkende blik.

”Mia?” Frank brød ikke øjenkontakten med Will.

”Niks.”

”Siger du, at Rose bortførte sin egen søster?” sagde Frank sarkastisk.

”Jeg ved det ikke! Måske er det udkast til hendes artikler.”

”Det er en forfærdelig forklaring, må jeg sige.”

”Kom nu,” sagde Mia. De havde ikke tid til hans sindssyge løgne, deres åndssvage hanekamp. ”Fortæl os, hvor Laura er. Hun er bare et lille barn.”

Will kiggede hende direkte i øjnene. ”Jeg ved det ikke.”

Hvis det ikke havde været for beviserne, ville hun måske have troet ham. Det skræmte hende. At kunne lyve på den måde, at kunne se hende i øjnene på den måde, selvom man havde gjort et barn fortræd. Will måtte være en rendyrket psykopat.

”Klar?” spurgte hun Baz.

Baz tøvede ikke. I en enkelt flydende bevægelse tog han hårtøreren af kroge og kastede den ned i badekarret. Will vred sig for at slippe væk fra den, så vandet pjaskede omkring ham, og hans

øjne spilede rædselsslagne op. Men intet skete. Hendes finger lå på knappen, og hun havde ikke tændt den.

”Hvor er hun?” spurgte Frank.

Will var panisk nu og skreg: ”Jeg ved det ikke!”

Mia spændte i skuldrene. Hun havde ikke lyst til at gøre det her. Men hun var rede. Hun ville gøre alt for at redde Roses lillesøster.

Hun gjorde det. Hun trykkede knappen ind og ud igen, så hurtigt hun kunne. Wills smertefulde skrig fik hårene til at rejse sig på hendes arme. Det var den værste lyd, hun nogensinde havde hørt.

”Hvor er hun?” skreg Frank.

40

Det havde taget Rose lang tid at overbevise Ben om at følge med hende. Trods alt havde hun også råbt til ham, at hun ville smadre skallen på ham, så hans tøven var nok berettiget. I sidste ende, efter Rose havde talt langsomt og blidt, havde han taget imod hendes fremstrakte hånd.

”Tager du mig med hen til min mor?” spurgte han, mens de gik ned ad vejen. Han havde allerede stillet hende det spørgsmål, men hun svarede ham alligevel igen.

”Jep. Det er der, vi er på vej hen lige nu.”

Han smilede op til hende. ”Jeg glæder mig.”

”Hvornår har du sidst set hende?” Rose var nødt til at vide, hvad fanden der skete. Den her knægt burde være død. Hun ville tage ham hen til politistationen, hvor Laura måske ville vente. Det havde været så åndssvagt ikke at tage sin telefon med, da hun gik sin vej. Måske havde de allerede fundet Laura for flere timer siden. Dybt inde i sit hjerte havde hun en dystre fornemmelse af, at det ikke var tilfældet.

”I bilen. Da hun satte mig af.”

”Kørte din mor dig et sted hen?” spurgte Rose, mens hun hev i hans hånd, så han ville krydse vejen sammen med hende. Natte-

luften føltes ubegribeligt ren og let sammenlignet med domhusets krasse indelukthed.

”Hun sagde, det ville være sjovt, men det var det ikke. Vi hældte benzin ud over det hele, og det stank. Jeg fik hovedpine.”

Rose huskede, hvordan branden havde oplyst forældrenes rædselsslagne ansigter. Det gav ingen mening.

”Hun kørte mig hen til sin veninde, den rare nonne. Hun sagde, at min far ville hente mig der, men det gjorde han ikke. Så gik jeg, og en mand gav mig et lift i sin lastbil, men jeg kunne ikke huske min adresse. Jeg vidste, at hun ville finde mig der,” fortsatte han. ”Hun sagde altid, at når jeg blev bange, så skulle jeg vente på hende i skuret, og så ville hun hente mig, så snart han var gået i seng.”

Rose anede ikke, hvad han mente.

”Når hvem var gået i seng?”

”Ham. Jeg troede, han var min far, men mor sagde, at min rigtige far faktisk elskede mig og ikke ville gøre mig fortræd, og han ville komme og hente mig.”

Så gik hun på knæ og kiggede lige ind i hans mørkebrune øjne. Wills øjne.

”Du skal bare fortælle politiet det hele, og så henter de din mor, okay?” sagde hun.

Han nikkede, og de gik op ad de tre trin til politistationen. Hun skubbede døren op og trak Ben ind efter sig.

Stationens aircondition føltes brændende mod hendes varme hud. Hun var svimmel, og panikken, frygten og smerten i hendes knæ hvirvlede rundt og blandede sig i hendes mave. Hun missede med øjnene mod de skarpe lystofrør.

Bag skranken måbede vagten, da hun øjeblikkeligt genkendte Ben.

”Hvor er Frank? Hent ham,” sagde Rose.

”Han tog ud for at følge et spor om din søster. Vent lige her, okay?” Kvinden snurrede rundt i sin stol og åbnede sikkerhedsdøren bag sig; Rose kunne høre hendes fodtrin smælde mod linoleumsgulvet, før den smækkede i.

Her i lyset så Ben skidt ud. Han var langt tyndere, end sidst hun havde set ham, og hans hud var snavset, grå og sort. Hun så nok ikke meget bedre ud. Kvinden havde sagt, at Frank var taget ud for at følge et spor. Hvilket betød, at de ikke havde fundet Laura endnu. Drengen smilede op til hende, og selvom hun havde lyst til at græde, selvom hun følte sig forkrøblet og knust af sorg helt ind i sit inderste væsen, så smilede hun tilbage til ham.

Så snart betjentene var kommet og havde slået ring om Ben, gik hun. Hun var nødt til at finde Will. Fortælle ham det hele; fortælle ham, at hun havde fundet hans barn, men mistet sin søster. Af en eller anden grund var hun sikker på, at han ville få hele dette vanvid til at give mening.

Rose gravede i sin taske efter nøglen til kroen. Hendes hænder var dækkede af aske, og en tynd streg sad under hver fingernegl. Hendes venstre hånd, som havde samlet bjælken op, gjorde ondt, når hun brugte den; hun havde endnu ikke fjernet splinterne fra håndfladen.

Neon-ølskiltene blinkede i vinduerne og gjorde det endnu sværere at finde det glimtende sølv i mørket.

Til sidst mærkede hun det kolde metal mellem fingrene. Hun låste hoveddøren op og låste den hurtigt bag sig igen. Hun bemærkede, at det gule lys i baggangen var tændt, og også det blinkede foran hende. Måske skyldtes det udmattelsen eller det at have fundet Ben i levende live, men i et rædselsfuldt øjeblik var hun sikker på, at det var obersten.

Langsomt gik hun hen mod gangen, overbevist om, at en hvid

skikkelse i en militæruniform hvert øjeblik kunne springe frem. Men intet skete.

Døren til Wills værelse stod på klem. Hun kiggede derind og så, at han ikke var der. Så hørte hun Bazzas stemme.

”Jeg ved ikke, om han kan klare en tur mere.”

Det kom fra hendes værelse.

”Han er nødt til at sige det.” Mias stemme.

Hvad fanden skete der? Hun gik ind på værelset. Der var ingen derinde. Så hørte hun Franks højlydte stemme gennem den lukkede badeværelsesdør.

”Hvad har du gjort ved hende, dit syge svin? Hvor er hun?”

Rose skubbede badeværelsesdøren op, ikke forberedt på, hvad der var derinde.

Will lå i badekarret. Men han lignede ikke længere Will. Hans hår og øjenbryn var afsvedne. Hans ansigt var opsvulmet og blodigt.

”Stop,” hviskede han. ”Please.”

”Hvad fanden laver I?” Hendes stemme lød helt underlig og dæmpet. Mia vendte sig om mod hende. Hendes hår var fuldstændig vildt og også hendes øjne. Der var noget vanvittigt i hendes øjne.

”Han har Laura!” råbte hun. ”Hvor er Laura?” skreg hun ad ham. Med fingeren trykkede hun to gange på kontakten til hårtørreren. Will jamrede, og lysene blinkede igen.

”Stop det!” skreg Rose og løb hen til Will. Men Frank greb fat i hende. Holdt stramt om hendes håndled og skreg hende lige ind i ansigtet.

”Han har din søster!”

Hun vred armene rundt og var lige ved at brække hans arme for at komme fri. Hun lagde begge hænder om Wills ansigt.

”Er du der? Er du okay?”

Han kiggede på hende, men der var ingen genkendelse i hans øjne. Rose trådte ned i vandet, og kulden lammede hendes svedige hud. Hans håndled blødte, hvor de var lænket til røret. Hun hev i håndjernene for at få dem af. For at gøre ham fri. Vandet omkring dem blev langsomt sort af asken på hendes krop.

”Lås dem op! Han har ikke gjort noget!”

Hun kunne stadig redde ham. Hvis hun bare kunne få ham ud af vandet og give ham hjertemassage, så ville han måske klare den. Hun greb igen om hans hoved; der var stadig lidt bevægelse i hans ophovnede øjne.

”Han skrev de breve. Der er blod på sengen,” hørte hun Frank sige i baggrunden.

”I idioter! I fucking idioter! Slip ham fri.”

Ingen bevægede sig.

”Mia!” Hun kiggede sin ven lige i øjnene. ”Ring efter en ambulance. Kom nu.”

Mia syntes at vågne. Hun trak telefonen op ad sin lomme.

Gudskelov. Måske var det ikke for sent. Rose kyssede Wills læber, men de var slappe under hendes. Hun forsøgte at løfte ham. Måske skreg hun. Hendes hals snørede sig sammen, til det gjorde ondt.

”Han skrev de breve, Rose,” sagde Baz lavmælt. ”Vi skal nok finde dem.”

”Det var mig, der skrev dem,” sagde hun. ”Laura er væk.”

Wills ansigt. Hun kunne ikke bære det. De stirrede alle tre på hende i det skarpe, hvide lys. Hun kunne knap nok se dem. Hun kunne kun se Will. Hans øjne syntes at stille skarpt, men kun et øjeblik.

”Skat?” sagde hun. ”Will? Du må ikke forlade mig.”

”De er på vej,” sagde Mia.

”Hvad mener du?” sagde Frank og stirrede nu på Rose.

Rose lagde hovedet på Wills bryst, mens hun holdt om ham og lyttede til hans sløve hjerteslag, klar til at udføre hjertemassage, hvis det stoppede, indtil hun hørte sirener.

”Hvad mener du, Rose?” spurgte Frank igen, men hun ignorerede ham.

”Frank, vi må hellere tage de håndjern af,” hørte hun svagt Bazza sige.

”Nej,” sagde Frank. ”Det var ham.”

Med rolige arme trak Rose sig selv op ad badekarret, og vandet fossede ned fra hendes våde tøj, plaskede tungt ned i karret og sprøjtede ud over fliserne, så skidtet fra sålerne under Franks sorte lædersko sivede ned mellem fliserne som mudder.

Hun gik hen til Frank og skubbede voldsomt til ham; han vaklede bagover og greb fat i håndklædestativet for ikke at vælte.

”Du hører ikke efter. Tag håndjernene af ham! Det var mig, der skrev de breve, din idiot! Mig!”

Sirenerne var højere nu.

Frank greb om hendes håndled. ”Jeg slår dig fucking ihjel,” hviskede han.

Sirenerne var lige uden for kroen nu. Vaklende gik hun ind på sit værelse og fortsatte så ud ad bagdøren. Lysene blinkede og glitrede.

”Han er derinde!” kaldte hun og pegede på bagdøren.

Paramedicinerne løb forbi hende mod kroen. En af dem stoppede og undersøgte hende med blikket.

”Kom og sæt dig ned,” sagde hun og rakte ud for at føre hende hen mod ambulancen.

”Nej, det er ham. Gå ind og hjælp ham. Det er slemt.”

”Okay. Men vent her, okay?”

”Gå!” sagde hun, og kvinden skyndte sig væk og ind gennem bagdøren til kroen.

Hendes syn svømmede rundt. Hendes nerver var strakt til det yderste. Hun vidste ikke engang, hvor hun var på vej hen, men hendes fødder begyndte at bevæge sig. Hun gav sig til at gå, mærkede natteluften mod sin våde hud, hørte asfalten knase under sin mors gamle kondisko. Hun kunne ikke engang mærke vablerne længere.

Lysene blinkede bag hende, de røde og blå farver blev svagere. Hun kunne ikke blive og kigge på. Hvis han døde, ville det være hendes skyld.

Hendes fødder førte hende over vejen, uden hun kiggede sig for, med retning mod søen. Mod sit hjem. Det gav mening. At tage hjem. At lade skoene gå på den nedtrådte sti. Følge den rute, de var vant til. Han kunne ikke dø. Det kunne han bare ikke.

En fugl skræppede op. En arrig fugl, der skreg ad en anden. En hund gøede en enkelt gang, og der blev stille igen.

Stille nok til at høre den bil, som brummede bag hende, og til at høre den sætte farten ned, da den nåede hende.

41

Der var hun. På vej hjem, som om intet var sket.

Franks våde sko gled mod bremsen, da han satte farten ned, og gav et skingert pib fra sig. Forlygterne skar sig gennem mørket og oplyste den ensomme skikkelse, fik hendes hud til at skinne blegt som guld.

Den luder. I al den tid havde hun ført Frank bag lyset. Grinet ad ham. Fået ham til at ligne en idiot. Et fjols.

Hun havde skrevet de breve for at gøre nar ad ham, for at vise ham, at hun havde magten. Hun havde kneppet Will, den freak. Han havde vidst det. Frank havde godt set, hvordan hun havde kigget på ham.

Luder.

Han stamper hårdt på bremsen. Gummi mod stål. Slukkede bilen. Steg ud, smækkede døren.

”Hey!”

Hun stoppede. Han kunne se musklerne i hendes skuldre. Se dem spænde op.

”Du kan ikke bare gå din vej.”

Rose vendte sig om, og hun var så fucking fræk ikke at se bange ud. Hendes øjne var tomme, og hendes våde hår dryppede ned ad hendes askesorte skuldre.

Hun burde være bange. Han ejede denne by, ikke hende. Det havde hun aldrig respekteret, aldrig. I al den tid havde hun grinet ad ham.

”Du ved godt, du er en fucking kælling, ikke?”

Hun nikkede.

”Du ved, du er en møgsæk?”

Rose sagde ikke noget, nikkede ikke. Kiggede bare på ham. Kiggede på ham med det samme blik som altid, som om hun var ham overlegen. Stadig troede den luder, at hun var bedre end ham.

Det var for meget. Han skulle vise hende.

Han kastede sig frem mod hende; han ville tage hende. Tage den fucking kælling. Og der var det. Endelig. Frygt. Frank greb ud efter hendes bryster og mærkede dem et splitsekund endelig i sine hænder, før hendes fedtede luder krop vred sig væk fra ham. Og så løb hun, og hendes ånde kom i skræmte, små klynk. Kælling.

Rose løb hen mod det nærmeste hus. Lyset var tændt derinde. De var oppe. Tre trin op til hoveddøren, og så bankede hun på den. Slog med knyttede næver. Men ingen kom.

”Hjælp!” skreg hun.

Men ingen kom.

Hun kastede sig væk fra døren, sprang over buskene ind i den næste have, og kvistene flængede hendes allerede blødende ben. Snublede hen mod hoveddøren og hamrede på den. Netdøren gravede sig ind i hendes hånd, og den raslede larmende. Hun snurrede rundt og kiggede efter ham. Efter Frank, hvis blik var blevet djævelsk. Hans bil holdt der stadig, men hun kunne ikke se ham. Hendes bryst dunkede stadig, hvor han havde grebet fat i det; hun kunne stadig lugte hans stinkende ånde på sin krop. Gammel kaffe og bourbon.

Han kunne gøre lige, hvad han ville, ved hende og slippe af sted med det. Hun hamrede på døren igen. De var derinde; det vidste hun.

”Fuck!” råbte hun højt.

”Sådan bander damer ikke.” Hun hørte hans stemme så tæt på, alt for tæt på, og hun løb igen. Væk fra husene denne gang. Mod søen. Der var noget der i mørket. Et lys, orange og flakkende.

Måske en fakkell. Nogen, som var ude; nogen, som måske kunne hjælpe.

Det lange græs rev hendes ankler, idet hun sprintede gennem det med høj fart, og hendes åndedræt dunkede i hendes ører, så hun ikke kunne høre andet. Løb forbi søen med retning mod det orange lys.

Noget hamrede imod hende. Frank. Hans vægt oven på hende. Og hun lå ved søbredden. Koldt mudder på ryggen. Han forsøgte at gribe fat i hende.

”Slip mig!” skreg hun.

”Sig undskyld,” sagde han og pressede hendes skuldre ned, mens han kiggede på hende. Han havde tårer i øjnene.

”Du torturerede ham!”

Han lo, en mærkelig, bjæffende lyd. ”Badekarret var Mias ide.”

Rose holdt op med at stritte imod; det kunne ikke passe.

”Sig undskyld.”

Hun spyttede op i hans ansigt. ”Du slipper ikke af sted med det!”

Hans albue knaldede ned mod hendes brystkasse, ramte knasende knogler og slog luften ud af hende. Hun kiggede op i Franks ansigt, men der var intet genkendeligt ved det længere. Hendes spyt gled ned ad hans næse.

Al hans vægt pressede mod hende. Hun kunne ikke trække vejret. Han var for tung; det føltes, som om hendes ribben ville knække over.

”Fatter du det ikke, kælling? Jeg kan gøre lige, hvad jeg fucking vil, og du kan ikke stoppe mig. Prøv bare, kom så.” Han greb ud efter den øverste knap af hendes shorts og hviskede så: ”Jeg vil ødelægge dit fucking luderliv. Bare prøv at stoppe mig.”

Hun vrikkede kroppen rundt for at rulle ham af, men forgæves. Han lo, stadig med tårer i øjnene, da hun prøvede igen. Hun for-

søgte at tage en indånding, men hendes lunger ville ikke fyldes op under hans vægt. Stjerner begyndte at blinke for øjnene af hende.

”Skrid, dit røvhull!” lød en lille stemme. Rose forsøgte at dreje hovedet, men kunne ikke, var fanget i det dybe mudder. Hun kunne ikke kigge andre steder hen end på Franks ansigt. Vanvittige øjne, udspilede næsebor.

Noget fløj ind i hendes synsfelt. En lille fod i en lille sko, direkte mod hans tinding. Han gyngede, lamslået, løftede hænderne fra hende til sit hoved, mistede balancen. Hun svingede kroppen rundt, og denne gang faldt han sammen ved siden af hende.

Kravlende kom hun på fødderne og løb for at slippe væk fra ham. Indåndede hostende mundfulde luft. Natten stod i brand nu. Gyngestativet var ikke længere dækket af ukrudt og buske, men af slikkende flammer. Børnenes rygge var allerede langt væk, de havde spurtet væk på små ben. Rose løb og kunne høre ham skribe bag hende. En anden bil holdt i tomgang bag Franks. Den gamle Auster, hun kendte så godt. Mia sad i den. Ikke på udkig efter hende, ikke for at redde hende. Bare i tomgang, som havde hun endnu ikke besluttet sig for, hvad hun ville gøre.

Køreturen foregik i tavshed. Mia spurgte ikke, hvad der var sket, lyttede bare til, at Rose fik pusten. Hun var stadig pjaskvåd. Perler af vand dryppede ned ad hendes skuldre fra håret. Hendes ansigt var strimet af grå aske; hendes tøj var stadig sort og beskidt trods vandet. Håret i nakken var stift af mudder. Det plettede nakkestøtten i hendes bil. Mia vidste, at hun ville blive nødt til at skrubbe til i morgen for at få det af.

Hun havde lyst til at fortælle Rose, at hun havde gjort det for hende. At det var Wills skyld. Mia ville aldrig have gjort sådan noget for nogen anden. Rose var i smerter nu; det kunne hun se. Frank havde gjort hende ondt, han havde villet hævne sig, fordi hun havde skaffet dem så mange problemer på halsen. Hun ville have stoppet det, hvis ikke paptallerkenbørnene havde gjort det. Det var hun sikker på, hun ville. Men noget havde forhindret hende i at stige ud af bilen, for hun vidste, at Frank kun gjorde det her, fordi han også elskede Rose, og hun havde svigtet dem alle. Rose havde været skyld i så mange smerter; måske fortjente hun også at føle lidt smerte.

De holdt ind uden for Roses hus, men hun steg ikke ud.

”Sagde de noget? Overlever han?”

Mia trak på skuldrene. Det havde ikke set godt ud, da hun var gået.

”Ved jeg ikke. De undersøger hans ting nu. De skal nok finde hende.”

”Det var ikke ham.”

Mia nægtede at høre på det. Brevene spillede ingen rolle. Hun havde set blodet i vasken. Hun vidste, at Will var skyldig.

Rose samlede sin taske op og steg ud af bilen. Hun sagde ikke farvel.

Mia så sin ven gå op ad gangstien til huset med hovedet bøjet og ryggen krummet. Så standsede Rose brat. Hun stod fuldstændig stille på stien med ryggen til Mia. Lige så stille som en statue.

Mia spændte sin sele op. Hun steg ud af bilen og indhentede Rose.

”Hvad er der?”

Rose vendte sig om. Hun satte fingeren mod læberne. De stod sammen i stilhed. Natteluften susede arrigt gennem bladene, elektriciteten summede sagte gennem elkablerne. Dernæst, ganske dæmpet, lyden af latter.

Umiskendeligt et barns latter.

Rose marcherede rundt om huset. Mia fulgte efter. Buskadset var tæt og dækkede næsten det skrald, som havde ligget der, så længe Mia kunne huske.

”Kom ud,” sagde Rose.

Stilhed.

Så lyden af bevægelse i de sorte former. Knasende blade. Laura, pakket ind i sin sovepose som en kålorm, sjøkkede ud inde fra det rådne, gamle hundehus.

”Du fandt mig! Du var så langsom, jeg faldt i søvn.”

Rose bøjede sig ned. Hun trak Laura ind til sig og krammede hende ind til sit bryst.

”Har du været der hele tiden?” sagde Mia. Hendes stemme lød fremmed. Den var skinger og halvkvalt. Hun kiggede ind i hundehuset. Sølvmånen oplyste stumper af ting. Kiksepakker, en juicebrik, en tøjskildpadde.

”Du var så led, Posey. Siger du undskyld nu?”

Rose trak sig væk fra Laura og gav hende en lussing. Ungen kiggede stumt og chokeret på hende. Så begyndte hun at tude.

Gråden blev hørt indefra. Hoveddøren gik op; Rob og hendes mor kom ud. Rob gik ned på knæ.

”Laura,” råbte han, og Laura løb hen mod ham og kastede sig ind i hans favn. Han pressede hovedet ned mod hendes og begyndte så at græde.

”Gudskelov,” sagde han. ”Gudskelov.”

Rose gik lige forbi dem og ind i huset.

Så snart Mia drejede rundt om hjørnet i bilen, fik hun øje på det. Ilden havde spredt sig. Gyngestativet var et kæmpe bål, græsset omkring det stod i flammer. Selv den forurenede sø stod i brand, strejf af flammer gled hen over dens overflade. Slanger bugtede sig væk i det tørre græs på flugt fra røgen.

Den sorte nat blev fyldt af dansende gløder, der flaksede som ildfluer hen over himlen.

Rose havde nok tjekket låsene et dusin gange i løbet af natten. Stået og stirret ud mod vinduernes sorte kvadrater, mens hendes usikre fingre pressede mod låsene for at være 100 procent sikker på, at de beskyttede dem.

Hun sad på kanten af sin seng. Hun kunne stadig høre bruseren dryppe. Det var lykkedes hende at slippe ud på badeværelset, da solen var begyndt at stå op, da der ikke længere var nogen skygger, som folk kunne gemme sig i. Badet var snavset nu; mudderet fra hendes krop havde klæbet til det hvide porcelæn. Hendes rene hud var dækket af sår og skrammer. Hele vejen ned ad hendes ben, på hendes ryg og albuer. Knæene gjorde ondt at bøje. Midt på brystkassen var et blå og sort mærke. Det havde samme størrelse som Franks albue.

Det bankede dæmpet på døren.

”Rose?” Det var hendes mor. Rose havde gemt sig på sit værelse i går aftes, ude af stand til at se nogen i øjnene. Bare tanken om at tale var for meget. Hun svarede ikke.

Døren gik op, og Roses mor trådte ind, stadig iført sin pyjamas. For første gang i lang tid fokuserede hun på sin datter. Hun kiggede op og ned ad hende.

”Skatter.” Hun gik på knæ. ”Hvad skete der i nat?”

Hun kunne skaffe sig et våben. Det var løsningen. Rose ville skaffe sig et haglgevær. Hun ville gå ud og finde Frank og skyde ham lige mellem øjnene. Will kunne ikke være væk. Hun burde ringe til hospitalet og få det bekræftet. Men hun havde set hans øjne.

Hendes mor greb hendes arm og løftede den, kiggede på skrammerne. Så opdagede hun det blå mærke. Hun rørte kun let ved det, men det gibbede alligevel i Rose.

Hun kunne skaffe et våben.

”Hvad er der sket med Rose?” Scott og Sophie stod i døråbningen til hendes værelse.

”Kom så, lad hende være i fred.” Hun hørte Robs stemme. ”Gå ind på jeres værelse.”

”Men det er mit værelse!” sagde Sophie.

”Nu.”

Hendes mor knælede foran hende og slyngede sine arme omkring hende. Hun omfavnede hende hårdt, og Rose hørte gråd. Hendes mor græd.

”Hvorfor græder du?” sagde hun, og hendes stemme lød underlig.

”Hvorfor?” Hendes mor trak sig væk og kiggede på hende. ”Fordi nogen har gjort min baby fortræd.”

Det plejede hun altid at kalde Rose. Hendes baby. Roses øjne blev varme. Tårer silede ned ad hendes kinder. Hendes næse begyndte at løbe. Det gjorde ondt. Hun græd, men det gjorde ondt. Det føltes, som om hun blev kvalt.

”Mor,” sagde hun, og hendes mor holdt bedre fast om hende. Hun vuggede hende frem og tilbage, indtil hun fik tårerne ud, indtil hun kunne græde uden at blive kvalt.

”Hvem var det?”

Hendes mor rev sig løs, og de kiggede op. Rob stod over dem. Han så vred ud, og hun trak sig væk fra ham.

”Hvem? Hvem gjorde det?” ville han vide.

”Frank.”

”Godt så.”

Rob vendte sig og forlod værelset. Hun kiggede på sin mor. De rejste sig begge og fulgte efter ham. Han steg ind i sin bil og skulle til at starte motoren.

”Det skal han få betalt, det svin. Jeg slår ham ihjel,” sagde han.

”Nej,” sagde Rose. ”Stop det.”

Han blev stille, og hun sank.

”Hvorfor gør du det? Han er politimand. Han kan gøre hvad som helst.”

Rob var kun tavs et øjeblik. Så startede han motoren. ”Fuck det. Jeg er ligeglad. Ingen gør min familie fortræd.”

”Men jeg er ikke din familie.”

Han kiggede på hende. ”Du er ikke mit yndlingsmenneske i verden, Rose. Det er rigtigt. Men du er helt sikkert min familie. Da jeg giftede mig med din mor, tog jeg også ansvaret for dig. Havde ikke troet, du ville bo hos os så forbandet længe, men stadig.”

Hun kiggede chokeret på ham. Hendes mor talte i stedet og tog let fat i hans arm. ”Lad være, skat,” sagde hun. ”Rose har ret. Det er Frank. De korsfæster dig, hvis du rører ham. Det vil ikke hjælpe noget.”

Det grundede Rob over, og så bankede han hovedet ind mod nakkestøtten. ”Fuck!”

Han slukkede motoren.

”Hvis du vil hjælpe, kan du køre mig til hospitalet. Der er en, jeg er nødt til at se.”

”Hop ind,” sagde han.

Det gjorde hun, men allerede da de var nået ned til søen, bad

hun ham stoppe. Gyngestativet var forkullet, græsset var sort aske, men sort røg pulsede stadig op længere væk.

”Gløder fra ilden fandt vej ned i minen i nat,” sagde Rob. ”Det brænder stadig dernede.”

Hun sank en klump, og han kørte videre.

Han tilbød ikke at gå med ind, da de ankom til hospitalet. Måske vidste han, at hun helst ikke ville have det, eller måske var det for svært for ham at se hendes skrammer, når han vidste, at han ikke kunne gøre noget ved det. Han sagde, at han ville vente på hende, hvilket var alt hvad hun ønskede.

Da hun gik op til skranken, gav sygeplejersken hende en formular.

”Det er ikke mig,” sagde hun. ”Jeg er her for at se en patient. William Rai.”

Hun ville ikke se sygeplejersken i øjnene. Hun vidste, hvad hun ville sige. *Død ved ankomst.*

”Er du sikker, darling? Lad mig få en sygeplejerske til at undersøge dig.”

”Er han her?” Hun råbte det næsten, og sygeplejersken løftede øjenbrynet ad hende. Hun tastede hans navn ind på computeren. *Død ved ankomst. Død ved ankomst.*

”Ottende sal,” sagde sygeplejersken.

Rose måtte undertrykke trangen til at løbe hen til elevatoren. Hun trykkede på knappen igen og igen, indtil dørene gik op. Så stod hun og trippede og rystede, mens elevatoren steg op gennem skakten.

Hun kastede sig ud ad dørene og hen til skranken på ottende sal.

”Hvilken stue ligger William Rai på?” spurgte hun.

”817,” sagde en sygeplejerske, og hun satte straks i løb. ”Men du må ikke gå derind,” råbte de efter hende.

Hun vidste, hvilken stue det var, før hun nåede frem. Baz sad ude foran på en stol. Han rejste sig op, da hun kom.

”Jeg kan ikke lade dig komme ind, Rose,” sagde han. ”Han er anholdt.”

Rose forsøgte at skubbe sig forbi ham. ”Men er han okay? Vil han overleve?”

Men hun havde allerede hørt det. Hjertelyden. Den bippede i en jævn rytme. Han var i live.

”Jeg ved det ikke. Lægen sagde, han var optimistisk,” sagde Baz, mens han holdt hendes arme.

Hun vred sig rundt og fik et glimt af Will gennem det lille vindue. Han lå på sengen med rør og slanger forbundet til kroppen. Hun kunne ikke se hans ansigt.

”Har Frank gjort det?” spurgte han hende ved synet af toppen af det blå mærke på hendes brystkasse, som T-shirten ikke dækkede.

Hun skubbede ham af sig. Hvis han ikke ville lade hende komme ind, gad hun ikke snakke med ham.

”Rose? Har han gjort noget mod dig?” kaldte Baz, mens hun langsomt gik tilbage mod elevatoren. Men hun ignorerede ham. Optimistisk. Det var godt. Det måtte da betyde, at Will ville klare sig. Hun trykkede på elevatorknappen og ventede, mens hun forsøgte at udtænke en måde at komme forbi Baz på.

Dørene gik op, og hun stillede sig ind ved siden af en mand i hospitalsskjorte og med bandager over ansigtet. Læger sagde ikke *optimistisk*, medmindre de virkelig mente det. Det måtte da være en del af deres job at tage hensyn til folks følelser.

”Rose?”

Hun kiggede op; ordet var blevet udtalt af manden, der stod ved siden af hende. Stemmen lød så bekendt med den svage, britiske accent.

”Gud, du ser næsten værre ud end mig,” sagde han. ”Jeg har lige været oppe hos odontologen for at få bestilt et nyt sæt tænder.”

”Steve?”

Senere, efter hendes mor var taget på arbejde, og Rob var gået en tur sammen med Laura for at snakke, sad Rose foran sin computer. Hun stirrede på en hvid firkant, det tomme dokument på computerskærmen. At skrive gav hende normalt en følelse af magt, men nu havde hun aldrig før følt sig så hjælpeløs. Damien ville have en afslutning på historien, og i nat var den sluttet.

Hendes fingre hvilede på tastaturet. Hendes knoer var skrammede, og det røde stod i skarp kontrast til hendes hud. Under hver af hendes fingernegle sad skidt og mudder stadig fanget. En buet linje af sort mod råhvid. Hendes venstre håndled var hævet og rødt. Skælvende ringede hun til Damien. Hun tvang sin stemme til at holde sig i ro, mens hun fortalte ham om, hvad Frank, Mia og Baz havde gjort mod Will.

Han udstødte et langt suk og spurgte så: ”Har du nogen beviser?”

”Nej. Udover at han er på hospitalet. Er det ikke et bevis?”

”Så nogen andre det? Nogen, som ikke var involveret?”

”Kun mig.”

”Der er bare det, Rose,” sagde Damien langsomt, ”at vi allerede har dækket politivoldsvinklen. Det fungerede med videoen – folk kan godt lide at se lidt blod. Men at slynge en ubekræftet anklage om tortur ud er ikke nogen god ide. Det vil ikke sælge aviser nok til at retfærdiggøre et potentielt sagsanlæg.”

Men det er sandheden! havde hun lyst til at skribe. Hun stoppede dog sig selv.

Sandheden var ligeegyldig; det vidste hun nu. Sagens fakta var

blevet afgjort, sandheden betød ingenting, og hendes stemme var magtesløs. Det burde hun have lært efter det, der var sket med Steve. Folk bekymrede sig ikke om menneskeliv, sådan som hun havde troet. Folk bekymrede sig om renhed. De bekymrede sig, når der skete noget uventet, noget, som bekræftede en frygt, som allerede var dybt indgroet i dem. De ville have sort og hvidt, nogen, som var gode eller onde og ikke noget derimellem. Eller det var i hvert fald, hvad aviserne troede, de ville have; det var alt, hvad de var villige til at give. Hvis noget ikke lød godt i en overskrift, var det ikke en nyhed. Og hvis noget ikke var en nyhed, talte det ikke.

”Rose?” spurgte han i den anden ende. ”Har de arresteret ham fyren eller hvad? Det kunne være en let måde at slå en knude på det hele på. Så kan du komme herind og starte i traineestillingen, lægge alt det lort bag dig.”

”Jeg sender dig noget snart,” lovede hun og sagde farvel.

Hendes hals snørede sig sammen, krampede, så hun næsten ikke kunne trække vejret, da hun begyndte at taste.

LOKALPOLITI OPKLARER MYSTISK SAG OM PORCELÆNSDUKKER

Af Rose Blakey

Det lokale politi i Colmstock bliver hyldet som helte efter arrestationen af den mand, som terroriserede det lille landsbysamfund under navnet Dukkesamleren. William Rai, en 32-årig grafisk designer, blev afsløret som rædslernes bagmand. Han modsatte sig arrestationen med vold, hvilket tvang betjentene til at tage drastiske midler i brug.

Colmstocks borgere er lettede over at vide, at de nu kan vende tilbage til deres trygge, fredelige liv.

Hun kiggede på ordene på skærmen. De ville få hende væk herfra, en gang for alle. De ville få hende i sikkerhed. Langsomt lagde hun hånden på musen og slettede det, hun lige havde skrevet.

Damien ville have en historie, men det behøvede ikke at være denne.

”Jeg ved, det her er svært at snakke om, mrs. Riley ...”

”Liz.”

”Jeg ved, du har været udsat for et stort chok, Liz, men jeg er nødt til at vide, hvad der er sket.”

Elizabeth Riley lyttede ikke til Franks ord. I stedet betragtede hun sine børn lege sammen. Et syn, hun aldrig havde troet, hun ville få at se igen. Ben lå på tæppet, og hendes datter Carly kildede ham under fødderne. Høje latterudbrud gjaldede fra dem begge. Det var den bedste lyd i hele verden.

”Jeg er nødt til at vide, hvor du tog din søn med hen, og hvorfor.”

Hun kiggede igen på Frank. Hans stemme var bister, men lavmælt, som han kiggede rundt i rummet fyldt med kvinder og børn. Han følte sig tydeligvis ikke særligt godt tilpas ved at være den eneste mand i et kvindecener.

”Jeg tog ham ikke nogen steder hen.”

Nu hvor hendes børn var i sikkerhed, ville hun i hvert fald ikke indrømme noget som helst.

”Det er ikke, hvad Ben sagde,” fortsatte Frank med samme lavmælte tone. ”Han fortalte os noget af en historie om et sted fyldt

med nonner. Jeg tænker, at du tog ham med til et katolsk hjem et sted uden for byen.”

”Hvorfor skulle jeg gøre det?” spurgte hun. Siden hun havde forladt sin mand, var hendes selvtillid begyndt at vokse igen. Det her var en ny chance for hende. Da hun ringede til centeret, og de sagde ja, de havde rent faktisk plads til hende denne gang, havde det været et tegn. Hvis hendes mand havde fundet ud af, hvad hun havde gjort, ville han virkelig have slået hende ihjel.

”Jeg kender til din mands temperament, ma’am.”

”Det var en meget høflig måde at formulere det på.”

”Jeg ved, at han var hård ved dig og børnene, særligt Benny.”

”Hvis du vidste det, hvorfor gjorde du så ikke noget ved det?”

Frank rykkede sig igen utilpas og kiggede rundt på flokken af kvinder.

”Jeg ...”

”Nej, jeg gider ikke høre mere om ressourcer.”

Liz stoppede sig selv. Hun var ved at blive vred; hun var lige ved at fortælle ham om, hvordan Ben i den grad havde mærket hendes mands ”temperament”, og at hun var sikker på, at han havde været skyld i Bens hjerneskode. Hun ville fortælle ham, at hun var begyndt at komme videre, genopbygge sit liv, havde mødt en sød fyr. Om den morgen, hvor hendes ekskæreste var dukket op på hendes dørtrin og havde sagt, at han havde forandret sig, og hun af en eller anden grund havde troet på ham. Hun var blevet fortryllet af ham endnu en gang. Hun ville fortælle Frank, at hun ikke havde vidst, hun var gravid. At hun havde forsøgt at skjule sin kvalme og den voksende bule på maven. At han havde opdaget det og dernæst givet hende så mange tæsk, at hun næsten havde aborteret.

At hun var klar over, at hvis hun ikke lod, som om Ben var død, så ville han snart dø i virkeligheden.

Men at fortælle ham noget af alt det ville ikke hjælpe på situationen.

”Hør her, jeg er på din side,” sagde Frank. ”Jeg vil bare gerne forstå, hvad der skete.”

Ben udstødte endnu et latterhyl, og de andre mødre kiggede derhen og smilede. Solen strålede ind gennem stuevinduet, hvor kvinderne sad og drak te og snakkede dæmpet sammen. Det var det mest fredfyldte sted, hun nogensinde havde været. Frank burde ikke være her.

”Hvad med om jeg fortæller dig, hvad jeg tror?” sagde han.

”Hvis du synes.”

”Okay.” Han fikserede blikket på hende nu, forsøgte at skræmme hende. ”Jeg tror, du skjulte Ben et sted for at beskytte ham. Jeg tror, du startede branden og forsøgte at skyde skylden på brandstifteren for at dække dine spor, men så kunne du ikke kontrollere det. Du ønskede ikke at brænde domhuset ned, og du ville helt sikkert ikke brænde din egen forretning ned. Er jeg på rette spor?”

Liz kiggede ham roligt i øjnene. Fyren lugtede ligesom hendes mand. Den søde lugt af gårsdagens alkohol, der forsøgte at undslippe gennem porerne. Lugten af myntetyggegummi, der skulle dække over den slurk, han havde taget i bilen udenfor. Han havde de samme svømmende øjne og røde næse. Og der var den samme skygge over hans ansigt, når han kiggede rundt på kvinderne.

”Overhovedet ikke.”

Hvilket var sandt. Han var ikke på rette spor. Liz havde bestemt haft til hensigt at sætte fut i domhuset; det var derfor, hun havde overhældt det med benzin. Hvis det kun havde været skuret, ville det have været for åbenlyst. Og det havde bestemt været hendes mening at brænde deres butik ned; hun ville bare ønske, at taget

også var faldet sammen. Så ville de have fået en større erstatning fra forsikringen.

Når hendes mand undskyldte, når han lovede aldrig mere at lægge hånd på hende eller Ben, så sagde han, at det var jobbet, der gjorde ham så vred. Han sagde, at hvis det ikke var for det job, for de lange arbejdsdage, for indkomsten, som knap nok dækkede deres huslån, så ville han holde op. Men han havde ikke holdt sit ord.

Hendes ekskæreste skulle have hentet Ben fra det kloster, hvor hun havde efterladt ham, men det havde han ikke gjort. Hun havde skrevet et brev til ham en morgen, hvor det var virkelig slemt, hvor hun knap nok kunne stå ud af sengen, så øm var hun. Han tjekkede hendes telefon; han læste alle hendes e-mails. Et brev var den eneste løsning. Måske modtog Will aldrig det andet brev, hun sendte, måske modtog han aldrig nogen af dem, eller måske var han ikke så godt et menneske, som hun huskede.

Det spillede ingen rolle længere. De havde plads til hende og hendes børn i centeret nu, og hendes mand anede ikke, hvor han skulle finde hende. Alle hendes bønner var blevet besvaret.

”Du fortalte os, at børnene stod bag ildebrandene. Startede de ikke endnu en nede ved søen i sidste uge? Jeg har hørt, at du var der. Du så det selv.”

Han udstødte et nedladende suk, og sprutstanken blæste ind i ansigtet på hende.

”Mundskyllemiddel,” sagde hun, ude af stand til at lade være.

”Undskyld mig?”

”Det tyggegummi, du bruger, skjuler ikke sprutten i din ånde. Det er kun mundskyllemiddel, der virker. Stol på mig. Når jeg kunne lugte det, så vidste jeg, at det var tid til at dukke hovedet.”

Hun fastholdt hans blik og lod sig ikke skræmme af afskyen, der emmede ud af ham. Hun var led og ked af at være skræmt.

”Tak for din tid, mrs. Riley,” sagde Frank og rejste sig.

”Liz,” sagde hun.

Hun fulgte ham ikke ud til døren; han kunne selv finde ud. I stedet satte hun sig ned på tæppet til sine børn og kastede sig ind i deres kildekamp. Små fingre strøg hendes fødder, hendes underarme, og de smilede håbefuldt til hende, ventede på en reaktion. Så hun gav efter. Lod sig selv le. En ægte, fri og oprigtig latter. Nu skulle ingen tysse på hende længere.

Frank tog en ordentlig tår af flasken, så snart han havde sat sig ind i bilen. Den kælling troede, hun kendte ham, men hun anede ikke en skid. Hun var ligesom alle de andre på det center, der spillede offer, som om de ikke selv havde valgt, hvem de giftede sig med, selv havde valgt at blive.

Hun havde stukket ild til halvdelen af Union Street og forsøgt at skyde skylden på ungerne, og han kunne ikke gøre en pind ved det. Og så vovede hun at irettesætte ham for at drikke? Ikke så mærkeligt, at mr. Riley ikke kunne holde knytnæverne for sig selv.

Han skruede låget stramt på igen og smed bourbon-flasken ind i handskerummet og drejede nøglen. Han havde ladet bilen stå ude i solen, og læderet på rattet var sydende varmt; han kunne knap nok røre ved det. Han rullede vinduet ned og satte bilen i bakgear. Så greb han om rattet med knæene og slingrede bagud, skiftede så gear og hvinede ud af parkeringspladsen.

Lige siden Rose havde fået trykt den pis-artikel i *Sage*, det andet brev, som han nu vidste, at kællingen selv havde skrevet, var folk strømmet til byen. Vejen, som førte fra motorvejen til Colmstock, var normalt hans; han kunne køre lige så stærkt, han ville, uden

at bekymre sig om at blive sinket af idioter. Nu lå der altid nogen og kørte som en gammel dame foran ham. Bladsmørere, der også ville have en del af kagen; religiøse grupper på jagt efter en sag, børnesagsgrupper der ledte efter noget at hidse sig op over, de var her alle sammen. Mere end noget andet ønskede han at afsløre Rose som den løgnagtige kælling, hun havde vist sig at være. Alt dette var hendes skyld, det hele.

Det ville føles så godt at arrestere hende. At hive hendes hænder om bag ryggen og give hende håndjern på, stramme dem og høre hende hyle. Men det var Frank ikke dum nok til at gøre. Hvis han fortalte chefen sandheden om Rose, ville sagen mod William blive smidt i skraldespanden.

En tudse sad på spring nogle meter væk. Den gloede på Frank, vejen glitrede i solen omkring den, og dens hals pustede sig op som tyggegummi. Frank accelererede og hørte knaldet under hjulene, da den eksploderede under bilen.

En pige kørte på cykel i vejkannten længere fremme. Det var ikke noget, man så hver dag heromkring. Som fremtryllet af hans dagdrøm så han, at det var hende. Rose. Hendes hår blæste bag hende, en taske hang tungt på hendes ryg. Hun stod op i pedalerne med røven i vejret og pressede cyklen hurtigere frem. Han anede ikke, hvad hun lavede herude; der lå ikke noget i cykelafstand andet end den gamle Auster-fabrik.

Frank drejede ind mod hende, stampede på bremsen og trykkede hornet i bund og lo, da hun spændte op i skuldrene og slingrede akavet af vejen og var lige ved at falde helt af cyklen. Hendes fod stødte hårdt mod jorden for at redde hende.

Rose vendte sig og fangede hans blik, netop som han satte farten ned. Bare fordi han ikke kunne arrestere hende, var han ikke færdig med hende. Han så bare tiden an. Han ville sikre sig, at hun fik, hvad hun fortjente, på den ene eller den anden måde. Med et blik

rundt så han, at der ikke var andre biler på vejen. Ingen vidner. Han drejede skarpt.

Hun ræsedde ikke af sted, men stod bare med fødderne på jorden og luderbenene på hver side af sædet. Hun nød garanteret at køre på den. Hendes arme var også beskidte, som om hun havde kravlet rundt på en losseplads.

Da han rakte ud efter håndtaget, så han hende vende sig om og knibe øjnene sammen. Et skarpt lys dukkede frem på vejen bag dem. Det var solen, der gav genskær i forruden på en bil, der kørte mod dem. Frank drejede ud på vejen igen. Han skulle nok få hende. Tiden var ikke inde endnu, men snart.

Frank parkerede uden for stationen. Han skulle fortælle chefen om sit ligegyldige forhør af mrs. Riley. Så snart det var overstået, ville han skride. Det var tidligt, men han havde arbejdet mere end nok i løbet af de sidste par måneder. Han kunne bare undskylde sig med, at han skulle undersøge et eller andet.

Efter bare en enkelt tår af flasken steg han ud af bilen og stak et stykke myntetyggegummi i munden. Han spekulerede over, om han havde husket at bruge deodorant i morges; han kunne lugte sin egen kraftige dunst, og hans underarme følte mere fugtige end sædvanligt. Morgenerne var temmelig slørede i disse dage. Det var også ligegyldigt; han ville snart være hjemme alligevel.

Han vinkede hej til vagten, da han lukkede sig selv ind. Da han gik forbi forhørslokalet, fik noget ham til at kigge derhen. Måske var det intuition eller det særlige politiinstinkt, som de altid fablede løs om i filmene. Først kunne han ikke genkende manden. Mere end ansigtet var det den vigende hårgrense og den ufatteligt skinnende isse, han identificerede. Næsen var dækket af en stor strimmel hvid gaze; begge de blodskudte øjne var indrammede af en blågul halvmåne; munden havde sting i begge sider, som om den var en stor flænge, der skulle sys. Men intet af det var det værste. Det værste

var, da Steve så ham, da deres blikke mødtes, og før han fik mulighed for at kigge væk, så brød Steve ud i et forslået tandhelvede af et smil.

Frank spurtede næsten ind på chefens kontor.

”Hvad fanden laver Cunningham her?” spurgte han.

”Han har nogle oplysninger til os,” sagde chefen uden at kigge op fra papiret foran sig. ”Der er tilsyneladende nogle folk, der gerne har villet snakke anonymt med byrådet.”

Frank nikkede. ”Okay, men behøver han komme her? Fyren ligner noget fra en horrorfilm.”

Så kiggede chefen op på ham. ”Hvordan gik det med mrs. Riley?”

Frank gav ham en opdatering og holdt blikket sænket på vej ud. Det sidste, han ønskede, var at se det ansigt igen. Han ville sgu allerede få mareridt om det i nat.

Han steg ind i bilen og ræsede væk. Ved hvert eneste kryds, han stoppede ved, overvejede han at finde flasken i handskerummet og tage en slurk. Han stod imod, også selvom hans hænder rystede.

Han vidste, at han burde kigge forbi minen og se, om der var sket noget nyt, noen fremskridt. Den stod stadig i flammer. Åbenbart var der nok olieskifer dernede til, at branden kunne fortsætte i det uendelige under byens overflade. Området var afspærret, og brandmænd og ingeniører fra hele regionen vimsede rundt og forsøgte at kontrollere ilden. Han kunne ikke bære at tage derud og se den igen, se Colmstocks sidste chance gå op i flammer under dem.

Efter at have parkeret i indkørslen, lod han flasken ligge i bilen til i morgen – han havde en anden på sit værelse – og smækkede bildøren. Forhåbentlig var hans mor gået i gang med maden allerede. Klokkeren var endnu ikke fem, og han var glubende sulten.

”Er det dig, Francis?”

”Ja,” sagde han og lukkede døren bag sig. Det var godt at være hjemme.

”Kom herind. Vi har gæster.”

Frank gik rundt om hjørnet og forventede at se en af de gamle matroner, hans mor var venner med, sidde på sofaen over for hende. Men nej. Der i hans hus på hans sofa, lige over for hans mor, sad Rose.

”Hey, Frank,” sagde hun og smilede.

Han stod stivnet på stedet. Hvor meget af den bourbon havde han drukket i dag?

”Din ven Rosie er kommet for at besøge mig – er det ikke sødt?” sagde hans mor.

”Jo,” gentog han.

”Efter at have hørt så meget om hende i alle disse år var det sådan en dejlig overraskelse.”

Frank måbede.

”Åh, lad nu være med at blive forlegen, *dolcezza*,” formanede hans mor.

”Det var også dejligt at møde dig,” sagde Rose og tog forsigtigt tasken over skulderen. ”Panettonen smagte vidunderligt.”

”Går du allerede?” spurgte hans mor. ”Men Frank er først lige kommet hjem.”

”Jeg er nødt til at løbe,” sagde hun og vinkede kort til hans mor, før hun forlod rummet.

Frank fulgte hende ud til døren.

”Vi ses senere,” sagde hun og smilede til ham, mens hun tog i håndtaget.

”Hvad fanden har du gang i?” spyttede han.

”Jeg var bare høflig,” sagde hun og smilede igen. På trods af alt smilede han tilbage til hende, da hun vendte sig og lukkede døren

bag sig. Da hun gik ned ad gaden, så han, at hun stadig havde små skrammer på armene, der kun var halvvejs helede.

”Sikke en dejlig pige,” kaldte hans mor fra stuen.

”Mmm,” sagde han og gik ud i køkkenet for at finde et glas.

”Hun ligner en, der har været i krig,” sagde hans mor, mens hun langsomt samlede tallerkenerne sammen i stuen. ”Da jeg lænede mig frem, så jeg et enormt blåt mærke på hendes bryst, og lagde du mærke til sårene på hendes knæ? Stakkels pus. Hun sagde også, hun faldt af cyklen i eftermiddags. Hun var dækket af mudder, da hun kom her, og var helt genert over at bede om at få lov at bruge badeværelset. Altså, hun er mægtig høflig. Sådant en pige, man bare gerne vil tage sig af. Hende kunne jeg godt tænke mig som svigerdatter, tror jeg.”

Hans mor plaprede løs. Frank ignorerede hende og gik ind på sit værelse med glasset.

Næste morgen vågnede Frank op til en kakofoni af bildøre, der smækkede. Hans vej var fredelig, så det var usædvanligt, men han var for træt til at kigge ud ad vinduet. Hans mave svømmede, og hans hoved var for sløret til at forsøge at tænke på andet end den drøm, han lige havde haft. Han havde næsten husket den, da nogen bankede på hoveddøren. Han rullede rundt. Han ville lade sin mor åbne. Der lød endnu en utålmodig banken, og hans mors hjemmesko sjokkede ned ad gangen, og han hørte hoveddøren gå op.

”*Mio Dio!*”

Så satte han sig op. Gned sit ansigt og trak en T-shirt på. Han åbnede døren og så inspektøren komme gående ned ad gangen mod ham.

”Hvad fanden?” sagde han og ønskede, at han havde noget uden over sine underbukser.

”Frank.” Inspektøren nikkede. ”Lad os bare få det her overstået, okay? Vi vil ikke have nogen problemer.”

Frank kiggede forbi ham. Baz snakkede dæmpet med hans mor i døråbningen; Jonesy stod lænet op ad døren, og to mænd, han ikke kendte, mænd i jakkesæt, stod med armene over kors.

”Jeg forstår ikke.”

”Vær venlig at lade mig komme forbi,” sagde inspektøren. Frank havde ikke blokeret for ham med vilje. Han trådte straks til side.

Inspektøren gik ind på hans værelse tæt efterfulgt af de to mænd i jakkesæt. Frank stod i døråbningen i undertøj og følte sig som en komplet idiot. Han ville ønske, at han havde fjernet sprutflasken fra sit værelse i går aftes, men ingen andre lod til at bemærke den. I stedet trak en af mændene i jakkesæt et par gummihandsker på og gik på knæ ved siden af Franks seng.

”Er det her en spøg?” sagde han og indså pludselig, at de måtte spille ham et puds, selvom han ikke anede hvorfor. Han skulle ikke giftes. Det var ikke hans fødselsdag.

Manden med handskerne ignorerede ham og trak noget ud fra under hans seng. Det var så uventet, at det tog Frank et øjeblik at registrere, hvad det var. En plasticindpakket firkant af hvide krydstaller. Så trak manden endnu en og endnu en ud, og inspektøren vendte sig mod ham.

”Tag nogle bukser på, Frank. Lad os bare gå herfra. Jeg har kendt dig i mange år. Jeg har ikke lyst til at bruge håndjernene.”

KRIMINALASSISTENT KNYTTET TIL OMFATTENDE NARKOSMUGLING

Af Rose Blakey

Breaking: I en korruptionsskandale er ledende kriminalassistent Frank Ghirardello officielt blevet sigtet for at have smuglet metamfetamin over delstatsgrænsen. Hans hjem i Colmstock blev ransaget tidligt i morges under tilsyn af officerer fra embedsmisbrugskommissionen. En betydelig mængde ren metamfetamin blev beslaglagt fra ejendommen.

Stoffet kendt som "glas" har lagt det lille lokalsamfund i ruiner, og delstatspolitiet har været på bar bund i efterforskningen af, hvordan det blev smuglet ind i byen.

Udover den meget omtalte porcelænsdukkesag har byen været genstand for adskillige brandstiftelser. Det seneste tilfælde bredte sig til en åben olieskifermine, der stadig brænder under byens overflade. Brandmænd arbejder i døgndrift på at kontrollere flammerne; ingen er dog blevet arresteret i sagen.

I lyset af disse begivenheder udtalte en talsmand for embedsmisbrugskommissionen, at der kan blive tale om en offentlig høring om systematisk embedsmisbrug inden for politiet.

46

Rose stod uden for Eamons med sin kuffert i hånden. Hun havde egentlig haft til hensigt at gå ind og sige farvel, men tanken om at træde over den tærskel, som hun havde gjort det tusindvis af gange, var ubærlig. Gennem det snavsede vindue kunne hun se Mia skænke en øl; hun kunne se Jean hive skraldeposen op og binde knude på plasticen. Åbenbart havde de ikke tænkt sig at hyre nogen til at erstatte hende. Jean ville dog blive nødt til at finde nogen snart. Rose havde hørt, at Bazza havde friet. Mia havde fået, hvad hun ville. Rose hadede hende ikke, men hun var heller ikke glad på hendes vegne. Hun følte ingenting.

Om kort tid ville nye piger arbejde på kroen sammen med Jean, sikkert bare teenagere, og så ville det hele starte forfra. Ude på fortovet vendte Rose omkring og gik videre ned ad gaden. Hun kunne ikke gå derind, ikke nu og forhåbentlig aldrig mere.

Jorden var varm at gå på nu, hvor ilden fortsat brændte under dem. Colmstock var indhyllet i uigennemsigtig røg, som irriterede hals og øjne. Samtlige mennesker, hun gik forbi, havde blodskudte øjne.

I går var hun taget på hospitalet. Baz ventede ikke uden for Wills dør længere, men efter det postyr, hun havde lavet sidst, havde den

kødfulde sygeplejerske bag skranken genkendt hende, så snart elevatordørene gik op.

”Vent her,” havde hun sagt, mens hun slæbte sig gyngende op fra sin plads. ”Hvis du stormer ned ad den gang igen, så får jeg vagterne til at eskortere dig ud, forstår du det?”

”Hvordan har han det?”

Sygeplejersken bed sig i underlæben, og Roses syn blev sløret.

”Er du familie?”

”Nej, men jeg er hans kæreste. Kom nu,” tiggede hun, ”fortæl mig det.”

”Der er sket skade på hjertet. Det er måske permanent.”

”Permanent,” gentog Rose. Sygeplejersken nikkede.

”Altså.” Hun sank en klump. ”Han dør ikke?”

”Vidste du ikke det? Han er stabil, gudskelov. Han kom til bevidsthed, aftenen efter han blev indlagt.”

Hun kunne stadig høre kvindens ord, men hun kunne ikke tro dem. Hun kunne stadig se hans ansigt for sig, hans slappe krop den aften.

”Der er ingen betjente her,” sagde hun lavmælt.

”Nej. Anklagerne blev frafaldet.”

Rose sank. ”Må jeg se ham?”

”Hvis du lover at vente her,” sagde kvinden, og Rose nikkede ivrigt, ”så går jeg ind og tjekker, om han er klar til besøgende.”

”Okay.”

Sygeplejersken gennede hende ned at sidde, men Rose satte sig ikke. I stedet blev hun stående og stirrede ned på sine sko på linoleumsgulvet. Den dag, hun mødte Will, havde de været spritnye; nu var de slidte og snavsede.

Højtalerne knitrede, kaldte nogen hen til skranken. Venteværelset lugtede af desinficerende håndsprit. Et skilt over en flaske instruerede besøgende i at bruge den, før de besøgte patienter.

Rose trykkede pumpen ned, gned hænderne mod hinanden og gøs ved følelsen af spritten i sårene på hendes hænder. Lugten af alkohol var overvældende.

Hun smilede bredt, var ét stort, strålende nervevrag. Han ville se slem ud; det vidste hun. Det ville være svært at se. Men alligevel var hun overstadig, fordi hun var fuldstændig overbevist om, at hun elskede denne mand. Den mand, hun elskede, ville klare sig, og hun ville hjælpe ham med at blive rask, og det skulle nok gå alt sammen. Hun ville opgive alting for hans skyld. Alting.

Sygeplejersken kom ud af Wills stue og lukkede forsigtigt døren i bag sig med et klik. Kvinden kiggede væk fra Roses smil, og det fik hende til at vakle.

”Sover han?” spurgte hun.

”Nej,” svarede sygeplejersken, og Rose blev alligevel bange for, om der var noget galt, at han måske alligevel ikke ville klare sig.

”Jeg kan desværre ikke lade dig se ham.” Sygeplejersken mødte ikke hendes blik.

”Det er okay, jeg har ikke noget imod at vente,” ævlede hun, ”ellers kan jeg komme tilbage i morgen?”

”Han vil ikke se dig,” sagde sygeplejersken og trak akavet på skuldrene. ”Beklager.”

Da stod Rose bare helt stille, stadig med sviende hænder efter spritten. Kvinden havde set ud, som om hun skulle lige til at lægge en medfølelse hånd på Roses skulder, før hun ombestemte sig og satte sig om bag ved skranken.

Rose ventede ved busstationen med sin kuffert mellem knæene. Nede ad vejen kunne hun se, hvordan heden fik overfladen til at glitre og glimte, som om den var våd. Hun havde drømt om at have en billet til denne bustur mange gange, forestillet sig hvor henrykt hun ville være, hvor stolt af sig selv. Men hun mærkede ingen af

delene, kun solen, der varmede hendes ryg, og sveden, der fik hendes undertrøjes stof til at klæbe til huden, den kriblende fornemmelse af noget på armen. Hun løftede hånden for at børste det af, men stoppede. Det var en mariehøne, der langsomt kravlede op ad hendes arm. Hun placerede pegefingern på dens sti, ventede på at den skulle kravle op, hvorefter hun tog et skridt hen til et afsvedet græsstykke. Hun betragtede det lillebitte insekt krible bort, netop som bussen ankom.

Hun rakte buschaufføren sin billet og sin kuffert, så han kunne læsse den. Han nikkede til hende, og hun gik om bord og udvalgte sig en plads omme bagerst. Rose satte sig til rette og forberedte sig på den lange tur, stirrede på det tomme sæde foran sig. Dengang hun fantaserede om at stige ind i denne bus, havde hun forestillet sig, hvor godt det ville føles at se hver en del af den by, hun havde set en million gange før, og vide, at det var sidste gang. Endnu et par passagerer steg ind, men Rose kiggede ikke op. Bussen brummede, da motoren startede. Så forlod den stationen og kørte af sted.

Hun havde skrevet et brev til Will. Der stod, at hun var ked af det, og så havde hun fortalt ham om Ben. Hun havde bedt ham om at ringe til hende, hvis han nogensinde kunne tilgive hende. Men hun forventede ikke at høre fra ham.

På den anden side af vinduet fór det nedbrændte domhus forbi, biblioteket, politistationen og Eamons Gæstgiveri. De kørte op ad hovedvejen og forbi børnene, der var på vej hjem fra skole. Laura var der i sin uniform og skyndte sig for at holde trit med sin bror og søster. Men Rose så dem ikke; hun kiggede slet ikke ud. Hun lukkede bare øjnene og lod bussen køre hende til et bedre liv.

Sophie, Scott og Laura lagde heller ikke mærke til bussen.

”Vent! Vent!” kaldte Laura.

De ventede aldrig nogensinde på hende. En skønne dag vidste Laura, at hun ville blive større og højere end dem begge, og så ville hun heller ikke vente på dem. Lade dem smage deres egen medicin. Men lige nu var hendes ben for små, og mere end noget andet hadede hun at blive efterladt.

Hun anstrengte sig virkelig for at løbe endnu hurtigere. Husene susede forbi i farten, og hendes skoletaske sagde dunk, dunk, dunk mod hendes ryg. Når hun kom hjem, ville hun gøre noget. Måske lægge vasketøjsklemmer under deres sengetæpper eller bide sig selv og sige til mor, at det var dem, der havde gjort det. Det tænkte hun på og smilede og var slet ikke opmærksom, og det var derfor, hun faldt.

Hendes fod ramte en ujævn flisekant på fortovet. Og alting snurrede rundt, og så lå hun på jorden. Hun satte sig op og kiggede rundt, overvejede om hun skulle græde eller ej. Men der var ikke engang nogen, som havde set det. Scott og Sophie kom længere og længere væk, og nu ville hun aldrig indhente dem.

”Sophie!” råbte hun, men de vendte ikke om.

Hun børstede skidt af hænderne. Der var nogle små hudaf-

skrabninger, men de var bare lyserøde med små, hvide streger. Det var hendes knæ, som gjorde mest ondt. Da hun inspicerede det, opdagede hun rødt blod. En stor dråbe, der piblede ud af en blank cirkel uden hud overhovedet.

”Åh, dit stakkels pus!” En gammel dame med en mørkerød stok traskede ud af det hus, Laura lå foran. Det var huset med den store, vilde jungle fyldt med tusindvis af sammenrullede aviser. Laura kendte ikke damen, men hun havde set hende i kirken et par gange. Engang havde hun endda set Rose og damen gå arm i arm over gaden, ligesom Rose gjorde med hende nogle gange, før hun blev sur og gik sin vej.

”Jeg så dig snuble gennem vinduet. Er du okay, min søde?”

Laura nikkede sørgmodigt. Hendes knæ gjorde faktisk ret ondt.

”Kom så, op at stå. Jeg finder et plaster til dig.”

Hun rakte sin rynkede hånd frem. Laura greb fat i den med sine små fingre, og den gamle dame trak hende op at stå.

Sammen gik de op ad indkørslen, og Laura var nødt til at se, hvor hun gik, så hun ikke faldt over nogen af aviserne. Den her dame lugtede sjovt. Ligesom de eukalyptuspastiller, hun skulle sutte på, når hun var forkølet. Damen førte hende ind ad døren. Et øjeblik så Laura bare de to lænestole med et lille sofabord imellem. Men så fik hun øje på resten af rummet. Det var det bedste, hun nogensinde havde set!

Der var en reol fyldt udelukkende med dukker. Mindst 20. Dukker præcis ligesom den, Rose havde taget fra hende. De havde lyst hår, brunt hår, sort hår; en havde endda lyserødt hår!

”Wow!”

”Kunne du lide den dukke, jeg gav dig? Det var Abigail – hun var en af mine yndlings,” sagde damen.

”Min søster fik politiet til at tage hende,” sagde Laura og tænkte

over, hvor fjollet det havde været af Rose at tro, at den gamle dame var en slem fyr.

”Du er nødt til at hæve stemmen, min kære. Min hørelse er ikke, hvad den har været.”

”Min søster stjal hende!”

”Virkelig? Sikke en uartig pige.”

Laura lo. Hun havde aldrig hørt nogen kalde Rose en uartig pige før, men det var hun. Hun var en uartig, led pige.

”Nå, men hvis du får lyst til at lege med en af mine dukker, så kan du bare komme herover. De er lavet til børn, og jeg har ikke selv nogen.”

Ren, uforfalsket glæde overvældede Laura, og hun kunne ikke engang mærke sit ømme knæ længere. Hun gik hen og samlede lige så mange dukker op, som hun kunne bære. De havde alle sammen bløde kjoler på, der føltes glatte og fine, og nogle af dem havde krøller, der sagde *boing*, når man trak dem ud som en fjeder, og deres ansigter var hårde, men så herlige med små, lyserøde kinder.

”Væk! Lad den lille pige sætte sig, Jack.” Damen skubbede en stor, rødhåret kat ned fra lænestolen, og den marcherede ud af rummet. ”Jeg finder et plaster til dig.”

Laura spekulerede over, om hun virkelig mente det. Om hun kunne komme her efter skole og lege med hendes dukker og måske endda katten også. Det ville være det mest fantastiske i verden. Meget sjovere end at prøve at lege med Scott og Sophie og deres åndssvage, dumme lege.

Laura kravlede op på lænestolen. Der lugtede rigtig eukalyptusagtigt herinde, men hun bestemte sig for, at hun godt kunne lide det. Hun stillede dukkerne op hele vejen rundt om sig. En på hvert armlæn, tre i skødet. Hun havde ikke besluttet, hvilken en der var hendes yndlings endnu.

Uvilkårligt blev hun distraheret af et indrammet fotografi på

sofabordet. Det var sort og hvidt ligesom i gamle dage. En mor og far – faren lignede en soldat og havde et sjovt overskæg – og en lille dreng og en lille pige med en dukke.

Damen kom tilbage med to tallerkener med småkager. Med chokoladestykker, mente Laura. Forhåbentlig ikke rosiner eller noget andet ulækkert.

”Hvem er det?” Hun pegede på den lille pige med dukken og huskede at råbe højt, fordi kvinden sagde, at hun skulle hæve stemmen, og det betød at råbe.

”Det er mig og min familie. Før alle de slemme ting skete.”

Laura forstod ikke rigtig, hvordan den gamle dame også kunne være en lille sort og hvid pige, som levede i de gamle dage.

”Uskyld betyder alt for mig. Alt. Min blev stjålet, da jeg var alt for ung. De ting, jeg så i det mægtige hus, burde aldrig være blevet overværet af et barn. Jeg ville ønske, jeg havde revet stedet ned frem for at have solgt det.”

Damen så trist ud, da hun satte tallerkenerne ned på bordet. Og begyndte at åbne skuffer.

”Må jeg virkelig lege med alle de her dukker?” Men Laura glemte at råbe denne gang.

”Jeg ville bare ønske, de ændrede navnet, ikke også? At bruge min fars navn til en drukkule, det ville have fået ham til at vende sig i graven. Ikke at han fortjener megen sympati.”

Der lå plastre i skuffen foran hende, men hun lukkede den alligevel og kiggede på Laura med et smil.

”Hvor er du da bare bedårende. Du vil gerne komme forbi og lege med dem, ikke? Det gør mig trist at se dem samle støv her alle sammen. Det var derfor, jeg begyndte at give dem til piger, der virkede triste, efter stakkels Benny forsvandt. Sådan noget bør små børn ikke opleve.”

Laura lyttede ikke rigtig, mens hun samlede en af dukkerne op

og kiggede på dens ansigt. Den var så smuk. Måske skulle den være hendes yndlings.

”Hun hedder Hyacinth,” sagde damen. ”Jeg havde tænkt mig at give hende til lille Joni, hun ligner hende lidt, synes jeg. Men nu er Benny kommet hjem, og alle børnene leger igen, og så er det vel ikke rigtig nødvendigt. Hør her – jeg beholder dem bare her alle sammen, indtil du bliver træt af dem. Hvordan lyder det?”

Laura smilede. Den gamle dame smilede igen. Laura ville komme her hver evig eneste dag efter skole og lege med dem. Hun kunne godt lide den gamle dame. Hun skulle være Lauras nye bedste ven, kun for hende og ikke andre.

”Nå, lad mig så se, om jeg kan finde et plaster til dit stakkels, lille knæ, og så ringer vi til din mor og far og siger, at du er her.” Damen traskede ud på badeværelset.

I smug tog Laura en af småkagerne fra den anden tallerken i stedet for sin egen. Hun ville ikke bemærke noget. Laura stoppede den i munden. Der var chokoladestykker i, ikke nogen ulækre rosiner eller tranebær. Glad tyggede hun, mens hun svingede benene frem og tilbage.

Tak

Dukkesamleren blev skrevet over mange år på steder over hele verden. Rose har været min følgesvend i lufthavne i Brunei, på kaffebarer i L.A., i svigerfamiliens hjem i snefulde Nottingham, på folkebiblioteker i Broome og selvfølgelig ved mit spisebord i Thornbury i Victoria. Hun ville slet ikke eksistere, hvis det ikke var for alle de fantastiske mennesker, jeg er så heldig at have i mit liv.

En kæmpe tak til min litterære agent, MacKenzie Fraser-Bub, som har været med på denne bog, lige siden jeg ringede til hende en tidlig morgen og fablede usammenhængende løs om dukker. Enorm taknemmelighed til min fremragende redaktør og nye mor, Kerri Buckley, som holdt sit løfte om, at ”de ville skulle vriste den ud af mine epiduralblokerede hænder for at tage den fra mig.”

Til Jon Cassir, min fabelagtige film- og tv-agent, der læste så mange tidlige udkast af denne bog, og til den vidunderlige Nicole Brebner og hele holdet hos forlaget MIRA og til Lilia Kanna og alle hos Harlequin Australia.

Jeg er så heldig at være omringet af skønne forfattere, som hjalp mig gennem nogle vanskelige udkast til denne bog: David Travers, Martina Hoffmann, Rebecca Carter-Stokes, Claire Stone og Jemma Van Leonen.

Masser af kærlighed til mit eget personlige heppekor – Phoebe

Baker, Heather Lighton, Tess Altman, Adam Long, Isobel Hutton, Jemimah Widdicombe, Lou James, Eloise Falk og Laura Gissing og mange flere! Tak til Christian O'Brien for at lade mig låne hans sande historie om kænguruen og øjeæblet og til Helen-Marie fra Bonding Over Bindings, som med et enkelt tweet gav mig den sidste brik til denne histories puslespil.

Endelig til min familie – Tess og David Lamb; min far, Ruurd; min mor, Liz; og min søster, Amy.

Og til Ryan, altid.